
Pennsylvania Sürgününde
Bir Çocuk
Osman Şimşek

PENNSYLVANIA
SÜRGÜNÜ'NDE BİR ÇOCUK
Osman ŞİMŞEK

Pennsylvania Sürgünü'nde
Bir Çocuk

Osman Şimşek

PENNSYLVANIA SÜRGÜNÜ'NDE
BİR ÇOCUK

Copyright © Işık Yayınları, 2007
Bu eserin tüm yayın hakları Işık Ltd. Şti.'ne aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Ltd. Şti.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör
Ömer ÇETİNKAYA

Kapak
Engin ÇİFTÇİ

Sayfa Düzeni
Necmi TOPAL

ISBN
978-975-278-249-5

Yayın Numarası
478

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası Sarnıç Yolu Üzeri No: 7
Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Aralık 2007

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 00 Faks: (0212) 444 85 96

Işık Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20

www.isikyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Pennsylvania Sürgünü'nde Bir Çocuk

Suyun Ötesine Hicret

Muhterem Fethullah Gülen Hocamız, yetiştirdiği rengârenk çiçeklerin sulanmayı beklediği bir bahar sabahı ayrıldı ülkesinden… Onca yükün altında kalıp ezilen kalbinin tıbbî müdahaleye ihtiyacı vardı. Gidecek, sebeplere müracaat ederek tedavi görecek ve neticeyi Rabbine bırakıp sılaya, sevdiklerine dönecekti…

Onun ayrılışından sonra ülkede fırtınalar kopmaya başlamıştı. Sevgi ve diyalog diyen insanlar açısından can vatan yaşanmaz bir yer halini almıştı. Çünkü, Türkiye'deki barış atmosferinden hoşlanmayan dış mihraklar ve onların içimizdeki piyonları ayaklanmış ve "hoşgörü", "diyalog", "sevgi", "kavgasız bir dünya" gibi kavramlara karşı âdeta savaş açmışlardı. Toplumu oluşturan fertlerin birbirlerine karşı güvenlerini sarsmış; milletin değişik kesimleri arasına sûizan ve kuşku tohumları saçmışlardı. Bahar çiçeklerini gayz selleriyle söküp en yakın nehre sürükleme azmindeki tufanlar, nefretlerin, kinlerin, düşmanca duyguların önündeki sevgi bendini yıkma gayretindeydiler. Hayatını şiddete, kine, nefrete bağlamış ve düşmanlıktan başka bir şey düşünmeyen bir marjinal grup, dostluk, sevgi ve kardeşlik istemiyordu. Onların emel ve arzusu, bu milletin sürekli kavgalarla

ömür tüketmesi; enerjisini, birbiriyle vuruşmak suretiyle yok etmesiydi...

Düşmanlığa kilitlenmiş bu huysuz ruhlar herkesten ve her şeyden önce "gönüllüler hareketi"ne ve özellikle de Muhterem Hocamıza karşı cephe almışlardı; zira, o günlerde birlik, beraberlik, sevgi ve kardeşlik hesabına yükselen en gür ses Hocaefendi'nin sesiydi.. ve onlar kendilerini dinletebilmek için bu sesi mutlaka kesmeliydiler. Maalesef, bu zavallı mülâhazalarla her şeye saldırdı, her fikir ve düşünceye muhalefette bulundu ve bir anarşist tavrıyla her hayırlı faaliyetin karşısında oldular. En yararlı sözleri, beyanları sağa-sola çekti, böldü, parçaladı, montajlarla farklı kalıplara soktu ve tahribin en utandırıcı örneklerini sergilediler. Sonra da sevgi ve hoşgörü temsilcileri hakkında akla-hayale gelmedik iftiralar yaydılar; onların en samimî davranışlarını dahi evirip-çevirip hiç olmayacak bir kısım gayelere, hedeflere bağlayarak bütün hayırlı işleri kundakladılar.

Sadece dini ve davası için yaşayan aziz Hocamız işte böyle bir dönemde, kendisinden dolayı menekşelere, lâlelere, zambaklara, sümbüllere zarar gelmemesi için gurbeti seçti; onları Sahib-i Hakîkî'ye emanet etti, gönlünü "ilk çiçekler"in yanında bırakarak toprak olup güller bitireceği bir başka diyara gitti. Gitti ama şu sözler de dilinden hiç düşmedi:

"Derken, mevsim-i baharda bir sabah, baktık ki, her tarafı bir garip şubat soğuğu basmış; karın, kışın, buzun dehşetiyle ürperdik. Ve buraya, okyanus ötesinin sıcaklığına geldik; ama içimiz hiç ısınmadı. Çünkü gönlümüzü orada bırakmıştık. Yaz sıcağında titredik durduk."

Aslında, önce îman ve aşk, sonra yığınları saran yanlışlıklara karşı mücâdele etmek ve nihayet insanlığın mutluluk ve saadeti uğrunda, yurt-yuva her şeyi fedâ ederek, başka âşinâ gönüller aramak üzere yeniden yollara dökülmek hemen her kudsînin kaderinde değişmez çizgilerdendir. Her insan anne karnından çocukluğa, çocukluktan delikanlılık ve olgunluğa, derken yaşlı-

lık ve ölüme uğrayan bir mecburi yolcu olduğu gibi, ellerindeki meş'âleyle çağlara ışık saçan, sinesinde tutuşturduğu kıvılcımlarla kendine gönül verenlerin ruhlarını aydınlatıp onları iman ve ümit kuşağında ölümsüzlüğe hazırlayan yüce rehber ve yüksek kâmetler de hep birer yolcudurlar. Onlar, inançları, düşünceleri, davaları uğrunda bütün bir hayat boyu oradan oraya göç edip dururlar.

Evet, göç, insanların, hususiyle de rehberlerin hayatında âdeta bir fasl-ı müşterek olduğu gibi, Muhterem Hocamızın dünyasında da mukaddes göç bir kaderdi. O daha çocuk denecek yaşlarda düşmüştü yollara. Önce öğrenip aydınlanmak ve akabinde de öğretmek, irşad etmek, aydınlatmak için diyar diyar dolaşmıştı. Edirne, İzmir, İstanbul.. derken ülke sınırlarını da aşmış ve uzak beldelere irşat maksatlı seyahatler yapmıştı. Bu çağın garibi, zaten çocukluk yıllarından beri muhacirdi ve artık o yeryüzünün en ücra köşelerini dahi her an gidebileceği ya da orada vazifesi bitince hemen veda edebileceği bir hicret yurdu görüyordu.

İradî Sürgün

Ne var ki, aziz Hocamızın Amerika'ya gidişi ihtiyarî (kendi isteğine ve tercihine bağlı) başlasa da, onun daha sonraki halini, içinde yaşadığı mekanı ve bulunduğu yerdeki şartları ancak "sürgün" kelimesiyle ifade etmek mümkün olabilir. Doğrusu, işlenen bir suçu ve bir cürme mukabil verilen cezayı hatırlatan "sürgün" kelimesini onun hakkında kullanmayı hiç uygun ve yakışıklı bulmuyorum. O kutlu yolcuyu "muhacir", muvakkaten yerleştiği yeri de mehcere (hicret diyarı) olarak anmak gerektiğine inanıyorum. Fakat, o muzdarip insanın çektiklerini, "adanmışlar"a, "gönüllüler hareketi"nin sevgi kahramanlarına zarar gelmemesi için katlandığı fedakârlıkları, sekiz senedir her gün biraz daha içini kanatan daüssılayı... düşündükçe Pennsylvania ormanlarına sürgün yeri, onun haline de "iradî sürgün" demeden kendimi alamıyorum.

Vicdanlarından merhameti ve insafı sürgün edenler, rahat bırakmazlar ki Hak dostlarını; rahat bırakmadıkları gibi Allah Rasûlü'nü, ashâb-ı kirâmı, selef-i salihîni. "Seksen küsûr senelik bütün hayatımda dünya zevki namına bir şey bilmiyorum. Bütün ömrüm harb meydanlarında, esaret zindanlarında, yahut memleket hapishanelerinde, memleket mahkemelerinde geçti. Çekmediğim cefa, görmediğim eza kalmadı. Divan-ı harblerde, bir câni gibi muamele gördüm; bir serseri gibi memleket memleket sürgüne yollandım." diyen Nur Adam'ın suçu neydi? Gördüğü onca zulüm ne içindi? Neden sürekli sürgün yaşamak zorunda bırakılmıştı?.. Yaratıcı tanımayan, ahirete inanmayan, hak-hukuk nedir bilmeyen kimseler her devirde "Allah" diyenlere düşman olmuş, dindarlara dünyayı dar etmeye çalışmış ve kendilerinden olmayanlara hayat hakkı bile tanımamışlardı. Şeytan ve avenesinin Hazret-i Adem'e ve onun salih oğullarına karşı düşmanlığı yeni değildi; bu mücadele insanlık tarihinin başlangıcı kadar eskiydi. Dün olduğu gibi bugün de Kabil fıtratlılar kanlı elleriyle Habil'lerin boğazına sarılmak için fırsat kolluyorlardı. Dolayısıyla, "sürgün" ifadesinin çağrıştırdığı olumsuz manalar, şeytanla, Kabil'le, Ebu Cehillerle, her devirdeki cahillerle alâkalıydı; "Allah" deyip yola çıkanların sürgünleri ise "mukaddes göç", onlar da Hak katında makbul birer mazlum, adım başı rızayı ilahîye biraz daha yaklaşan bahtiyar birer muhacirdi.

Muhterem Hocamızın Türkiye'den ayrılışının üzerinden tam sekiz sene geçti. Her günü binbir ıstırapla dolu bu sekiz senenin –Cenab-ı Allah bu hüzünlü gurbeti bir an evvel sona erdirsin– destansı hikâyesi ileride mutlaka yazılacaktır. Yazılacak ve Ayyüzlü'müzün bizim için nelere katlandığı o zaman çok daha iyi anlaşılacaktır. Onca sene belki sadece on-on beş defa dışarı çıktığı, bunların çoğunda da hastaneye gittiği.. Amerika'nın tek bir alışveriş merkezine, hatta bir marketine bile girmediği, yani dünyadan o kadar uzak yaşadığı.. cami kürsülerinden binlerce insana hitap etmeye alıştığı halde aylarca hiç misafir kabul etmediği ve üç-beş kişiyle oturup kalkmak zorunda kaldığı... bilinince

onun durumunun “iradî sürgün” ya da “ihtiyarî hapis” tariflerinden başka bir şekilde ifade edilemeyeceği görülecektir. Düşünün ki, en ağır mahkumlar bile belli zaman aralıklarıyla bahçeye ya da koridora çıkarılır ve biraz nefes almalarına, yürüyüp açılmalarına fırsat tanınır. Fakat, Hocaefendi senelerce odası ile namaz kılınan salon arasında mekik dokumaya mecbur kalmış ve hatta altı ay evin kapısından dışarı hiç adım atmadığı dönem olmuştur. İsterseniz, o elim günlerin serencamesini daha sonra bu konuda yazılacağını umduğum kitaplara bırakarak, Muhterem Hocamızın gurbetteki durumuyla alâkalı kendi sözlerine kulak verelim:

“Yanlış anlaşılabilecek, yanlış yorumlara konu olabilecek her türlü tutum ve davranıştan uzak kalmaya özen gösterdim. Yerli-yabancı gazete ve televizyonların röportaj tekliflerini kabul etmedim. Yine yerli ve yabancı yüzlerce, binlerce kişinin ziyaret isteklerini geri çevirdim. Aynı endişelerden hareketle telefon konuşmalarımı dahi kısıtladım. Seslerini duyduğumda gurbetteki hasret ateşime bir damla su serpeceğine inandığım en samimi dostlarımın, en yakın arkadaşlarımın, en candan akrabalarımın dahi zaman zaman telefonla konuşma isteklerini sineme taş basarak reddettim. Siz bu hayata bir isim koyacaksanız “iradî inziva” ya da “iradî hapis” diyebilirsiniz. “İradî sürgün” demek belki en doğrusu. Altmış küsur yıllık hayatının en küçük karesini bile halkın içinde geçiren bir insan için bunun ne kadar zor ve tahammül edilmesi imkânsız bir şey olduğunu ancak benimle aynı hissiyatı paylaşanlar anlayabilir. Ama ben bütün bunlara “Allah’ın hakkımda takdir buyurduğu kaderin cilvesi” nazarıyla baktım, milletim için seve seve katlandım. O cilveleri okumaya çalıştım. “Günahlarıma keffarettir” deyip bu dönemi bir muhasebe ve murakabe vesilesi bildim.”

Evet, aziz Hocamız, diyalog ve eğitim hizmetlerinin sadece kendisine bağlı ve merkezi idareyle yönetilen bir örgüt şeklinde anlaşılmasına, hazımsız, kıskanç ve kindar kimselerin tahrik olmasına, şahsından dolayı gönüllüler hareketinin zarar görmesine

mâni olabilmek için yalnızlığa, kimsesizliğe, gurbete ve hasrete katlandı. Fakat, her şeye rağmen, ayrılıkları, kalb kuşunun kanadına binerek aştı; gurbeti kurbete, firakı visale ve uzaklığı yakınlığa çevirdi. "Ey bu yerlerin Hâkimi! Senin bahtına düştüm, Sana dehalet ediyorum ve Sana hizmetkârım. Senin rızanı istiyor ve Seni arıyorum. Ey bizi bu gurbete atan Allah'ım, bundan muradın ne ise onu vicdanlarımıza duyur. Vazifemizin gereğini yapmaya bizleri muvaffak eyle." dedi ve sürekli Kimsesizler Kimsesi'ne, Gariplerin Sahibi'ne sığındı. Öyle ki o, ayrılık elemini hem ancak pek hüşyar bir sinenin duyabileceği ölçüde derinden yaşadı hem de bu firkate katlanıp kulluğuna ayrı bir derinlik kattı ve böylece gurbetini vesile-i kurbete dönüştürdü. Nitekim, anavatandan okyanuslarca uzak Amerika'nın gurbet ormanları da vuslat türküleri ve şeb-i arûs besteleri dinlemeye koyuldu...

Talip Rıza

Bu iç yakıcı sürgünün şahitlerinden biri de Talip Rıza idi. Pennsylvania Sürgünü'nün çocuğu oydu. O içimizdeki çocuktu. Türkiye'de, anne-babalarımızın, dost ve arkadaşlarımızın yanında bıraktığımız duyuş, seziş ve hissedişlerin mücessem şekliydi. O yaşlarımız ilerlese de gönlümüzün bir kenarında hep küçük kalan, hiç büyümeyen ve büyüklüğü asla sevmeyen sevimli, şirin, içten duyguların ete-kemiğe bürünmüş; biraz afacan, oldukça zeki, pek edepli, çok olgun bir çocuk edasıyla ortaya çıkmış haliydi.

Birkaç "talebe" Hocaefendi'den duyup dinledikleri hakikatleri Herkül adlı elektronik dergi vasıtasıyla bütün cihana duyurmaya çalışırken, o Söz Sultanı'nın kadın, aile, çocuk ve çocuk eğitimi ile alâkalı sözlerini de aktarma, birbirinden güzel sohbetlerden bu konularla alâkalı notlar tutup o mecliste bulunamayanlara da ulaştırma ihtiyacı hâsıl olmuştu.

İşte, öyle bir ihtiyaç anında Talip Rıza müstear adıyla kaleme sarılmıştı sürgün çocuk. Müstear isim kullanmıştı, zira Herkül dergisinin "Tomurcuk" adlı köşesinde neşredilen söz konusu

notlar sadece bir kişinin emek ve gayretiyle bir araya gelmiyordu; o çevredeki hemen herkesin belli nispette payı ya da hikâye kahramanı olarak rolü vardı. –İnşaallah– onların her biri Cenab-ı Allah'ın hoşnutluğunu isteyen, arzu eden, arayan; Hak katında makbul olacak işler yapmaya çalışan birer tâlib-i rıza idi. Dolayısıyla, bu minik yazara seçilen ad Talip Rıza olmuştu. Hikâyelerdeki anne ve babaya gelince; onlar, Talip'in değil, kendilerinden ilham aldığı insanların anne babalarıydı; kalem Talip'in elinde olunca anne-baba da Tomurcuk aynasına onun valideyniymiş gibi aksediyordu.

Talip Rıza, kimi zaman yedi-sekiz yaşlarında şirin bir çocuk, bazen de on üç-on dördünden gün almış terbiyeli bir genç olarak arz-ı endam ediyordu hikâyelerde. O, bazen küçüklüğünden cesaret alıp kabaran nazıyla, kimi zaman da yaşından beklenmeyen olgunluğundaki sevimlilikle Hocaefendi'nin bulunduğu hemen her ortama rahatlıkla giriyor, elinde kalem notlar tutuyor ve onları küçük hikâyecikler şeklinde dünyanın dört bucağındaki arkadaşlarına sunmaya çalışıyordu. Belki üslubu tam tutturamıyordu; bazen karşısında öğretmenler varmış gibi üst perdeden konuşuyordu; ama bir başka zaman sanki kreşteki çocukları avutuyormuş gibi bir edaya bürünüyordu. Kendisi de bunun farkındaydı ama "yapamıyorum" diye yazmasaydı daha mı iyiydi?.. O, hiç olmazsa elinden geldiği kadarını ortaya koymaya gayret ediyordu. Öğrendiğine göre; Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) Veda Hutbesi'nde "Bu söylediklerimi duyanlar, duymayanlara ulaştırsınlar. Bazen kendisine nakledilen insan, bizzat dinleyip nakledenden daha iyi anlayıp gereğini uygular." buyurmuştu. Değil mi ki, anlatılanlardan istifade etmek, bir yönüyle Allah'ın lütfuna vâbesteydi; öyleyse ona düşen dinlemek, okumak, yazmak, öğrenmek ve nihayet mazhar olduğu lütuflardan dostlarının da istifade etmesi için uğraşmaktı. Talip Rıza, hüşyar gönüllere mutlaka faydalı olacağı düşüncesiyle işte bunu yapmaya gayret gösterdi; önce www.herkul.org adresinden ulaşabileceğiniz elektronik derginin "Tomurcuk" isimli bölümünde,

şimdi de elinizdeki bu kitapçıkta sizinle hasbihâl etmeye, duygu ve düşüncelerini paylaşmaya çalıştı.

Hâsılı, bir vesile-i necat arayışı niyetiyle çocuk urbası giydik, sürgünü oyuna çevirdik, hasreti-hicranı binlere, yüz binlere böldük; sevinci-kederi, nabzı bizimle beraber atan asrın garipleriyle bölüştük. Yüksek hakikatleri, Hocamızın gönül enginliğini ve ilmî derinliğini aksettirecek şekilde nakletmek elimizden gelmezdi; ama pınarın başında olunca susuzluktan dudağı kurumuşları bütün bütün unutup ihmal etmek de müminliğe hiç yakışmazdı. Evet evet, bütün yaptığımız, Ulu Çeşme'nin serin suyundan testimizi doldurup dostlarımıza birer bardak ikram etmekten ibaretti.

Bu vesileyle, hüzünlü gurbetin bir an önce sona ermesini diliyor; aziz Hocamızın sağlık, sıhhat ve afiyet içinde daha uzun seneler gönüllerimizi doyurmasını Cenâb-ı Allah'tan dileniyorum. Ayrıca, takdir, tenkit ve teklifleriyle bize destek olanlara, özellikle de sohbetlerin not edilmesi, ses kayıtlarının yazılması, konuların tayini, ayet ve hadislerin tasnifi, hikayelerin tashihi sırasında en az şu satırların yazarı kadar emeği olan Esra Şimşek hanımefendiye sonsuz teşekkürlerimi arz ediyorum.

Yüce Rabbimizin merhameti, Allah Resûlü'nün ve Kur'an-ı Kerim'in şefaati ve mü'minlerin duaları ümidiyle...

Osman Şimşek

Pennsylvania, 6 Mart 2007

HER ŞEY SANKİ BİR RÜYA!

Babamla annem daha önceden yolculukla ilgili bütün işlemleri halletmişler ve bana da büyük bir sürpriz yapmışlardı. Geçen hafta babam bana “Seni suyun ötesine götüreceğim.” diye söz verince sözünü bu kadar çabuk yerine getireceğini tahmin etmemiştim. Dokuz saatlik uçak yolculuğundan sonra suyun ötesindeki topraklara ayak bastık. Daha önce hiç uçağa binmemiştim. Cam kenarındaki koltuğu kaptım ama tam kanat hizasına oturduğumuzdan dolayı bulutları ve üstünde uçtuğumuz yerleri iyice göremedim. Görebilmek için başımı geriye çevirmem gerekiyordu. Sonunda biraz boynum ağrısa da değdi doğrusu! Daha sonra dört saatlik bir araba yolculuğunun ardından varabildik misafir kalacağımız yere. Yol boyunca bizi sağlı sollu geçen lüks arabaları izlemekten kendimi alamadım. Aynı yabancı filmlerdeki gibiydi. Hiç bu kadar güzel arabayı bir arada görmemiştim.

Bütün gece uyumama rağmen hâlâ yol yorgunluğunu atamayınca sabah namazından sonra da yatağa hafifçe uzanmıştım ama öğlene kadar uyuyakalmışım. Öğle namazını evde kıldıktan sonra babamla beraber yaprağı dökülmüş ağaçlarla dolu o uzun, ince yolda üç katlı bir binaya doğru yürüdük. Etrafta kar vardı. Bizim oralar bu kadar soğuk olmadığından yanımıza aldığımız kıyafetlerim çok fazla kalın değildi; bu yüzden oraya varana kadar dondum. Bir sürü çocuk vardı etrafımda, kimisi benimle aynı yaştaydı. Onlarla tanışmayı iple çekiyordum.

O'nu da Görebilecek miyim?

Çok farklı hissettim kendimi üç katlı evden içeri girince. İlk önce, soğuktan sıcacık bir yere geldiğim için zannettim bu bambaşka duyguların sebebini. İçerideki amcalar çok iyi insanlara benziyorlardı. Oraya gitmeden evvel babam bana iyice tembih etmiş; "Aman oğlum içeride koşayım, konuşayım deme. Benim yanımdan da ayrılma. Seni bazı amcalarla tanıştırmak istiyorum." demişti.

Orada, ne zamandır babamın hayranlıkla bahsettiği bazı yazar arkadaşları da vardı.

"Baba, hani 'bunlar suyun ötesinden' deyip internetten bazı şeyleri anlatıyordun ya, onu hazırlayanlarla da tanışabilecek miyim?" Babam "evet" manasında kafasını sallayınca neredeyse havalara uçacaktım. Aslında asıl sormak istediğim başkasıydı ama soramadım. Bazı arkadaşlarım, her zaman kasetlerden sesini duyduğumuz, televizyonda gül yüzünü seyrettiğimiz o büyük insanı görmenin herkese nasip olmadığını söylemişlerdi. Gerçi bir sürü kusur ve hatamla onun karşısına çıkmaya da çekiniyordum. Çünkü onun gibi kimselere Allah'ın, insanların içinden geçenleri hissettirdiğini, günahlarla kirlenen ve yaralanan kalbleri okutturduğunu duymuştum. Keşke o beni görmese ama ben onu uzaktan da olsa görebilseydim.

Bu duygularla öğle yemeğini yiyeceğimiz yere gittik. Annemin evde hazırladığı çeşit çeşit yemekler yoktu burada. Yemekler pek sadeydi ama tatları çok güzeldi. Recep yanımda olsaydı, "şartlanmışlık" derdi. Ama ne yapayım buradaki her şey çok güzel görünüyordu bana. Yusuf Dede; "Mekânı güzelleştiren insanlardır." derdi hep. Sanki binlerce kilometre uzakta değil de, Türkiye'deymişim gibi hissediyordum kendimi o güzel insanların arasında.

Normalde çok konuşkan olmama rağmen, nedense ilk kez gittiğim yerlerde, çevreye alışana kadar bir süre kimseyle konuşmadan etrafımı seyreder, insanları tanımaya çalışır, kitapları,

eşyaları incelerim. Arkadaşlarım hep dalga geçerler benimle, "Çok yabanisin." derler. Anlamıyorum onların bu tavrını. Ne var ki bunda, ben insanlardan önce eşyalarla tanışıyor, kitaplarla dost oluyorum. Böylece bir odada tek başıma kalsam bile sıkılmıyorum. Furkan'la oynadığımız tefekkür oyununu herkes bilmiyor; bu yüzden ben de tek başıma etrafımdaki eşyalardaki farklı özellikleri bulmaya çalışıyorum, tefekkür oyunu oynuyorum.

Öpülesi Eller ve İlk Çikolata

Ben etrafımdaki bir sürü amcaya, arkadaşlara rağmen çevreye alışmaya çalışırken bir ezan sesiyle kendime geldim. Bizim mahalle camisindeki ezan gibi değildi, mikrofonsuz okunuyordu. Doğruca sesin geldiği yere koştum. Kocaman, nur gibi bir abi güzel sesiyle ikindi ezanı okuyordu. Hani ezansız yerler varmış ya, işte bu ülke de öyle, ama nasıl ki bir gül gittiği her yeri kendisi gibi gül kokutur, buradaki abiler de burayı kendileri gibi güllerle bezemiş, gülşene çevirmişler. (Bu çocuk gülşeni nereden biliyor demeyin; Gül Yüzlü'yü dinlemişseniz, onun gül bahçesi demek olduğunu siz de bilirsiniz.) Ezan bitince ilk o abiyle tanıştım. Namazı camideki gibi cemaatle kılacağımızı öğrenince koşup abdest aldım; o ezan okuyan abiyi buldum ve hemen yanına gidip namazı yanında kılıp kılamayacağımı sordum. İstediğim yerde kılabileceğimi söyledi. Her şey gibi orada namaz kılmak da çok güzeldi. Farz için imamı bekliyorduk. O abiye "Namazı kim kıldıracak?" diye sordum; tam abi cevap verecekken salonda bir hareketlilik oldu, herkes ayağa kalktı. Abi sorumu gözleriyle işaret ederek cevaplamıştı. Onun işaret ettiği yere doğru baktığımda gözlerime inanamadım. Aramızda birkaç adım bile yoktu. Rüyamda bile görmeyi hayal edemediğim insana çok yakındım. Hemen amcaların arkasına doğru saklandım. Beni görüp ne kadar kötü bir çocuk olduğumu anlayacak diye korkuyordum.

Namazımızı kılıp dua ettikten sonra bizim olduğumuz geniş salona geldi yine Ayyüzlü insan. Ben hemen kalkıp odanın dışına

çıktım ve kapının bir köşesinden onu seyretmeye koyuldum. Bütün çocuklar onun yanına gidip elini öpmeye çalışıyorlardı; fakat, tavırlarından el öptürmeyi sevmediği anlaşılıyordu. O, yanına gidenlere çikolata veriyor; ellerini öptürmeden hepsinin başlarını okşayıp mütebessim bir çehreyle onlara bakıyor ve sonra da dua eder gibi dudaklarını kımıldatıyordu. Ben de yanına gitmeyi çok istedim ama bir türlü cesaret edemedim. O sırada Ayyüzlü, "Kapının yanındaki tomurcuğu da çağırın, yanıma gelsin." deyince herkes bana bakmaz mı? Az kalsın heyecandan kalbim duracaktı. Kaçmak istedim ama herkes bana doğru bakınca yapamadım. Ya benim ne kadar yaramaz bir çocuk olduğumu anlarsa ve beni sevmezse? Yanına gitmekten çekiniyordum ama ona biraz yaklaşınca bütün korkularımın birdenbire geçtiğini hissettim ve garip bir cesaretle elini öpmeye yeltendim. Kimseye izin vermemesine rağmen, herhalde benden öyle bir şey beklemiyordu ki, o daha ne olduğunu anlayamadan ben o pamukçuk elleri alnıma sürmüştüm bile. Babama benimle beraber fotoğraf çektirme sözü de vermiş, onu da isteyecektim ama daha sonraya sakladım. Başımı okşayıp bana da çikolata verdi.

O sırada bir abi "Hocam, çocuklara çikolata verdikten sonra dua eder gibiydiniz. Neler söylüyordunuz?" dedi. O da cevap verdi: "Şu çocuklar küçücük ellerini açıp önüme gelince, onlara karşı o kadar merhamet ve şefkatle doluyorum ki, canımı isteseler veresim geliyor. Sonra da içimden Rabbime sesleniyorum. 'Allah'ım, ben şu çocuklardan daha muhtacım. Sen de herkesten daha merhametli ve daha cömertsin. Senin rızan için şu çocukları sevindirdiğim gibi, Sen de benden hoşnut olarak bu âciz kulunu sevindir. Ellerimi boş çevirme Allah'ım' diyorum."

O ânı bir görmeliydiniz. O kadar içten konuşuyordu ki, onun neden bu kadar çok sevildiğini şimdi daha iyi anlıyordum. O an kendi kendime bir karar da verdim: Artık ben de hem çikolata isterken hem de birine çikolata verirken aynı zamanda ellerimi Allah'a uzattığımı düşünecek ve beni de sevmesini isteyeceğim.

Yakma Allah'ım!..

Daha sonra iki tane abi soru sordular. Ayyüzlü onlara cevap verirken duyduklarım beni çok şaşırttı. Kendisine çok büyük kötülükler yapan birileri varmış. Onlara tam beddua edecekken cehennemi hatırlamış, onların cehennemde yanma ihtimalleri aklına gelince "Yakma Allah'ım!." diye inlemiş ve hemen hakkını helal ettiğini söyleyerek "Allah'ım onlara hidayet eyle" diye dua etmiş, ağlamış. Bunu anlatırken de yanaklarından yaşlar akıyordu. O kadar kötü insanlara bile kötü bir şey olsun istemiyor, hâlbuki ben öyle miyim?

Bizim mahalleye yeni taşınan bir komşumuz vardı. Onun çocuğu biraz yaramaz birisiydi. Hem o kadar çağırmamıza rağmen bizim oyunumuza katılmıyor, hem de topumuzu kapıp patlatıyordu. Bir gün, benim topumu alınca çok sinirlenmiş ve "Kolu kırılsın da yaptığını anlasın." diye beddua etmiştim. Şimdi anladım ki, o gün çok yanlış yapmışım.

Meğer, bir insan dinimize zarar vermek için bir şey yapmadığı sürece onun başına kötü bir şeyin gelmesini istemek yanlışmış. Hatta öyle büyük günah işleyenler hakkında bile en fazla "Allahım, ona da doğru yolu göster; fakat, onun kalbi tamamen ölmüşse, o zaman da Sana havale ediyorum." denirmiş. Peygamber Efendimiz'in "Merhamet etmeyene merhamet edilmez." sözünü nakletmişti babam. Galiba, böyle merhametle hareket etmek, Allah'ın rahmetine nail olmak için de gerekliymiş. Ama artık akıllandım; bundan sonra topumu alıp patlatsalar, kitaplarımı karalayıp sayfalarını yırtsalar, odamda eşyalarımı karıştırıp oyuncaklarımı benden izinsiz alsalar bile kızmayacağım; kızsam da onların başına kötü bir şey gelmesini istemeyeceğim.

Pencerem Dar Olsa da...

Keşke bütün arkadaşlarım buraya gelebilseler de onun elini öpüp ondan çikolata alabilseler. Biliyor musunuz, çikolatalarımı yemeyip saklayacak ve Türkiye'ye dönünce Recep ve diğer arka-

daşlarımla paylaşacağım!.. Eğer hepinize yeteceğini bilseydim ve gücüm de yetseydi, evlerinizi tek tek ziyaret edip bir parça çikolata da size vermek isterdim. Fakat, onu yapamasam da, Kırık Testi ve Bamteli vesilesiyle büyüklerimizin aldığı tatlar gibi, ben de burada kaldığım süre içinde Ayyüzlü'den dinlediklerimi size aktarmaya ve görüp duyduklarımı sizinle paylaşmaya çalışacağım.

Ne olur bana dua edin de her duyduğumu anlayayım, her gördüğümü değerlendireyim ve size de daracık bir pencereden küçük küçük ışıklar yansıtayım.

Arkadaşınız Talip Rıza :)

IŞIĞI SÖNMEYEN EV

Daha önce hiç yaşamadığım kadar farklı geçiyor burada zaman. Türkiye'deki hareketli günlerin ardından böyle sakin bir hayatı beklemiyordum. Burası o kadar sessiz ve güven verici ki, bazen evin etrafında bir geyik rahatlıkla dolaşabiliyor veya bir sincap yanınızdan geçip bir ağacın dalına tırmanabiliyor. İlk kez bu kadar yakından gördüm böyle ürkek hayvanları. Kaldığımız yer tam doğayı ve hayvanları sevenlere, babamın kâinat kitabı dediği tabiatı okuyabilenlere göre.

Buranın iklimi çok ilginç; bir keresinde aynı gün içerisinde hem güneş açtı, hem yağmur yağdı, hem de kar... Bugünlerde ise hava çok güzel, özlediğim baharı burada yakalayacağım galiba. Normalde uykuyu çok severim ama buranın tatlı suyundan mı, yoksa Ayyüzlü'nün teneffüs ettiği havadan mı bilmiyorum, eskisi kadar çok uyuyamıyorum. Sabah namazını kılınca yeşilliklerle kaplı bu geniş yerde dolaşmak pek hoşuma gidiyor.

Dışarıda gezip çevreyi keşfetmeye çalışırken bir sürü yeni arkadaş edindim. Kimisi benim gibi misafir olarak gelmiş, kimisi de burada oturuyormuş. Recep kadar samimi olamadık henüz ama hepsi çok güzel insanlara benziyorlar. Bazıları okula gidiyor ve İngilizce konuşabiliyorlar. Bir kere onlarla beraber oynamak istedim ama Türkçe konuşurken aralara İngilizce kelimeler kattıklarından dolayı anlaşmakta zorlandım.

En Muhtaçlardan Biri

Gündüzleri buradaki abilere sorular soruyorum, ezanı duyabilmek ve namazı cemaatle kılabilmek için namaz vakitlerinde

Ayyüzlü'nün olduğu yerden uzaklaşmamaya çalışıyorum; ikindi namazından sonra da sohbet dinliyorum. Bazı cümleleri anlamakta zorlanıyorum ama yine de her dinlediğimde muhakkak yeni bir şey öğrenmiş oluyorum. Hakkıyla anlayamasam da o Hak dostuyla aynı salonda bulunmak bile çok güzel. Kim bilir, kaç kişi benim yerimde olmak için can atıyordur. Ama annemin söyledikleri hep kulağımda; böyle güzel nimetler en çok ihtiyacı olanlara verilirmiş. Demek ki, en muhtaçlardan birisi de benmişim ki, şimdi buradayım.

Birkaç gündür ben dersleri babamla beraber alt katta dinliyordum; annem de üst katta bayanlara ayrılmış olan yerde bulunuyordu. Aslında bir sürü teyzenin arasında tek erkek olarak durmayı pek sevmememe rağmen, merakımdan dolayı, bayan ziyaretçilerin az olduğu bir gün onların katına çıkıp annemin yanından Ayyüzlü'müzü izledim. Televizyondan, yakından, aşağıdan veya yukarıdan, nereden bakarsanız bakın, hep huzur veren nur yüzüyle, insanın içine işleyen derin bakışlarıyla O her zaman aynı. Kimi zaman sesi titriyor, dudaklarını ısırıyor, ağlamamak için bir-iki nefes alıyor; kimi zaman yüzünde beliren bir tebessümle, bizim gibi çocukların alnından ensesine doğru başını sıvazlayıp çikolata veriyor. Bildiğimiz Türk çikolataları, ama Onun elinden alınca bir başka güzel oluyor nedense.

O gün namazın ardından içilen çaylardan sonra ders başladı, bir abi soru sordu; O derin derin bakıp cevap verdi, ben de Onu seyrettim. Dinledim demek istiyordum ama bir teyzenin çocuğunun gürültüsü yüzünden duyamadım, zaten yukarıya ses az geliyordu. Allah'tan çocuk biraz uyudu da anlayabildim bazı söylediklerini. Her günahın insanın kalbini paslandırdığından, kararttığından bahsetti.

Rahmet Ümidi

Ayyüzlü konuştukça ben de acaba benim kalbim ne kadar kararmış olabilir diye merak ettim. Günahlarımı tek tek hatırlamaya çalıştım. Bir keresinde gıybet etmiştim, başka bir zaman

yalan söylemiştim, besmele çekmemiştim, namazımı kılmamıştım, annemi üzmüştüm, arkadaşıma bağırmıştım, karıncaya basıp öldürmüştüm, yolda çarpıp yere düşürdüğüm çocuktan özür dilemeden kaçıp gitmiştim.. ve daha bir sürü kara nokta. Sanki aynadan kendime bakıyordum ama neredeyse işlediğim günahların oluşturduğu karartılardan görülecek yerim kalmamıştı. Bu kadar kararmış bir kalbin sahibi olmama rağmen Allah beni cennetine koyar mı diye düşündüm.

Günahların açtığı yaralardan bahsedilince birçok kişinin de yüzünde karamsar bir ifade oluşmuştu ki, tam o esnada sanki içimizdeki hesaplaşmalarımız sonunda çıkan faturayı görmüş gibi hepimizi ferahlatan cevabı verdi Ayyüzlü. Gerçi tevbe edip Allah'tan af diler ve bir daha aynı hatayı yapmazsak Allah'ın affedeceğini babamlar daha önce dile getirmişlerdi ama belki beni üzmemek için bazı şeyleri söylememiş olabilirler diye düşünüyordum. Fakat O, Cenâb-ı Hakk'ın ne kadar merhametli olduğunu, samimi bir şekilde pişman olanın Allah'ın kapısından boş dönmeyeceğini, tevbe eden kimsenin kalbindeki iman meşalesinin yeniden parlayacağını öylesine inanarak ve emin bir ses tonuyla söyledi ki, içimdeki şüpheler eriyiverdi. Aşağıdaki abilerin bakışlarında da bir ümit pırıltısı belirdi.

Amerikalı Teyze

Annemin de tepkisini merak ettiğimden yüzüne bakmak için kafamı geriye çevirdiğimde, filmlerdeki Amerikalılara benzeyen bir teyze gördüm. Yaşlı gözleriyle bana bakıp tebessüm etti. Fark ettirmemeye çalışsam da teyzeden gözlerimi alamıyordum. "Türk mü, yabancı mı? Yabancıysa Türkçe biliyor mu, yanına gitsem konuşabilir miyim acaba?" diye kendi kendime düşünüp teyzeden bir işaret beklerken o garip bir konuşma şekliyle "Yanıma gelsene!" dedi.

Bir an için duraksadım, "Acaba içimden geçenleri mi hissetti?" diye düşündüm, sonra hemen toparlanıp sessizce yanına gittim. Çantasından bir çikolata çıkardı. Kendisini tanıtıp adımı

sordu. Tanışırken de bana çikolatayı vermek istedi. Her ne kadar almamak için direnmek içimden geçtiyse de söz konusu çikolata olunca "hayır" diyemedim ve teşekkür edip aldım. O an baktım ki, alt kattaki herkes dağılıyor. Ben teyzeyle tanışmanın yolunu araştırırken ders bitmişti ve aşağısı boşalıyordu. O sırada ders boyunca ağlayıp uyuyakalan küçük çocuk uyanıp elimdeki çikolatayı gördü; bunun üzerine ben de teyzeden müsaade isteyerek çikolatayı o çocuğa verdim. O yabancı teyzeyle bir kere daha göz göze geldik ve bana;

"Yoksa sen de o cömert çocuklardan mısın?" dedi. Tabii, ben onun bu sözüne bir anlam veremedim;

"Anlayamadım Teyzeciğim? Hangi çocuklar?"

Teyze benim şaşkın şaşkın sorduğum soru karşısında tebessüm ederek anlatmaya başladı:

Cömert Aile ve Minik Kızın Hediyesi

"Ben buraya Amerika'nın uzak bir eyaletinden geliyorum. Önceleri farklı bir dine mensuptum. Ama birkaç tane Müslüman arkadaşım vardı. Onlarla sık sık görüşürdüm. Bana İslamiyet'i anlatır, sorduğum sorulara cevap verirlerdi. Fakat bir türlü içimden gelmezdi Müslüman olmak. Televizyonda, gazetelerde Müslümanlarla ilgili bir sürü kötü haber vardı. Arkadaşlarım çok iyi insanlara benziyorlardı ama onların dinine girmem için mi bana iyi davranıyorlar diye düşünmekten onlara bir türlü tam olarak güvenemiyordum.

Geçen sene beni Türkiye'ye davet ettiler. İçimdeki bir sürü endişeyle İstanbul'un yolunu tuttum. Her gittiğim yerde tarifi imkânsız bir misafirperverlik, sevgi ve cömertlik gördüm. Bir gün fakir bir aile beni evlerine misafir etti. Evet gerçekten fakirdiler; evleri çok sadeydi. Fakat öğrendim ki, o evin sahipleri kendi ihtiyaçlarını zor karşıladıkları halde muhtaç öğrencilere yıllardır burs veriyorlarmış. Onların bu fedakârlığına çok şaşırmıştım. Ama beni asıl büyüleyen ve İslam'ı kabul etmemi sağlayan, o evin küçük kızı oldu.

Senin gibi tatlı bir çocuktu o; adı da Meryem idi. Yanıma alıp Meryem'i biraz sevdikten sonra ona dedim ki; 'Biliyor musun, çok yakında benim de bir torunum olacak!' Daha ben sözümü bitirir bitirmez Meryem kalkıp yanımdan uzaklaştı. İçimden, 'Herhalde kıskandı.' diye düşündüm. Fakat, az sonra o sevimli kız, elinde tatlı, uzun, sarı saçlı bir bebekle geldi. Bebeği bana uzatarak beni çok sevdiğini, onun için torunuma onu hediye etmek istediğini söyledi.

İşte o an, âdeta dünyam değişti. Dedim ki kendi kendime; 'Türkiye'de tanıdığım bu insanlar, nasıl bu kadar cömertler? Babası burs veriyor, annesi öğrencilere kazak örüyor. Yetmezmiş gibi küçücük kız da en sevdiği oyuncağını daha doğmamış bir bebeğe hediye ediyor. Allah'ım, bunların çocukları bile çok cömert!' Evet, biz büyükler istediğimiz zaman rol yapabiliriz ama çocuklar o kadar temizdir ki, böyle bir cömertliği iyi görünmek için yapamazlar. O günden sonra onlar hakkında hiçbir şüphem kalmadı; ancak gerçek bir dinin bir aileyi bütün fertleriyle bu kadar iyi yapabileceğinden emin oldum ve o minik kız benim hidayetime vesilelik etti."

Teyze o kadar güzel Türkçe konuşuyordu ki, sormadan yapamadım;

"Türkçe'yi nasıl bu kadar güzel konuşuyorsunuz?"

Sorum karşısında bana hafifçe gülümseyerek cevap verdi:

"İslam'ı tanıtmak suretiyle bana ve aileme huzur getiren o güzel insanlarla daha iyi anlaşıp daha çok şey konuşabilmek, nur ve pırlanta kristalleri gibi gördüğüm bazı kitapları kendi dillerinden okumak için Türkçe öğrenmeye karar verdim ve işte bu kadar öğrenebildim. Ama sizin gibi konuşabilmek için daha çok çalışmam lazım."

Böyle güzel bir sohbetten sonra teyzeyle ayrılık vaktimiz gelmişti. Teyzenin evine dönmesi gerekiyormuş, onunla vedalaşıp ayrıldık.

Işığınız Hiç Sönmesin

O teyzeyle tanışmak bana çok şey öğretti. Ben hep küçük olduğum ve dinim hakkında çok fazla bir şey bilmediğim için üzülür ve kimseye dinimi anlatamadan bu dünyadan gitmekten korkardım. Ama anladım ki, başkalarına anlatmaktan önce yapmamız gereken şey dini yaşamakmış. Eğer gerçekten iyi birer Müslüman olsak, yalan söylemesek, kimsenin arkasından konuşmasak, mızıkçılık yapmasak, kimseye bağırmasak, annemizi-babamızı üzmesek, cimri olmayıp herkesle her şeyimizi paylaşabilsek, namazlarımızı aksatmadan her gün Allah'ın huzuruna çıksak o minik kız gibi başkalarının Müslüman olmasına vesile olabiliriz. Yeter ki samimi olalım, başkası görsün diye değil, sadece Allah'ı hoşnut etmek için yapalım. Böylece insanların hidayetine vesile olmak için büyümeyi beklemek zorunda kalmayalım.

Ha, bu arada ilk fırsatta marketten oyuncak bir araba alacağım. Belki bir yabancı teyze de bizim evimize gelir. Bir de bugünkü derste kalbime nefes aldırmanın yolunu da öğrenmişken vakit kaybetmeden temizliğe başlayacağım. Artık inanıyorum ki, ben af dilersem Allah da affedip kalbimi kirlerden temizleyecek. Eğer şimdi temizlemezsem en ufak kirler bile yıllar sonra bana zarar verebilirmiş.

Neyse ki etrafımda beni seven, bana doğruları anlatan bir ailem var ve şu an herkese nasip olmayacak bir yerde, bir sürü nurlu insanla aynı safta namaz kılabiliyorum.

Bu arada annem akşam namazını beklerken Sızıntı dergisi okuyordu; bir aralık baktım gözleri yaşlı, ağladığını bana hissettirmemeye çalışıyor. Ama ben anlamaz mıyım annemin yüzündeki hüzün çizgilerini? Koştum yanına. Ne okuyorsa bana da anlatmasını istedim. Sizin de ilginizi çekeceğini düşündüğüm için ben de size anlatacağım:

Bir gün bir doktor amca Konya'da çalışmaya başlayacakmış. Oraya ilk gittiği akşam, tren istasyonunun yanındaki bir evde misafir kalmış. Yol yorgunluğundan ötürü artık yatmak istemiş

ama ev sahibi ona kalacağı yeri gösterip yatmasını söylemediği için de o yorgun haliyle oturmak zorunda kalmış. Sonunda dayanamayıp evdeki yaşlı Hacıanne'ye sıkıla sıkıla ne zaman yatabileceğini sormuş. Teyze de “Son tren gece on birde geliyor, ondan sonra yatabilirsiniz.” demiş. Doktor amca, “Başka birisi daha mı gelecek, kimi bekliyorsunuz?” diye sormadan edememiş. İşte annemi ağlatan o teyzenin verdiği cevapmış; “Trenden burada kalacak yeri olmayan veya yolu bilmeyen biri iner de gece ışığı yanan bir ev göremezse sokakta kalır. Yabancı birisi geldiğinde kapısını çalabileceği, ışığı yanan bir ev bulsun diye bekliyoruz.” demiş.

Ne kadar güzel değil mi? Sadece kendisi için yaşayanların çoğunlukta olduğu bir zamanda, başkalarının yatacağı yer için bile sancı çekip uykusuz kalan güzel insanlar da var bizim dünyamızda.

Sevgili Arkadaşlarım,

Sizin de buraya gelebilmeniz ve etrafına ışık saçan şu insanlarla bir kerecik olsun beraber olabilmeniz için dua ediyorum. Kim bilir, belki bir gün buralara yolunuz düşer. İşte o zaman bilin ki burada ışığı hiç sönmeyen bir ev var.

Arkadaşınız Talip Rıza :)

AYYÜZLÜ'YE ŞİKÂYET

Ayyüzlü yine dopdoluydu. Bulunduğu salona girince beni şaşırtan sözlerini duydum:

"Anneciğim, babacığım! Siz ötelere gitmiş olsanız da şefkatiniz benimle kalmalı değil miydi? Neden gelip halimi sormuyor, dertlerime ortak olmuyorsunuz? Bazen size karşı da içim sitemle doluyor. Kimi geceler hayalinizle avunuyor ve sizi rüyalarıma bekliyorum. Hiç olmazsa rüyada gözyaşlarımı silmeyi bana çok mu görüyorsunuz?"

Hemen salondan çıkıp babamın yanına gittim. Ayyüzlü, vefat eden anne-babasına içini döküyor, yalnızlığını onların hayaliyle giderme isteğini dile getiriyordu. Bazen haftalarca onları göremediğinden dert yanıyor ve her gece onları beklediğini anlatıyordu. O kadar şaşırmıştım ki; içimden "Yaş ne olursa olsun, insan manen ne kadar büyürse büyüsün, anne-baba sevgisi ve özlemi bambaşka bir şeymiş!.." demeden edemedim. Oysa, ben ne kadar nasipliyim. Benim annem babam hep yanımda; değil haftada bir, her gün birkaç defa gelip halimi soruyor, varsa sıkıntılarımı hafifletmek için uğraşıyorlar.

Hafta, benim için bu sözlerle başladı. Ama ben bunun üstünde çok durmadan şahit olduğum başka dört hadiseyi sizinle paylaşacağım. Birincisi, buradaki yabancı çocukların Allah'a inanmamaları; ikincisi, birisinin hastalığından dolayı ağlayan bir sürü güzel insan; üçüncüsü, Ayyüzlü'nün Kutlu Doğum'la ilgili hissiyatı ve dördüncüsü de, babamın annemi Ayyüzlü'ye şikâyeti.

İnanmak mı Zor İnkâr Etmek mi?

Yeni edindiğim arkadaşlarımdan birisine okulunu sevip sevmediğini, Türkiye'dekilerle arasında bir fark olup olmadığını sordum; o da okulunu ve arkadaşlarını anlattı:

Okulda her derste farklı bir sınıfa gittiklerini, teneffüslerin çok kısa sürdüğünü, sınıflarına gidene kadar o kısacık molanın dolduğunu, Türkiye'deki teneffüslerde bahçeye çıkıp doyasıya oynadığı zamanları çok özlediğini söyledi.

Arkadaşlarıyla diyaloglarını sordum; cevabını duyunca hayret ettim, aynı zamanda üzüldüm.

Arkadaşımın Müslüman olduğunu biliyor ve dinimiz İslam'la ilgili konulardan bahsediyorlarmış. Bir keresinde öğrencilerden birisi Allah'ın varlığını aklın kabul etmediğini, her şeyin kendi kendine olduğuna inandığını söylemiş ve aksini iddia edenlere karşı saygısızca konuşmuş. Arkadaşım da bildiği kadarıyla bazı hakikatleri anlatmak istemiş ama İngilizcesi yeterli olmadığı için düşüncelerini tam ifade edememiş.

Şu tezata bakın ki, onlar insan aklının Allah'ı kabul edemeyeceğini iddia ederken, biz de aklı olanın Allah'ı inkâr edemeyeceğine inanıyoruz.

İnsan bir kağıtta bir şiir, bir yazı ve hatta bir karalama görse, bunu "Kim yaptı?" diye sorar. Etrafta hiçkimse olmasa bile onu birisinin yaptığından emindir. Anlayamıyorum, bir karalamayı bile yapanın bulunduğunu bilen birisi, tabiattaki bunca güzelliğin kendi kendine olduğuna nasıl inanır?

Her Şey O'na Çağırırken...

Geçenlerde buradaki karların eridiğinden bahsetmiştim. Karlar eriyince kupkuru dallar ve ölü duran toprak daha da belirginleşti. Ama bir sabah o kuru dallara, ölü toprağa can geldi. Hepsi birden sanki işbirliği yapmışçasına renklendiler, yaprak verip çiçek açtılar... Sanki "Bakın insanlar! Biz de Allah'ın emirlerini dinliyor ve bu şekilde O'nu dünyaya duyuruyoruz." derce-

sine rüzgarla bana el sallıyorlardı. Pazardan birkaç kilo meyve alsak bir sürü para ödememiz gerekiyor. Toprak bu kadar çok ve çeşitli yiyeceklerin ücretini kime ve nasıl ödüyor? Güneş yıllardır, hiç aksatmadan bizi ısıtıyor, bize ışık veriyor. Bizim evdeki sobamızda birkaç ay kömür yakınca depodaki yakacaklar hemen bitiveriyor. Bu güneş bu kadar yakıtı nereden buluyor? Bütün odaların ışığını açık bırakıp gitsek elektrik faturası çok yüksek gelirdi; güneşe de elektrik faturası gelmiyor mu, geliyorsa nasıl ödüyor? Güneş gibi, toprak gibi akılsız varlıklar bunları nasıl becerebiliyor? Bir insan bunu nasıl düşünmez, nasıl görmez? Gözünü ve kulağını kapatan kişi sadece kendi dünyasını karartabilir, değil mi?

O çocuklar için çok üzüldüm, tek başlarına kaldıklarında onları asla yalnız bırakmayan, her şeye gücü yeten Allah'ı bilmediklerinden dolayı korkularını giderecek bir sığınakları da yok. Ben gök gürlediğinde, onun meleklerin zikri olduğunu bilir ve ne dediklerini anlamaya çalışır, huzur bulurum; ama onlar korkup başlarına yastığı geçirir ve boş gürültü zannettikleri o zikirleri duymamaya çalışırlar. Ben elimi bir yere çarptığımda bir günahımın temizlendiğini bilir, "Acaba hangi hatamdan dolayı bu başıma geldi?" der ve onu bulmaya çalışırım; onlar acıyan ellerine ağlar veya vurdukları yere kızıp bir daha vurup acılarını arttırırlar. Bu ülkede böyle insanların sayısı ne kadar çok Allah bilir!

Allah'ım Sana inanmak ne güzel! Sana inanınca her yer aydınlanıyor, her şey anlam kazanıyor; her şeyin Senin emrinde ve bir amaç için olduğunu bilmek insanı rahatlatıyor. Böylece ne kayan yıldız, ne gece karanlığı, ne de diğer varlıklar korkutabiliyor insanı.

Zihnime hücum eden pek çok sorunun ardından onlar için ne yapabileceğimi düşündüm: Ya erken yaşta ölürlerse ve ötede "Biliyordun da bize niye anlatmadın?" derlerse!.. Benim yaşım çok büyük değil ama benim de yapabileceğim bir şey olmalı! Ama ne?..

Herkesin Anlayacağı Dil

Çaresizlik içinde bir köşeye çekilip bunları düşünürken annem beni fark etmiş, yanıma geldi ve ne düşündüğümü sordu. Sözlerimi dinledikten sonra da, beni üzgün görünce içinin titrediğini hissettiğim canım anneciğim bana yol gösterdi:

"Yavrum onlar için yapabileceğin bir sürü şey var; onların dilini bilemesen de, hiçbirini tanımasan da onların hidayeti için dua edebilirsin. Bu arada daha çok kitap oku ki, cevap verecek kadar onların dilini öğrendiğinde hiç vakit kaybetmeden yanlarına gidip anlatmaya başlayasın. Hem sözlerden daha etkili bir şey vardır, o da hal dili, yaşantı ve güzel ahlaktır. Sadece sendeki huzuru bile fark etseler, sen bir şey söylemeden onlar sana gelip soracaklardır o huzurun kaynağını. Sana düşen yalnızca elinden geleni yapmaktır, kalblere hükmedip kalbleri evirip çeviren ise Allah'tır, unutma! Hem yarın Mevlid Kandili. Bugünden salavâtlarını çekmeye başla, yarın da Kâinatın Efendisi'ni dünyaya göndererek bizi şereflendiren Allah'a bolca hamdeder ve o Gönüller Sultanı'na içini dökersin!"

"Efendimiz adının anıldığı her yere gelir, ben de O'na çok salavât getirirsem belki benim de başımı okşar değil mi anne?"

Annem dolu gözleriyle bana bakarak "evet" manasında başını sallayıp beni öptü ve:

"Haydi yatsı vakti yaklaşıyor, abdestini al da cemaati kaçırma!" dedi.

Yatsı için babamla "ışığı sönmeyen ev"e gittiğimde orada derin bir hüzün sezdim. Abilerin yüzlerinde acı bir tebessüm vardı. Üzüldükleri şeyi anlamak için sessizce çevremi süzmem yeterli oldu. İlk defa birbirlerini bu kadar çok seven insanlar görüyorum. Kardeş değiller, birbirlerini ilk kez buralarda tanımışlar ama kardeşten daha öte olmuşlar. Abilerden birisi rahatsızlanmış ve hastaneye gidecekmiş, diğerleri onun için ağlıyor ve dua ediyordu. Muhabbetin gözyaşlarıyla beslendiği ve büyüdüğü dakikalara şahit oldum. Birisinin gözüne çöp batsa diğer gözler

yaşarıyor, kalbler sancılanıyordu. Kardeşinin derdiyle dertlenmek de bu olsa gerek. Ne bahtiyarlıktır, Allah'ın sevdiği kullar tarafından sevilmek! Bir de öğrendim ki Ayyüzlü de onun için ağlamış ve "Hepinizi çok seviyorum, siz benim için evlat gibisiniz. Size ufacık bir şey olsa dayanamam, hiçbirinizin yokluğuna katlanamam!" demiş.

Ya Rasûlallah, Ne Kadar Yenisin!..

Ertesi gün Mevlid Kandili'ydi. Haberleri beraber seyrediyorduk. Bir ara televizyonda Türkiye'de Peygamber Efendimiz'in adına düzenlenen bir şiir programına otuz bin civarında insanın katıldığı söylenince Ayyüzlü ağlayarak:

"Ya Rasulallah! Ne kadar da tazesin, ne kadar da yenisin! Zaman Seni unutturamadı. Asırlar Senin ile âşıklarının arasına giremedi. Hâlâ Senin adın salonları dolduruyor; Senden uzaklaştırılmak istenen nesil her şeye rağmen Sana koşuyor!" dedi.

Daha sonra Türkiye'nin her yerinde yapılan Mevlid kutlamalarını öğrenince Ayyüzlü:

"Dün bir gün kutluyorduk, birkaç senedir bir hafta kutluyoruz. Belki ileride bir ay, daha sonra da bir yıl boyunca O'nu anar ve bir seneyi Hazreti Muhammed yılı ilan ederiz." dedi. Sonra da başını sehpanın üstüne koydu ve "Biz kimiz ki Sana bir sene verelim. Zamanın her parçası Senindir ve Senin için ne yapılsa azdır!" diye ağladı.

O kadar hoş ki Ayyüzlü'den Peygamberimiz'i dinlemek. Âşığının dilinden Güzeller Güzeli daha bir güzel dinleniyor. O anlatırken Efendimiz o an aramızdaymış gibi oluyor. Ve insan düşünmeden edemiyor; biz, O'nun sadece çocuklara olan merhametinin karşılığını bile ödeyemeyiz. Nasıl ödeyebiliriz ki...

Benim Gözyaşlarımı da Siler misin Efendim!

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) çocukları çok severmiş. Bir bayram günü Efendimiz yolda ilerlerken yeni

bayramlık kıyafetleriyle oynayan çocukların yanında üstü başı yamalı, ağlayan minik bir kız görmüş. Çocukların ağlamasına dayanamayan Şefkatli Peygamberimiz hemen kızın yanına gidip neden ağladığını sormuş. Minik kız da soruyu soranın kim olduğuna bakmadan babasının savaşta şehit olduğunu ve yetim kaldığı için ağladığını söylemiş. Onun bu haline dayanamayan Allah Rasulü;

"Sil gözünün yaşını yavrucuğum; ister misin senin baban ben olayım; Fatıma ablan, Aişe de annen olsun?" demiş. Çok sevinen minik kızı evine götürüp süslemiş, karnını doyurmuş.

Düşünmesi bile ne güzel ve ne hoş: Bir gece de benim gözyaşımı siler misin Efendim? Rüyamda olsun, elimden tutup o şirin evine götürür müsün? Bana da sahip çıkıp Aişe ve Fatıma annelerime emanet eder misin?...

Peygamber Efendimiz çocuklarla karşılaştığında onların başını okşarmış, O'nun başını okşadığı çocuklar mis gibi gül kokarmış. Allah Rasulü atının veya devesinin üzerindeyse, gördüğü çocukları da bineğine alır, onlarla beraber ilerlermiş.

Bazen büyüklerimiz bizimle ilgilenmiyor, söylediklerimizi dinlemiyor hatta camide azıcık oyun oynasak bize kızıyorlar. Peki Peygamberimiz öyle mi yapmış? Bir keresinde torunu Hazreti Hasan gelmiş, namazdayken Allah Rasulü'nün sırtına çıkmış; O da torununu tutup düşmemesine özen göstererek namazına devam etmiş. Ne güzel bir Dede değil mi? Bir hadiste de; "Çocuklarınızı çok öpün, çünkü her öpücük için size cennette bir derece verilir. Melekler öpücüklerinizi sayarlar ve sizin defterinize sevap yazarlar." buyurmuş.

Babamın Şikâyeti

Gelelim, yazımızın başlığına... Bu hafta yaşadıklarım içinde en garip olan şey, babamın annemi Ayyüzlü'ye şikâyet etmesiydi;

"Efendim, bizim hanım haftanın beş günü sabahtan akşama kadar, 'İnsanlara faydalı olacağım, Allah'ı anlatacağım ve eğiti-

me katkıda bulunacağım.’ diye dışarıda koşturuyor; akşam eve geldiğinde de ertesi gün için hazırlanıyor; az bir vakit bulursa onda da telefonla konuşuyor, programlarını belirliyor ve tabii bu arada eve zaman ayıramıyor. Çok yorgun düştüğünden dolayı ben de bir şey diyemiyorum. Acaba böyle bir durumda nasıl bir tavır almak gerekir? Böyle devam mı etmeli, yoksa burada bir ihmal mi söz konusu? Başka ailelerde de bu tarz sıkıntılar çok büyüyüp tehlikeli olabiliyor. Şu an kendileri de buradalar, neler tavsiye edersiniz?”

Babamın konuştuğunu duyunca birden heyecanlandım; sorusunu işitince de Ayyüzlü’nün vereceği cevabı çok merak ettim. Keşke onun anlattığı her şeyi anlasaydım. Cevabın tamamını anlamasam ve aklımda tutamasam da, hatırladığım kadarını sizinle paylaşmak istiyorum:

“Ne kadar güzel bir şikâyet ve ne güzel bir soru. Eve vakit ayıramayacak derecede koşturmanın insanlara yardım ederek Allah’ın rızasını kazanma gayesiyle olması ne de hoş. Rabbimizin rızası için günde birkaç saat değil ömrümüzün her saniyesini versek değer. Günümüzün büyük bir bölümünü dinimizi öğrenme ve öğretme yolunda değerlendirsek yine de kulluğumuzu tam yapmış sayılmayız. Allah Rasulü, ‘Sana şu kadar salavât getiriyorum, yeterli mi?’ diyen bir arkadaşına ‘Daha çok söylesen daha da güzel olur.’ buyurmuş. Demek ki, hayırlı işlerin üst sınırı yoktur. Kimin gücü ne kadarına yetiyorsa o kadar güzel işler arkasında koşmalıdır. Bizden öncekiler senelerce sevdiklerinden ayrı kalmış, cephelerde şehit olan eşlerinin, çocuklarının ve yakınlarının yolunu yıllarca gözlemiş; hatta ninelerimiz bile Mehmetçiğe yardım etmek için savaş meydanlarına koşmuş. Biz bugün çok rahatız. Hiç olmazsa bu rahatlık içinde üzerimize düşenleri yapalım.

Dine ve vatana hizmet etme hususunda kadın erkek ayırımı yoktur. Eşlerden ikisi de soruda anlattığınız durumda olabilir. Öyle bir durumda, hem kadın hem de erkek, bunu bir nimet bilip şikâyet yerine Allah’a şükretmeli; ‘Elhamdulillah, eşim

cennetteki köşkümüze bir tuğla daha koymak için gayret ediyor. Çok şükür beraberce "Cuma Yamaçları"na yürüyoruz. Varsın burada bazı dünyevilikler eksik olsun ama inşaallah biz ötede ebedi beraberliği yakalayacağız. Öyleyse şimdi birbirimize yardım etme, anlayışlı olma ve elele Efendimiz'e yürüme zamanıdır' demeli.

Bu sözlerimle evi ve yuvanın düzenini önemsemediğim zannedilmesin. O da çok önemlidir. Fakat, o problemi çözecek olan vicdandır. Zannediyorum, yorgunluklar tembelliklere bahane edilmezse, güç ve takat ölçüsünde aile hayatını da ihmal etmeme kararında olunursa ve eşler her an ebedi ahiret saadetini düşünerek ona göre yaşarlarsa ailenin her ferdi birbiri için tam bir yol arkadaşı olacaktır."

Evet arkadaşlar; çok güzel bir cevaptan sadece bu kadarı aklımda kaldı. Aslında bir cümle daha hatırlıyorum ama manasını tam bilmiyorum. Ayyüzlü dedi ki; "Sorunuzun cevabı tek cümlede gizli." O cümleyi merak ettiğimden dolayı anlamasam da defterime yazdım. Büyüyünce elime sözlüğü alıp, o cümlenin kelimelerini tek tek çıkarıp ondaki sırrı çözeceğim, inşaallah.

Bu haftaki beraberliğimize o cümleyle son vererek dualarınızı istirham ediyorum:

"Belki mesailerinin tanzimine ve mâbeynlerindeki emniyetin tesisine ve teavün düsturunun teshiline muhtaçtırlar. Bu ihtiyaç da, dinin evâmir-i kudsiyesiyle ve takvâ ve salâbet-i diniye ile olur."

Arkadaşınız Talip Rıza :)

ÇİKOLATASIZ GEÇEN BİR HAFTA

Geçen hafta nazar değdi Ayyüzlü'ye. Neredeyse on gün boyunca o pamuk ellerden çikolata alamadım. Birazını anlayıp not tuttuğum ve tam istifade edemesem de huzurla dinlediğim o güzel ikindi dersleri de kesintiye uğradı. Fakat, Ayyüzlü yedi veren bir başak gibi, her haliyle verimli ve her şartta bereketli; dolayısıyla, rahatsızlıklarına rağmen her fırsatta bir kaşık marifet balı ikram etme gayretinde. Bunu bildiğim için, Işığı Sönmeyen Ev'den hiç uzaklaşmamaya çalıştım ve hiç olmazsa bu sayede arada derede konuşulan bazı mevzuları sizin için not alma fırsatı buldum. Sözümde durmaya ve benim yerimde olmak için can atan herkese, bir çocuğun gözüyle Ayyüzlü'nün hal, tavır ve sözlerini aktarmaya çalışıyorum. Bu hafta da, Ayyüzlü'nün, "geçmiş olsun" sözü, dua ederken ellerimizin duruşu, kimsenin Allah'tan daha fazla merhametli olamayacağı ve nimetlerin kıymetini bilme gibi konularla ilgili anlattığı birkaç hususu nakletmek istiyorum.

Hastaya Ne Denmeli?

Hasta olan birisini gördüğümüzde ona "Geçmiş olsun" denileceğini öğrenmiştim. Ama Ayyüzlü "Geçmiş olsun, ifadesini yeterli bulmuyorum!" deyince anladım bazı şeyleri düşünmeden söylediğimi ve Peygamber Efendimiz'e göre bir hastaya ne denmesi gerektiğini bilmediğimi.. bir kere daha görmüş oldum Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) gibi bir rehberi her adımında takip edersek her nefesimizi başkalarının hayrına kullanmış olabileceğimizi.

Evet, bir hastayla karşılaştığımızda ya da hasta ziyaretinde bulunduğumuzda, Efendimiz'in dediği gibi; "La be'se tahûrun inşaallah - Bu hastalık kalıcı bir kötülük getirmeyecek; Allah'ın izniyle, vazifesini yapıp gidecek; giderken de amel defterindeki hata ve kusur lekelerini de beraber götürecek, manevi derecelerini yükseltecek." dememiz gerekiyormuş.

Ne güzel değil mi? Tek bir cümleyle, hem o hastaya karşı duyarlılığımızı ifade etmiş, hem ona moral vermiş, hem hastalığın da bir vazifeli memur olduğunu belirtmiş, hem her sıkıntının günahlara kefaret olduğunu ima etmiş, hem musibetlere sabretmekle de sevap kazanılabileceğini dile getirmiş ve hem de bir sünneti daha hayata geçirerek Efendimiz'in şefaatine biraz daha yaklaşmış oluyoruz.

Rahmete Uzanan Eller

Ayyüzlü, deprem sonrasında yardım gönderilen yerlerde ihtiyaç sahiplerinin dağıtım yapan görevlilerden bir parça ekmeği alabilmek için ellerini var güçleriyle uzattıklarını, sonunda da istediklerine ulaştıklarını, ama bir kenarda oturup eli kucağında bekleyenlerin hiçbir şey elde edemediklerini hatırlattı. Sonrasında da ekledi; "Bizim Cenab-ı Allah'tan istediğimiz şeyler, o dağıtılan yardımlardan daha önemsiz olmadığı gibi kendi halimiz de o muhtaçların durumundan daha iyi değildir. Öyleyse, bize düşen de -riya ve taşkınlıklara girmeden- kollarımızı Efendimiz'in yaptığı gibi yukarıya kaldırmak ve dualarımızda ısrarcı olmaktır." dedi.

Ayyüzlü, konuştukça bir mü'minin sadece sözlerinin değil hareketlerinin de çok derin manalar taşıdığını, gelişigüzel konuşmamak, rastgele oturup kalkmamak ve şuursuzca davranmamak gerektiğini, insanın, tek başına olsa bile, her an Allah'ın huzurunda bulunduğununun bilinciyle edepli olması lazım geldiğini öğreniyorum. Böyle güzellikleri öğrendikçe de Müslüman olduğum için Allah'a şükrediyorum. Dinim o kadar güzel ki, anlamsız veya kötü olup da gizleme ihtiyacı duyacağım hiçbir yönü yok.

Ayyüzlü'nün duayla ilgili ifadeleri bu kadarla da kalmadı. Bu hafta boyunca, biz namaz sonrasında Allah'a dua edip tesbihatımızı yaparken Ayyüzlü de halsiz ve bitkin olmasına rağmen aramızda dua etmekten geri durmadı. Bazen "Acaba nasıl, ne yapıyor?" diye ona doğru kaçamak bir iki bakış attığımda Ayyüzlü'yü hep ellerini açmış, gözlerini kapamış, hızlı hızlı dudaklarını kıpırdatırken gördüm. Tabii dualarında ne dediğini çok merak ettim.

Bir namaz sonrası, bazı duygularını bizimle paylaştı; "Ben dualarımın sonunda 'Elfü elfi amin' diyorum. Siz dua ederken arkada ellerimi açıyor, 'Binlerce amin' diyerek size katılıyorum. Dualarımın kabulü için sizinle beraber olmayı şefaatçi yapıyorum. Kim bilir, birinizin duası kabul edilirse, arada benim dileklerime de kabul damgası vurulur. Duada ufkumuzu enginleştirmemiz lazım. 'Allah duanız olmasa ne ehemmiyetiniz var.' diyor. Çok dua etmemiz ve sürekli O'na sığınmamız lazım. Bizden on kat daha akıllı ve dirayetli insanlar devrilip gittiler. Biz de sonumuzdan endişe duymalıyız, ama O'nun rahmetinden de ümidimizi kesmemeliyiz."

Kardeşlerimiz Şehit Oldu

Şefkatin imanla münasebeti ile ilgili sorulan bir soruya verdiği cevapta Ayyüzlü, aslında şefkatin her insanda var olan fıtrî bir duygu olduğunu söyledi. Ama merhamet duygusu bazı insanlarda o kadar çok olurmuş ki, onlar, vaktinden önce dalından düşen bir yaprak için bile ağlarlarmış. Peygamberler şefkat mesleğinin en seçkin temsilcileriymiş. Yoksa kendilerine o kadar çok kötülük yapan insanların cehenneme gitmemeleri için nasıl dua etsinler, öyle değil mi?

Şefkati anlatırken, kötü insanların da doğru yolu bulması için dua etmenin ve onların da son anda pişmanlık duyup Allah'ın affettiği kullardan olmalarına sevinmenin bile merhamet duygusundan kaynaklandığını söyledi. Sonrasında da bize yönelttiği bir soruyla bu konuyu biraz daha açtı; "Siz de son

anda dahi olsa affedilmeyi, bütün günahlarınızın bağışlanmasını ve hakkınızda “cennetlik” hükmünün verilmesini istemez misiniz?”

Oradaki çokları gibi ben de ‘evet’ cevabını verdim kendi kendime.. Allah’a şükürler olsun Müslüman’ım; ama dinimizin bütün emirlerini yerine getirebiliyor muyum? Peygamber Efendimiz gibi, Hazreti Ebu Bekir gibi güzel insanların Allah’a itaatinin yanında benimkinin hiç değeri var mı acaba? Ben bir arkadaşımın bana karşı küçük bir yan bakışını bile kızgınlıkla cezalandırırken, bunca hatam ve eksik ibadetimle cenneti hak edebilir miyim? Çok uzun düşünmeme gerek yok, bu halimle şu güzel insanlarla aynı yerde yaşamayı bile hak etmiyorum. Ama Allah affedip lütfuyla beni cennetine koyarsa ne kadar çok sevinirim. Aynen öyle de, bizden daha fazla günah işleyen insanların da affedilip cennete girebilmeleri için dua edebilmek çok merhametli olanların özelliğiymiş. Bu konulardan bahsederken Peygamber Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hadisinde “Siz yerdekilere karşı şefkat ve merhametle davranın ki gök ehli de size merhamet etsin.” buyurduğu geldi aklıma. Eğer biz başkalarına merhamet etmeyi bilmezsek, hangi yüzle Allah’tan merhamet dileneceğiz?

Bu arada, merhamet ederken insanların düşmesi muhtemel bir hatadan da bahsetti Ayyüzlü. Bazen insan başkalarına acıma hususunda dengeyi kaçırıp insanların başlarına gelen ve görünüş itibarıyla kötü olan hadiselerde Allah’ın rahmetini sorgulayabiliyormuş.

Açe’deki kardeşlerimi düşününce ben de onlar için çok üzülüyordum. Allah’ın ne kadar çok merhametli olduğunu bilsem bile yine de anlayamıyordum onların neden böyle bir imtihana tabi tutulduklarını. Meğerse, böyle bir sorgulamada insan birden -hâşâ- sanki kendisi Allah’tan daha merhametliymiş gibi bir tavır takınabiliyormuş. Öğrendim ki, Tsunami ve deprem gibi afetlerde küçük yaşta ölen kardeşlerimiz doğrudan cennete uçuyorlarmış. Yok olan eşyaları da sadaka yerine geçip onlara ahiret

için sevap olarak yazılıyormuş. Allah o kadar merhametli ki, Kendisine ait olan ve emanet olarak verdiği şeyleri geri alırken bile karşılıksız almıyor. Bu dünyada bir süre çekilen sıkıntılara sabredince insan sonsuz bir mükafatla karşılık görüyor.

Görüyor muyuz?

Bir de Ayyüzlü'nün bahsettiği bir konu çok ilgimi çekti: Sahip olduğumuz ama kıymetlerini bilemediğimiz bazı şeylerden şikayet etmemiz. Bütün nimetler bize bedava verilmiş ve maddî bir bedel istenmemiş. Mesela, gözlerimiz ve görme kabiliyetimiz karşılığında ne verdik ki? Görmek bizim için sıradan bir şey haline geldiğinden dolayı onun kıymetini de bilemiyoruz.

Bir dergide kör birisinin duygularını dile getirmişler ve kendisine üç günlük görme hakkı tanınsa bunu nerelerde kullanmak isteyeceğini sormuşlar. O da; "Eğer üç günlüğüne de olsa görebilseydim; ilk gün anneciğimin gül yüzünü seyrederdim; ikinci gün, hep seslerini duyduğum akraba ve arkadaşlarımın çok merak ettiğim güzel simalarına bakardım; üçüncü gün ise, burç burç semayı ve yemyeşil ovaları, ağaçları ve çiçekleri, kuzuları ve kuşları doya doya görmek isterdim." diyor. Görüyorsunuz ya, insan nimetler elindeyken değerini fark edemiyor. Benim bugüne kadar kaç bin günüm oldu, ama onun gibi anlayabildiğimi zannetmiyorum görmenin kıymetini.

Ayyüzlü sözlerinin devamında hayvanların eşyayı okuyamadığını, insanı diğer canlılardan farklı kılan özelliğin her varlıkta Allah'ın isimlerini okuyabilme kabiliyeti olduğunu söyledi. "Allah Teâlâ'nın Peygamberimize ilk gönderdiği ayet de "Oku" emriyle başlar, keşke okuyabilseydik!" dedi; sonra da büyük bir tevazuyla o cümleden bizi çıkarıp sadece kendisini kastederek "Keşke okuyabilseydim." diye sözünü değiştirdi.

Onun gibi Allah dostları da okuyamıyorsa bizim halimize ne demeli? Ben, bazen tefekkür oyunuyla anlamaya çalışıyorum kâinattaki hareketliliğin manasını ama bu kadarcık bilgimle okumakta yetersiz kalıyorum, heceliyorum tek kelimeyle. Olsun,

hecelemek bir başlangıçtır; kâinattaki her varlığın Allah'ı gösteren bir harf ya da kelime olduğunu biliyorum ya, bu da az şey değildir. O harf ve kelimelerin varlığını ruhlarımıza duyuran Rabbimiz bir gün onların manalarını anlamayı da nasip eder.

Dualarınızda benim adımı anmayı da unutmayın olur mu?

Gördünüz mü, ne kadar da bencilim. Dualarınızda anılmak tabii ki benim için büyük bir lütuf olur; ama önce "Ayyüzlü'ye dua edin; edin ki Allah ona sağlık, sıhhat ve afiyet versin." demeli değil miydim?..

Arkadaşınız Talip Rıza :)

GÜNEŞLE SAKLAMBAÇ OYNAYAN ÇİÇEKLER

Merhaba arkadaşlar!

Çikolatasız geçen bir haftadan sonra nihayet buralar eski haline döndü; ben de o yumuşacık ellerden günlük çikolatalarımı almaya yeniden başadım. Ayyüzlü hâlâ bir sürü ilaç içiyor ama geçen haftaya göre biraz daha sağlıklı görünüyor. Bu aralar, arkadaşlarıma ve öğretmenime özlemim iyice artmış olsa da, defterime kaydettiğim yeni notlarımı size aktaracak olmam hasretimi biraz hafifletiyor; çünkü, bunları yazarken her birinizi ziyaret etmişim ve yanınızdaymışım gibi kendimi size yakın hissediyorum. Bu haftaki haberleri öğrenmek için sabırsızlandığınızı biliyorum ve sizi daha fazla meraklandırmadan hafta boyunca ilgimi çeken iki mevzuyu sizinle paylaşmak istiyorum.

Sarı Çiçekler

Artık, her sabah o gün neleri öğreneceğimin heyecanıyla dolu olarak uyanıyorum. Geçen gün yine aynı heyecanla etrafı seyrederken, misafir kaldığımız evin bahçesinde sapsarı çiçekler gördüm. Hepsi aynı yöne dönmüş, incecik dallarının üzerinde rüzgarla salınıyorlardı. O günün akşamında eve girerken bir de baktım ki, hepsi içine kapanmış, o canlılıklarından eser kalmamış. “Bir günlük ömürleri vardı herhalde!” diye düşündüm. Fakat birkaç gün sonra anladım ki, hava güneşli olunca açılıyor ve capcanlı renkleriyle “Talip, bak işte buradayız!” dercesine bana el sallıyor; hava bulutlu ya da karanlık olunca küsmüş veya

canları sıkılmış gibi içlerine kapanıyor ve güzelliklerini paylaşmıyorlar.

Bu sarı çiçeklerle ilgili yaptığım keşif günlerinden birinde Ayyüzlü, açık kahverengi kıyafeti içindeki o çok şık haliyle bazı mevzuları anlatıyordu. Bir insanın Allah'la irtibatından bahsederken, sözlerinin arasında sarı çiçeklerle ilgili öyle bir örnek verdi ki, o örnek çevreme nasıl bakmam ve olayları nasıl değerlendirmem gerektiğiyle alâkalı bana da yol göstermiş oldu. Ayyüzlü, insanların Allah'a yönelmelerini, "güneşle saklambaç oynuyorlar" dediğim çiçeklerin haline benzetti:

"İnsanlar, sarı çiçeklere benzerler. Allah'a yönelip dua, ibadet, tefekkür gibi vesilelerle O'nunla münasebete geçtiklerinde ve kalblerini Allah'a yönelttiklerinde, güneşten rengini alıp insanlara huzur veren çiçekler gibi, çevrelerini aydınlatır ve mutlu olurlar. Sarı çiçekler, güneşe bakmadıklarında, onu görmediklerinde, onunla bağlantıyı kestiklerinde nasıl kapanıp solarlarsa, duayı unutan, ibadetleri bırakan, her an Allah'ın huzurunda olduğunun farkında olmayan insanlar da, mutsuzluk içinde kıvranır, çevrelerine zehir saçarlar." dedi.

O minicik çiçekler bile kendi halleriyle bize ders veriyorlarmış da biz farkında değilmişiz. Ayyüzlü'nün o sözlerini dinleyince hemen kendi durumumu gözden geçirdim; gerçekten de, ne zaman namazımı güzel bir şekilde kılsam, dua etsem, Kur'an okusam birden gönlüme bir ferahlık geliyor, içim içime sığmıyor, hiç kimse beni üzemiyor, hep başkalarına yardım etme arzusuyla doluyorum ve yapmak istediğim şeyler güzel sonuçlanıyor. Allah'ın özel koruması altındaymışım gibi çok rahat oluyorum. Öyle inanıyorum ki, Allah'a güvenip üzerimize düşen görevlerimizi eksiksiz yerine getirmeye çalışsak, bizim için bu dünyada huzursuzluk diye bir şey kalmayacak.

Bir de, bu sıralar Ayyüzlü ısrarla dua üzerinde duruyor. İnsanların dua duygusunu kaybettiğinden, artık duanın gücüne çok güvenmediklerinden, o yüzden de duadan uzaklaştıklarından bahsediyor. Annemin bana öğrettiği bazı dualar vardı, her

akşam önce onları okur, sonra yatardım. Bu aralar biraz duadan uzaklaştığımı fark ettim Ayyüzlü konuşunca. Yoksa benim bu halimi gördüğünden, benim için mi söylüyordu bu sözleri? Çok utandım, inşallah anlamamıştır, diye dua ettim; fakat, bu sefer de Allah'tan utandım. Ayyüzlü'nün duadan uzaklaştığımı fark etmesinden utanıyordum da nefes almamı, görmemi, düşünmemi ve yaşamamı sağlayan Allah'ın her ânımı bildiğini, her halimi gördüğünü neden hep hatırda tutmuyor ve neden sürekli O'na el açmıyordum? İşte bu düşünceyle kıpkırmızı kesildim.

İçimde bu türlü bir hesaplaşma yaşarken Ayyüzlü dua etmemekten sanki bir hastalıkmış gibi bahsediyordu. Eli-ayağı sakat olanlar nasıl özel bir tedaviden geçirilip sağlıklarına kavuşturuluyorlarsa, dua duygusunu kaybedenlerin de özel bir tedaviye tâbi tutulması gerektiğini söyledi. Duayı birkaç şeyle sınırlamamamız gerektiğiyle ilgili cümleleri olduğu gibi not alamadım ama söylediklerinden, dua ederken sadece kendimiz için birkaç şey değil, herkes için pek çok şeyi isteyebileceğimizi anladım.

Hani bir çobandan et, süt, yün istersiniz, fazlasını isteseniz de çobanın gücü yetmez. Ama padişahtan padişaha yakışır şekilde, bütün memleketin işine yarayacak cömertlikte ihsanlar beklersiniz. Bizim dua ettiğimiz Zât, kâinattaki gezegenleri evirip çeviren, bize akıl, el, dil, göz veren, bütün içimizden geçenleri bilen, ufacık karıncadan denizlerdeki balıklara, havadaki kuşlardan topraktaki bitkilere kadar bütün canlıların ihtiyaçlarını aynı anda karşılayan Allah'tır. Öyleyse O'na, O'nun şanına yakışır dualar etmemiz gerekiyor. Bunları dinledim ve anladım; öğrendim öğrenmesine de nasıl uygulayacağımı bilemiyorum. İnsan nasıl her an dua eder? Yatarken okuduğum duaların ve başım sıkışınca Allah'ın yardımını istemenin dışında başka dua bilmiyorum ki!

Her Zaman Dua

Işığı sönmeyen evden ayrılırken canım çok sıkılmıştı. Öğrendiğimi uygulamam gerektiğini biliyorum, yoksa sırtın-

da yük taşıyan mahluklardan farkım kalmaz, ama nasıl?.. Bu düşüncelerle kaldığımız eve doğru yürürken, arkadan bir el omzuma dokununca sıçrayıverdim. Meğerse annemmiş, bana seslenmiş de onu duymamışım. Annem niye bu kadar dalgın olduğumu sordu. Ben de az önce size bahsettiğim endişelerimi anlattım. Her sıkıntımda yanımda bulduğum anacığım, bu sefer de beni yalnız bırakmayıp derdime derman olmaya çalıştı:

"Endişende haklısın oğlum, ama galiba bu endişende en çok bizim payımız var. Şu an anlıyorum ki biz sana dua konusunda iyi örnek olamamış ve dua hakkında ihtiyacın olan bilgiyi de vermemişiz. Allah bizi affetsin, inşallah ben bu eksiği telafi etmeye çalışacağım. Öncelikle bilmeni istediğim bir şey var; insanlar nasıl karınları acıkınca yemek yer, susayınca su içerler, aynen öyle de insan ruhunun da nefese, suya, gıdaya, vitamine, ilaca ihtiyacı var. Dua da bu vazgeçilmez ruh gıdalarından biri. Ömrünü duasız geçiren bir insan nefessiz kalmış gibi sürekli sancılanır, huzursuzlanır, başına gelen hadiselerin arka yüzünü anlayamaz ve bu yüzden de olaylar altında ezilir, boğulur."

"Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) sürekli dua okur muydu anneciğim?"

"Tabii ki. Yatarken, kalkarken, bir şey yiyip içerken, elbiselerini giyerken, abdest alırken.. o kadar çok dua okurdu ki, dünyada dua ile bu kadar bütünleşen ikinci bir insan göstermek mümkün değildir. Attığı her adımında Allah Teâlâ'yı hatırlar, O'na sığınır, her şeyde O'nun rızasını görürdü Allah Rasulü."

"Peki ben de her yaptığım işte dua etmek istesem, nasıl edeceğim?"

"Peygamber Efendimiz'in arkadaşları, hanımları, çocukları, O'nun yaptığı bütün hareketleri, duaları öğrenmiş ve Allah Rasulü'nü göremeyen Müslümanlar da öğrenip uygulayabilsinler diye hepsini tek tek anlatıp daha sonrasında da yazmışlar. Zaten en güzel dualar O'nun ve diğer peygamberlerin dualarıdır; inşallah, kısmetse ben sana o duaların bir arada bulunduğu kitaptan alayım, manalarıyla beraber ezberleyelim, olur mu oğlum?"

İçim biraz ferahlamıştı, artık ben de doğru bir şekilde ve daha çok dua edebilecektim. Ama bir soru daha sormadan yapamadım:

“Anneciğim, ben duayı bir sıkıntının gitmesi için yapılırmış gibi anlıyorum. Peki Peygamberimiz her hareketinde nasıl dua etmiş?”

“Çoğumuzun yanlış öğrendiği bir konu da bu oğlum. Dua sadece sıkıntı anlarında istenilen şeyler için değildir. İnsan çok huzurlu olduğu zamanlarda, günaha girmemek için, dertlerle imtihan olmamak için, ibadetlerini aksatmadan yapmak için, dünyadaki güzelliklere kapılıp hesap vereceği günü, ölümü unutmamak için de dua edebilir. Sabah kalktığında gününün hayırlı ve bereketli geçmesi için; akşam yatarken eğer uykuda ölecek olursa imanla Allah’ın huzuruna gidebilmek için; sokağa çıkarken bilerek veya bilmeyerek insanlara zarar vermemek ve başkaları tarafından da zarara uğramamak için dua eder. Bunların dışında insanın elindeki nimetler ve güzellikler için Allah’a şükretmesi de bir duadır; Peygamber Efendimiz’in adını duyunca “sallallahu aleyhi ve sellem” şeklinde salavât getirmesi de bir duadır; namazda okuduğu Fatiha Suresi de bir duadır. Bunlarla beraber insanın işlediği günahlardan ötürü af dilemesi ve Allah’ın rızasına ulaşma gayretleri de birer dua sayılır. O yüzden duayı birkaç cümleyle ve bazı zamanlarla sınırlamamak gerekir.”

“Anne, bazen duaların kabul olmayacağı düşüncesi beni duadan alıkoyuyor. O zaman ne yapmalıyım?”

“Canım oğlum, Allah Teâlâ Hazretleri ‘Dua edin duanıza cevap vereyim.’ buyuruyor. Allah söz verdiyse bunda şüphe etmek hatadır. Ama bazen çok acele edip duamızın hemen, olduğu gibi kabul edilmesini istiyoruz. Bunu bulamayınca da duamız kabul olmuyormuş gibi bir hisse kapılıyoruz. Halbuki bizim için en hayırlı olanı bilen, geçmişi geleceği gören Rabbimiz, bazı istediklerimiz bize zararlı olduğundan onları değil de daha güzel ve hayırlı olanı lütfediyor. Hani doktora giden bir çocuk, doktorun odasındaki ilaçları şeker zannedip isterse, doktor zararlı olduğu

için çocuğa istediği o ilaçları değil de başka şeker-çikolata verir ya; Allah da bizi mutlaka işitir, seslenişimize cevap verir; bazen istediğimizin aynısını bazen de daha başka bazı şeyleri lütfeder. O yüzden duanın boşa gitmesi diye bir şey yok. Eğer, duan beklediğin süre içerisinde ve aynen kabul edilmediyse, mutlaka ya ondan daha hayırlısını bu dünyada ya da kat kat fazlasını ahirette bulursun. Ama hiçbir duan ziyan olmaz. Bu da Allah'a güvenen her kulun inanması gereken bir şeydir."

Allah'ım Ümmet-i Muhammed'e Acı!..

"Anneciğim son bir soru kaldı aklımda, müsaade edersen onu da sorup bitireceğim. Ayyüzlü bizim dualarımızda ümmet-i Muhammed için dua etmemizi söyledi. Ümmet ne demek?"

"Ümmet-i Muhammed, Peygamber Efendimiz'e iman etmiş bütün insanlar demektir. Bu konuyla alâkalı, bir gün Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Sahabe Efendilerimiz'e; "Temiz ağızla dua edin." buyuruyor. Onlar, "Temiz ağızla dua ne demektir?" diye sorunca Peygamberimiz de, "Sizden birinin, bir kardeşi hakkında onun haberi yokken yaptığı duadır. O kabul edilen duadır." buyurmuşlardır. Bir insan, mü'min kardeşi için dua edince melekler de onun için "Allah bir mislini de sana versin." şeklinde dua ederlermiş. Ne kadar kârlı değil mi? Hem kardeşine dua ederek en güzel hediyeyi vermiş oluyorsun hem de melekler senin için dua ettiğinden sen de kazanıyorsun."

Annem, hoşuma giden bir soruyla sözlerine devam etti: "Geçen gün baban, başkaları için dua etmenin insanı Allah katında ne kadar yücelttiğiyle alâkalı bir hikâye anlattı; ben de sana anlatayım mı?"

Bütün çocuklar gibi ben de çok seviyorum hikâye dinlemeyi ve okumayı. Halimden ne kadar sabırsızlandığım belli oluyordu herhalde ki daha cevap vermeden annem hikâyeyi anlatmaya başladı:

Cüneyd-i Bağdadi Hazretleri kendi zamanındaki Allah'ın en sevgili ve duası makbul olan kulunu tanımak ve onun duasını almak için günlerce Allah'a yalvarmış. Rüyasında Demirci Ahmet

Efendi adında birisi gösterilmiş. O da kalkıp Demirci'yi aramış, bulmuş ve birkaç gün uzaktan seyretmiş. Sonunda yanına gidip ne yapıp da Allah'ın özel kullarından olmayı başardığını sormuş. O da;

"Ne özel kulu, ben sıradan bir Müslüman'ım. Namazımı kılar, dükkanımı açar, demir dövmek için ateşi yakar, akşama kadar demire şekil vermeye çalışırım. Ateşin karşısında durdukça da bazen alevler gözümde büyür ve cehennem aklıma gelir. Daha sonra da namaz kılmayan eşim, açık giyinen kızım, camiye gitmeyen oğlum ve günah bataklığına batmış bütün insanlar gözümde canlanır ve onları cehennem alevleri içinde yanarken görürüm, sonra da başlarım onlar için dua etmeye. 'Allahümmerham ümmete Muhammedin - Allah'ım Hazreti Muhammed'in ümmetine acı, merhamet et onlara.' derim. Ağlayarak defalarca bu duayı tekrar ederken kendimden geçerim. Kendime geldiğim zaman da bir bakarım ki şekil vermeye çalıştığım demirin erimeye yüz tutmuş sıcak tarafını elime almışım, kızgın demiri avuçlamışım ama ben acı duymuyorum ve hiç farkında değilim. Ümmetin acısı bana onu hissettirmez."

Bunları duyan Cüneyd-i Bağdadi Hazretleri gözlerinden yaşlar süzüle süzüle der ki: "İşte şimdi senin neden bu devrin en büyüğü olduğunu anladım. Biz dua ederken "bana bana" deyip kendimizi düşünüyoruz; sen ise, "ümmetim" diye ağlayan Peygamberimiz gibi bütün insanlığın dertleriyle iki büklüm oluyorsun."

Tamam arkadaşlar, sözü daha fazla uzatmayacağım. Dua etmek için sabırsızlandığınızı görüyor gibiyim. Ben söylediğim için değil, Ayyüzlü "Ne olur bana duada yardımcı olun." dediği için dua etmenizi ben de çok istiyorum. Artık dua ederken hepinizi hayalimde canlandırıyor ve "Allah'ım ben ne istiyorsam bu yazımı okuyan, benimle beraber dua hisleriyle dolan bütün kardeşlerim için de istiyorum." diyor; anne ve babalarımızı, abla ve abilerimizi de dualarıma dahil ediyorum.

Dualarınıza vesile olması ümidiyle...

Arkadaşınız Talip Rıza :)

DÜN BİR ÇOCUK ÖLDÜ!

Daha önce de bahsettiğim gibi, her gün Ayyüzlü'ye değişik sorular soruluyor; Ayyüzlü de o soruları anında cevaplandırıyor ama bunu öyle bir ustalıkla yapıyor ki, her sohbetten sonra ona olan hayranlığım daha da artıyor ve "Soruyu daha önceden öğrenip çalışmış birisi olsaydı, ancak bu kadar akıcı, güzel ve kapsamlı bir cevap verebilirdi." diye içimden geçiyor. Hele bir de konuşması esnasında Peygamber Efendimiz'den ve Ashab-ı Kiram'dan o kadar sevgiyle ve coşkuyla bahsediyor ki, onu dinleyen herkes ilminin ve tevazuunun yanı sıra ondaki kalb inceliğine ve peygamber sevgisine de hayran kalıyor. Kitaptan okuyup öğrenmiş gibi değil de bizzat o zamanda yaşamış, o insanların arasında bulunmuş ve meydana gelen olayları görmüş gibi anlatıyor.

Ben Ayyüzlü'nün bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini, Peygamberimizi nasıl bu kadar çok sevebildiğini anneme sorduğumda, onun küçük yaştan itibaren vaktini boş geçirmeyip hep Peygamberler, Sahabe Efendilerimiz ve büyük zatlar hakkında kitaplar okuduğunu, Kur'an okumayı küçük yaşta öğrenip baştan sona Kuran'ı ezberlediğini ve hep sohbet meclislerine gidip Hak dostlarının yaşantısında dinin güzelliklerini gördüğünü anlattı. Onun Allah'a ve Allah dostlarına olan sevgisine, çok şeyler bilmesine o kadar özendim ki! Acaba ben de gerektiği gibi tanıyıp sevebilir miyim Peygamberimizi; dinimi anlatacak kadar bazı şeyler öğrenebilir miyim diye kendi kendime hayaller kurdum. Hikaye okumayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuz. Fakat

hikaye okumak yetişmiş bir insan olmaya yetmiyor ki! Hep bazı şeyleri yapmayı istiyorum ama bir türlü harekete geçemiyorum. Acaba kendimi nasıl yetiştirebilirim?

Yaz Tatili

Bu düşünceler içerisinde olduğum bir gün; Ayyüzlü'ye eskiden yaz tatillerinde yapılan programları sordular. Kendisi de o günlere olan hasretini hissettirerek, anılarından, zamanın da bir emanet olduğundan ve eğer değerlendirilmezse her şeyin boşu boşuna elimizden çıkıp gidebileceğinden bahsetti. O sözlerinin ardından da, zamanın ve verilen nimetlerin değerlendirilmesi adına okumanın önemi üzerinde durdu.

Özetle "Kitap okumama, düşünmeme ve öğrenmeye karşı meraklı olmama bu neslin en büyük eksikliklerindendir. Bu eksikliği gidermek için insanlarda öğrenmeye karşı merak uyarmalı; onlara, bir plan dahilinde sürekli okuma, her gün yeni şeyler öğrenmek için çalışma ve hemen her mekânda az da olsa okumaya zaman ayırma duygusu aşılanmalı. Değişik vesile ve metotlar geliştirilerek okuma sevimli hale getirilmeli ve onların, İslâm'ı anlama-anlatma aşk ve şevkleri geliştirilmeli." dedi.

Sözlerinin devamında Ayyüzlü, İslam'dan uzak kimselerin, o haksız davalarına sımsıkı tutunduklarını ve okuyup araştırarak en ufak ayrıntısına kadar kendi davaları hakkında bilgi edinmeye çalıştıklarını; ama ne yazık ki, Müslüman olmasına rağmen Kuran'ı doğru dürüst okuyamayan, Peygamberimizin ve Sahabe Efendilerimizin hayatı hakkında hiç bilgisi olmayan ve dinin temel esaslarından dahi habersiz yaşayan insanların sayısının çokluğunu dile getirdi.

İnsanların bir seçim veya bir spor müsabakası hakkında bildikleri kadar bile ilgilenip araştırmadıkları ve anlatma derdini çekmedikleri dinleriyle alâkalarının da o kadar olduğunu söyledi. Okullarda okuma-yazma öğretildiğini ama genelde öğrencilere kitap okuma sevgisi ve şuuru verilemediğini, gençlerin baştan çıkartıcı roman ve hikayelerle yetindiklerini büyük bir

üzüntüyle anlattı. Bir mü'minin ancak başkasını kurtarmak suretiyle kurtulacağına inanmasının, buna uygun şekilde kendisini yetiştirmesinin ve öğrendiklerini de başkalarına anlatma gayreti içerisinde bulunmasının önemini vurguladıktan sonra bunu yapmayanların da kendi kendilerine "yazıklar olsun" demeleri gerektiğini söyledi.

Konuşmasının devamında yaz tatilleri için gezi, eğlence planlarımızdan önce, kendimizi geliştirmek ve ilmî eksikliklerimizi tamamlamak için bir program yapmamız gerektiğine ve bunu yaparken de tek başımıza kalıp nefsimize yenik düşmememiz için bu hususta gayretli arkadaşlarımızla beraber hareket etmemizin lüzumuna dikkat çekti. Özellikle Kuran'ı güzel okumak için noksanlarımızı tamamlamamızı, bir ilmihal bitirip ibadetlerimizde neyi nasıl yapacağımızı tam öğrenmemizi, Peygamberimizin ve Sahabe Efendilerimizin hayatlarıyla ilgili kitaplar okuyup dinin bugüne kadar kolay gelmediğini görmemizi ve Kur'an'ı günümüzün ilmine göre tefsir eden kitaplardan bazılarını mütalaa edip imanımızı kuvvetlendirmemizi; hâsılı hayata dair ansiklopedik bilgi edinebilmemiz için bu tatili çok iyi değerlendirmemizi tavsiye etti.

Yazıklar Olsun!..

Ayyüzlü'nün konuşmasından sonra beni yine bir düşünce aldı, tıpkı çevremdeki büyük büyük amcaların derin düşüncelere dalıp gittiği gibi. İçimde kopan bütün fırtınalarda ve halledemediğim her meselede bir liman gibi kendilerine sığındığım annemi ve babamı aradı gözlerim. Babam bazı amcalarla konuşuyordu; yanına gidip konuşmasını bölmemin uygun olmayacağını düşünerek bayanların olduğu yere çıkıp kapıyı hafif aralayarak içeriye göz attım. Annem de müsait değildi. Üst kattaki merdivenin bir basamağına oturdum. Kendimi çok kötü hissediyordum, kendi kendime defalarca "Yazıklar olsun!" dedim ve sonunda dayanamayarak ağlamaya başladım. Halimi gören abilerden birisi yanıma gelip "Ne oldu Talip?" diye sordu. Sıkıntımı paylaşıp abiyi de meşgul

etmekten korktuğum için bir an duygularımı anlatıp anlatmamakta tereddüt ettim. Sonunda konuşmaya karar verdim.

“Abi, Ayyüzlü’nün dediklerini düşünüyordum. Ben, dediği şartlara uyan bir Müslüman değilim. Ne Kur’an’ı güzel okuyabiliyorum ne başkasına anlatacak kadar dinimi biliyorum ne de hikâyeden başka kitap okuyorum. Benim şimdi kendime yazıklar olsun demem gerekmez mi?”

“Bak Talip, Ayyüzlü zamanını, sağlığını, gençliğini değerlendirmeden vaktini boş geçiren bizim gibi büyüklere dedi onları. Sen daha küçüksün.”

“Ama abi, az önce Hocamız ne anlattı?”

“Ne anlattı Talip?”

“Hazreti Ömer bir sabah camiye gidiyormuş. Bir çocuğun koşarak yanından geçtiğini görmüş. Onun ardından seslenerek nereye gittiğini sormuş. O, namaza yetişmek için acele ettiğini söyleyince Hazreti Ömer ‘Ama senin yaşın daha çok küçük.’ demiş. Çocuk hızlı adımlarla uzaklaşırken Hazreti Ömer’i ağlatan şu cevabı vermiş: ‘Amcacığım, dün benim yaşımdaki bir arkadaşım vefat etti. Ben ne zaman öleceğim, bilmiyorum ki!”

“Aferin Talip, hep böyle düşünmeli ve küçüklüğünü zamanı boş geçirmeye bahane etmemelisin. Eğer akıllı davranır, zamanını iyi değerlendirir, insanlara sürekli bazı şeyleri anlatma sancısıyla araştırır ve kitap okursan sen kendine yazık etmeyip “elhamdülillah” diyenlerden olursun.”

“Nasıl değerlendireceğim ki abi? Türkiye’de dinimi öğrenebileceğim yaz kursları vardı, arkadaşlarımla beraber onlara katılabilirdim. Fakat burada ne kurs var, ne de arkadaşlarım. Ayyüzlü de olmasa hiçbir şey öğrenemeden geçecek zamanım!”

“Sen kitap okumak ve dinimizi öğrenmek istedikten sonra biz ne güne duruyoruz? Buradaki herkes sana yardım eder, istediğin kitapları da verirler. Yeter ki sen üzülme; hadi gel beraber benim odama gidelim.”

Daha önce de bu kata çıkmıştım ama arka taraftaki odalara gitmeye cesaret edememiştim. Abiyle yan yana yürüyerek uzun koridorun sonundaki odalardan birine girdik. Çok düzenli, mis gibi kokan ve kitap dolu bir odaydı. Minik pencereden baktığımda yemyeşil ağaçları ve masmavi gökyüzünü görebiliyordum. Oda minicikti ama içimi ferahlatan bir düzeni vardı. Abi hemen küçük bir dolaptan çikolatayla meyve suyu çıkarıp bana ikram ederken burada da yaz tatili programları olduğunu, ama o program başlayana kadar istersem bana Kur'an'ı güzel okumayı öğretebileceğini söyledi. Ne kadar sevindim bilemezsiniz. "Hızır gibi yetişti." derler ya, o abi de aynen öyle derdime derman oldu. Böyle gönüllü bir öğretmeni bulmuşken aklıma takılan bazı soruların cevabını da öğrenmek istedim.

Kıymeti Bilinesi Beş Şey

"Müsaadeniz olursa bir şey sormak istiyorum; zamanın ve gençliğin kıymetini bilmekten bahsettiniz ya, ne demek istediniz?"

"Aslında bunu ben değil Peygamber Efendimiz söylüyor. Bir hadislerinde buyuruyorlar ki; 'Beş şeyden evvel beş şeyi ganimet bil: İhtiyarlamadan ve düşkün duruma düşmeden önce gençliğinin, hasta olmadan evvel sıhhatinin, fakir düşmeden evvel zenginliğinin, işin gücün artmadan evvel boş vakitlerinin ve ölüm gelmeden önce de hayatının kıymetini bil!' Bu hadîse göre insana Allah'ın verdiği en büyük nimetlerden birisidir gençlik. Zira, gencin gücü, kuvveti, heyecanı ve hevesi çoktur. O, gönül verdiği şeyler uğrunda canını verecek kadar fedakâr olabilir; çoluk çocuğa, mala mülke henüz bağlanmadığı için bu dünyanın kölesi değildir. İnsan gençken ibadetini de rahat yapar, Allah'ı anlatmak için kapı kapı, köy köy, ülke ülke dolaşabilir ve yorulmaz, yorgunluk hissetmez."

"Dedem de yaşlanınca insanların herhangi bir şeyi öğrenirken zorlandığını, o yüzden ne öğreneceksem küçük yaşta öğrenmemi söylerdi."

"Çok doğru, gençken insanın zihni tazedir, her konuyu kolay anlar, ilim tahsil etmesi de kolaydır. Ama ne yazık ki insanların çoğu bu gençlikteki hareketliliği ve kabiliyetleri Allah'ın adını duyurma yerine boş şeyler uğrunda, eğlencede harcıyorlar. Aslında Allah'a ibadet etmek, kâinat kitabını okumak, ilim tahsilinde bulunmak ve insanlara faydalı olmak için verilen zamanı uyku, yemek ve eğlence için tüketiyorlar. Sonra da ecel kapılarına dayandığı zaman Büyük Buluşma'dakiler gibi biraz daha zaman istiyorlar. Hani hocamız bahsetti ya, arabada bir yere giderken geçen zaman, televizyon karşısında geçen zaman, gerekenden fazla uykuda geçen zaman, yaz tatilleri ve hafta sonları gibi değerlendirilmesi gereken zaman... O kadar çok ki!

"Ayyüzlü 'Bizim gençlerimiz kitap okumuyor.' dedi ya, başkaları çok mu kitap okuyor?"

"Bütün dünya olmasa da okumaya çok önem veren bazı ülkeler var. Okullarda özellikle Japonlar'ı örnek verirler, otobüste ayakta giderken bile kitap okurlarmış. Türkiye'de bir araştırma yapmışlar, gençlerin yüzde altmıştan fazlası en son ne zaman kitap okuduğunu bile hatırlamıyormuş. Hâlbuki, bizim kültürümüzde okuma, öğrenme ve öğretme çok önemlidir. Peygamberimiz'e Allah'tan gelen ilk emrin "Oku!" olduğu düşünülecek olursa dinimizin okumaya ne kadar çok önem verdiği anlaşılacaktır. Geçen gün sohbette de geçtiği gibi; Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), "Ya öğreten, ya öğrenen, ya dinleyen ya da ilmi seven ol. Fakat sakın beşincisi olma; (bunların dışında kalırsan) helâk olursun." buyurmuştur. Biliyor musun, Yavuz Sultan Selim günde sekiz saatini kitap okumaya ayırırmış ve uykusunu sırf bunun için üç saate indirmiş."

"Abi, çok vaktinizi aldım ama son bir soru daha sorabilir miyim?"

Tabii ki..."

Mektubunuz Var!

“Ayyüzlü, Kur’an’ı güzel okuma üzerinde o kadar çok durdu ki, cennete gidebilmek için Kur’an sınavından geçmenin şart olduğunu zannettim. Kur’an okumayı bilmek, o sınavı geçmek için yetmez mi?”

“Senelerce önce dinlediğim bir vaazda Hocaefendi; “Size, yabancı bir ülkenin devlet başkanından mektup gelse ne yaparsınız? Saygı ve sevincinizin ifadesi olarak, sadece süsleyip duvara mı asarsınız, yoksa sizi muhatap alan bir Sultan’ın size ne mesaj gönderdiğini anlamak için onu güzelce okuyup anlamaya mı çalışırsınız?” dedikten sonra kendisi cevap vermişti; “Bize herhangi bir ülkenin devlet başkanından değil, Kâinatın Sultanı Cenâb-ı Allah’tan bir mektup geldi. Allah bizi muhatap kabul edip Kur’an-ı Kerim gibi muhteşem bir mesaj gönderdi. Bu mesajı da süslü kılıflarla duvarlara asmadan önce okumalı, okutmalı ve anlamaya çalışmalı değil miyiz? Herhangi bir Sultanın nâmesi kadar Allah’ın kelamının değeri yok mu bizim gönüllerimizde?” demiş ve bunu ağlayarak anlatmıştı. İşte Allah’ın gönderdiği mektubu okuyamayan ve anlamaya gayret göstermeyenin o mektuba verdiği değer o kadardır ve Allah da o kimseye o kadar değer verir. ”

Bu son cümleler beni tekrar derin derin düşüncelere itti. Bir ara, abinin müsait olduğu vakitleri öğrenip not aldım. Artık, Sultanımızdan gelen mektuba gereken kıymeti vermeye ve onu daha iyi anlamaya kararlıydım. Hatta, bugün Nas suresinin anlamını değişik kitaplardan araştırdım ve ondaki derin manaları okuyunca hayretler içinde kaldım. (“O yaşında mı yaptın bunları?” demeyin sakın. Bazı şeyleri anlayamasam da, etrafımda bu kadar güzel insan olunca her an sorup öğrenme imkânım var.) Ayrıca, o mektubu en güzel anlayan rehber olarak Peygamberimizin hayatını da öğrenmeliydim. Bunun için de, Ayyüzlü’nün bir kitabını aldım, onu da okumaya ve en çok hoşuma giden yerlerle alâkalı notlar tutmaya başladım. İnşallah,

bu kitabı bitirince Sonsuz Nur olan Peygamberimize mektup yazacağım.

İnsan tek başına çok kıymetli şeyler yapsa da arkadaşlarla beraber ortaya konan işler kadar bereket bulamıyor. Aynı duygularla atan kalblerden üç-beşi bir araya gelince, Allah onların arasına bambaşka bir rahmet indiriyor. Şu çocukluğuma rağmen, bunun o kadar fazla örneğini gördüm ki! Mesela, kendi başıma okuyup öğrendiğim bilgiler çok kısa bir süre sonra silindi hafızamdan. Ama Recep'le beraber okuyup üzerinde konuştuğumuz, birbirimize açıklamalarda bulunduğumuz bazı konuları aradan aylar geçmesine rağmen harfi harfine hatırlıyorum. İşte bundan dolayı, Türkiye'ye tatile gidecek olan arkadaşlarımın birkaçıyla sözleştik; inşallah, geri geldiklerinde en az bir ay beraberce program yapacağız. Programımızda, Peygamber Efendimiz'in sünnetinden sahabe efendilerimizin hayatına, güzel Kur'an okumadan fen bilgisine kadar birçok derse yer vereceğiz. Ayrıca, futbol, güreş, koşu ve bilgi yarışmaları düzenleyip eğlenceyle eğitimi bir arada götüreceğiz.

Biliyor musunuz, bu kararları verdikten sonra biraz rahatladım. Çünkü, yarın ölsem bile, "Allah'ım, Seni bilmem gerektiği gibi bilemedim ve dinimi tam öğrenemedim; ama niyetim ve programım vardı, o yoldaydım." diyebileceğim. Eğer, bu niyetimi gerçekleştirebilirsem, hem tatili bomboş geçirmekten kurtulacak hem üç ay sonunda elinde sadece yorgunluklar kalan insanlardan olmayacak hem de ömür boyu işime yarayacak ve beni cennete taşıyacak bir sermayeye kavuşacağım.

Ne olur dua edin de, bu planımı uygulayabileyim...

Arkadaşınız Talip Rıza :)

AYAKKABIM YOKTU, AYAKSIZI GÖRDÜM!..

Merhaba arkadaşlar!

Sizin dualarınızın da bereketiyle olsa gerek, bir önceki beraberliğimizde söz verdiğim gibi programlı ve dolu dolu bir yaz döneminin iki haftasını geride bıraktım. Özellikle, henüz Türkiye'ye gitmemiş birkaç arkadaşla aynı evi paylaştığım şu son on günde, bol bol kitap okudum, Kuran'ı daha güzel telaffuz edebilmek için ders aldım, yaşıma uygun ilmihal bilgileri edindim ve çok değişik konularda sohbetler dinledim. Tabii ki biraz eğlenerek ama eğlenirken bile öğrenerek zihnî yorgunluğumu atmayı da ihmal etmedim; atasözü yarışmasında, el sanatları çalışmamız sırasında ve ilahi provaları yaptığımız anlarda hoşça vakit geçirdim. Biliyor musunuz, voleybol ve futbol oynadığımız esnada bile takım ruhu, birlikte iş yapma şuuru, yardımlaşma, kızmama ve darılmama bilinci hesabına çok şey kazandım. Bu arada, sizi de hiç unutmadım; okuyup dinlediğim konuları "Bunu da paylaşmalıyım." deyip defterime not aldım. Onların hepsini olmasa da bir kısmını size de anlatmak istiyorum.

Açlıktan Ölenler de Var

"İnsanlar çeşit çeşittir." der annem, gerçekten de öyle. Herkesin ayrı bir huyu olabiliyor; bazen birinin sevdiğinden diğeri hoşlanmıyor. Bunun en güzel örneğini, yemek için sofraya oturduğumuzda görüyordum. On arkadaşın her birinden ayrı bir ses çıkıyordu; kimisi et yemiyor, kimisi sebze sevmiyor, kimisi acı olmasa da biberi görmeye bile dayanamıyordu. Hani sevme-

diği bir yemeğe elini uzatmayan ama ses de çıkarmayanları anlayabiliyordum; fakat, Allah'ın bir nimetine karşı burun kıvıranları ve dudak bükenleri bir türlü kabullenemiyor, nimete saygısızlığın onu verene de saygısızlık olacağını düşünüyordum. Aslında, öyle tavırlar görünce dayanamam ama program sorumlumuza olan güvenim beni sakinleştiriyordu. "Onun bir bildiği vardır." diyordum içimden, nitekim yanılmıyordum; o, problem çıktığı anlarda çok sakin ve güleryüzlü bir hal sergiliyor, hiç kızmıyor ama namaz sonrası yaptığımız derslerde, yumuşak bir üslupla düzeltilmesi gereken davranışlarımızın doğrularını anlatıyordu.

Aslında, ben de önceden bazı yemekleri yemiyordum. Fakat, televizyonda Açe gibi yerlerdeki ve Afrika'daki bir sürü çocuğun ne kadar aç ve susuz kaldıklarını, çöplerin içindeki yiyecekleri seçip yemeye bile can attıklarını görünce, annem de beni uyarmış ve bize lütfedilen nimetlerin kıymetini vaktinde bilemezsek Allah'ın o nimetlerin hepsini elimizden alarak bizi de imtihan edebileceğini söylemişti. O zamandan beri önüme ne konursa konsun yemeye çalışıyor ve sonunda da "Allah'ım, bu nimetlere saygılı davranıp hepsini yedim. Ne olur önceleri beğenmediğim ve burun kıvırdığım nimetlerden dolayı beni cezalandırma!" diyorum.

Ayrıca, Allah'ın yarattığı nimetlerin hiçbiri boşu boşuna değildir. Annem der ki, "Allah her nimette insanlar için şifa ve faydalar saklamıştır. Eğer sağlıklı, zeki, zinde, hastalıklara karşı dayanıklı ve güçlü bir çocuk olmak istiyorsan her yiyecekten az da olsa yemelisin." O arkadaşlarımla da bunları konuştuk; elhamdulillah, onlardan bir tanesi eskiden yemediği bir sebzeyi yemeye başladı. Diğerleri de, önlerine konan yemeği görünce kaş göz hareketi yapmayı ve şikâyet etmeyi yavaş yavaş terk ettiler.

Seni Mahrum Etmedi Ya!

Programda tanıştığım bir arkadaş ve ailesi, vizeleri sebebiyle üç yıldır Türkiye'ye gidemiyorlarmış. O arkadaşım, her fırsatta Türkiye'ye olan sevgisini dile getiriyor, sürekli gurbetten ve

yabancı bir ülkede bulunmaktan şikâyet ediyordu. Öyle ki, bazen dalıp gidiyor, oynadığı oyundan bile zevk alamıyordu. Onun bu halini görünce ben de çok üzüldüm; kendisine verilen güzellikleri fark edebilmesi ve onlara şükredip mutlu olabilmesi için bazı şeyler anlatmaya çalıştım. Program sorumlumuz da onun halini fark etmiş herhalde ki bir ikindi dersinde bu konu üzerinde durdu.

Önce vücudumuzdaki organlarımızın nasıl büyük birer nimet olduğunu anlattı. Örneğin, gözümüzün konulduğu yerin, zarar görmemesi için alınmış olan tedbirlerin, bir de ondaki görme kabiliyetinin ne kadar harika bir şekilde tasarlandığından bahsetti. Bunun dışında bize verilen nimetleri saymakla bitiremeyeceğimizden ve ne yaparsak yapalım yine de bu nimetlerin şükrünü tam olarak eda edemeyeceğimizden söz açtı.

O arkadaş, kullar arasında ayırım yapıldığını, bazılarına daha güzel şeyler verildiğini, bunun ise haksızlık olduğunu, o yüzden de haksızlığa uğrayan kimsenin teşekkür etmesine gerek olmadığını söyledi. (Bu cümleleri yazarken bile âdeta titriyorum; onlar ne kadar çirkin düşüncelerdi; Yüce Yaratıcı, o türlü eksik ve kusurlardan uzaktır. Bir hakikati anlatmak için olsa da bu cümlelere yer verdiğim için beni de o arkadaşımı da affetsin.) Bu düşüncelere sahip olan arkadaşıma o denli kızmıştım ki, ona faydalı olabileceğimi düşünmesem bir daha onun yanına bile gitmeyebilirdim. "Allah hakkında böyle bir şeyi nasıl söyler?" diye düşünmeden edemiyordum. Hoşgörüsüne, merhametine, bize karşı sevgisine ve yumuşak tavırlarına hayran olduğum rehberimiz her zamanki sakin haliyle ona cevap verdi:

"Birisi sana, 'Neden hep defterinin sol sayfalarına resim yapıyor, sağdakilere yazı yazıyorsun; diğerine de resim yapsan olmaz mı?' dese, ne cevap verirsin?" Aceleci bir yapısı olan arkadaş hemen:

"Defter benim değil mi, ister yazı yazarım, ister resim çizerim, istersem de sayfa sayfa yırtar, uçak yaparım." diyerek soruya cevap verdi.

“Peki hiç düşündün mü, sen kiminsin? Senin neyin var, ötelerden ne getirdin? Allah’a ne verdin ki O’ndan bazı şeyleri bolca vermesini istiyorsun? Allah Teâlâ sana dese ki, “Benim olanları Bana ver, senin olanlarla çık ortaya da kimliğini göster ve elinde ne kaldığını söyle!” Acaba, bu teklife ne cevap verirsin? O’nun olanları verince sana ne kalır? Sen bile O’nun değil misin? Evet, bu kâinatta gördüğümüz ve hatta göremediğimiz her şey Allah’a aittir, bizim olduğunu zannettiğimiz şeyler bile. Bu sebeple de Allah, sahip olduklarına istediğini yapar, kimse de O’na ‘Niye öyle yapıyorsun?’ diye hesap soramaz. Biz, Allah’ın bize emaneten verdiği bir defteri bile istediğimiz gibi kullanabileceğimizi söylerken her şeyin sahibi olan Allah’ın tasarruflarına nasıl haksızlık diyebiliriz ki? Hem biz Allah’ın bize lütfederek verdiği ağzımız, gözümüz, kulağımız, ayaklarımız, ailemiz, her saniye alıp verdiğimiz nefeslerimiz ve bunlar gibi milyonlarca şey karşılığında Allah’a ne verdik ki bir de hak iddia edelim.”

Bu konuşmalar esnasında ben de söz istedim ve dedim ki:

“Bir gün Ayyüzlü, misafirlerine hediye dağıtmıştı. Ben bir kenarda sessiz sessiz duruyordum ki benim elime de bir kutu uzattı. Belki orada bulunanlardan bazılarına verdiği kutular büyüktü; onların hediyeleri bir tane değil birkaç taneydi. Fakat, hediyeler arasındaki fark beni hiç meşgul etmemişti. Hep şunlar geçmişti zihnimden: ‘O hak dostu beni de insan yerine koydu ya; bana da iltifatta bulunup şefkat nazarıyla baktı ya. Oysa, o yaramaz halimle ben imzalı bir saati hiç hak etmiyordum; hak etmediğim halde öyle bir hediye aldıktan sonra daha nasıl olurdu da fazlasını almadığım için üzülüp şikayet edebilirdim?’ şeklinde geçirdim.”

Yalnız Değilsiniz

Rehberimiz beni tasdik ettikten sonra sözlerine şöyle devam etti:

“Her işte hikmeti vardır, abes iş işlemez Allah. Bazen zenginlik, bazen sağlıklı bir vücut, bazen gençlik beraberinde pek çok

imtihanı da getirir. Sen Türkiye'ye gitmek istiyorsun ve gidemediğin için üzülüyorsun. Peki ya gittiğin halde hayal ettiğin kadar güzel vakit geçiremeyeceksen veya Allah muhafaza başınıza bir sıkıntı gelecekse? Her şeyi en iyi bilen ve en güzel yapan Allah, hem daha çok dua edip O'na biraz daha yaklaşasınız hem de burada olacak bazı güzel şeyleri kaçırmayasınız diye sizi burada tutuyor olamaz mı? Hem bu konuda siz yalnız da değilsiniz. Dünyanın dört bucağında anne baba hasretine ve gurbetin zorluklarına katlanarak senelerce sabreden ve Türkiye'ye ancak yıllar sonra bir süreliğine dönebilen binlerce eğitim gönüllüsü var. Hatırlasana Ahmet öğretmeni, Hatice Abla'yı. Onlar da senelerdir gidemediler güzel vatanımıza. Son bir şey söyleyeyim sana; bugün dünyanın birçok yerindeki insanlar Ayyüzlü'yü bir kerecik olsun yakından görebilmek için buraya gelmeyi can u gönülden istiyorlar. Fakat, bu çoklarına nasip olmuyor. Oysa, sen daha dün gördün onu, namaz kıldın arkasında. Bu nimet, bütün olumsuzlukları unutturabilecek kadar büyük olmalı değil mi senin gözünde?"

Bu sözler üzerine hepimiz çok hislenmiş, ne kadar büyük nimetler içinde olduğumuzu düşünmeye durmuştuk ki aklıma gelen bir hususu söylemeden edemedim:

"Ben bu konularla ilgili sorular sorduğumda ve 'Niçin şöyle, neden böyle?' dediğimde, annem böyle soruların sadece öğrenme maksadıyla sorulabileceğini, yoksa nankörlüğe ve günaha girilmiş olacağını söylemişti."

Bu kadar ikazdan sonra, söylediklerine pişman olan arkadaşım ağlamaklı bir edayla sordu:

"Şimdi ben büyük bir günah mı işledim? Elimdeki güzellikler için teşekkür edeceğime, sahip olmadıklarım için Allah'a isyan ettim desenize. Af dilesem Allah beni affeder mi?"

"Sen gerçekten pişman olup Allah'a tevbe eder ve bir daha aynı hatayı yapmamaya kararlı olursan, o çok merhametli olan Allah affetmez mi? Size denizlerin köpüğü kadar günahlarınız

olsa bile onları temizleyecek bir şey söyleyeyim mi?" dedi rehberimiz.

"Eveet.. söyle, n'olur!" diye hep bir ağızdan bağırdık.

"Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyuruyor ki; "Kim kuşluk vaktinde iki rek'at namaza devam ederse, Allah, deniz köpüğü kadar çok da olsa onun günahlarını affeder."

"Kuşluk ne demek?"

"Kuşluk, günün sabahla öğle arasındaki bölümüne denir. O vakitte kılınan namaza da kuşluk veya duha namazı adı verilir. Kim bu namazı her gün kılarsa hem Allah onun günahlarının hepsini affeder hem de o kişi organlarının ve vücudundaki eklemlerinin şükrünü eda etmiş olur, bunu da Allah Rasûlü söylüyor."

O arkadaş sanki bir define bulmuş gibi sevinerek:

"Hadi öyleyse hemen duha namazı kılalım." dedi. Rehberimiz tebessüm ederek:

"Şimdi ikindi vakti, duha namazı sabah namazıyla öğlen namazı arasında kılınır. İnşallah yarın sabah başlarız duha namazı kılmaya. İsterseniz konuştuğumuz konuyla ilgili bir hikaye ile bitirelim sohbetimizi, sonra da akşam namazına hazırlanalım." dedi ve hikayeyi anlatmaya başladı:

Delik Ayakkabılar

"Ahmet adında bir çocuk varmış. Ailesi çok fakirmiş; Ahmet'in ayakkabıları delik deşik olmasına rağmen yenilerini alamamışlar. Artık kış soğuğu da bastırmaya başlamış. İlkokula giden Ahmet çok üşüyormuş; çünkü önlüğünün üstünde sadece ince bir hırka varmış, bir de ayakkabısı su aldığından ayakları sırılsıklam oluyormuş. Ahmet, ilk defa o sene pek üzülmüş yoksul olmalarına. "Kalın bir palto ile sağlam bir ayakkabı alacak paramız olsaydı ne olurdu sanki!" diye söylenirmiş kendi kendine.

Bir gün okuldan dönerken çok susamış ve şadırvandan su içmek için cami avlusuna girmiş. Ayaklarını dinlendirmek

için ayakkabısını çıkardığında kirlenen çoraplarını görmüş ve fakirliğe kahredercesine ayakkabısını öfkeyle yere atmış. Tam o sırada yanında abdest alan bir adamın tek ayağını yıkayıp kalktığını görmüş. Zavallının öteki ayağı yokmuş. Ahmet onun halini görünce şükürsüzlüğüne çok üzülmüş, nankörlüğünden dolayı Allah'tan pek utanmış; ayakkabıyı bile unutmuş, açmış ellerini ve Allah'a şükretmiş. Gözyaşlarının o küçücük ellerine düştüğünü gören bir amca Ahmet'e niçin ağladığını sorunca, o şöyle cevap vermiş: "Ayakkabım yoktu, üzülüyor ve halimden şikâyet ediyordum; ayaksızı görünce ayakkabıyı unuttum ve bana ayak verene teşekkür borcum olduğunu fark ettim."

Evet arkadaşlar,

Şükretmemiz gereken ne kadar çok nimet var değil mi? Geçen hafta demiştim ya; bu nimetlerden biri de yaz tatili. Onun şükrü çok okumak ve eksikleri kapamakla ödenebilir. Emin olun, ben bu konuda gayret ediyorum; Peygamber Efendimiz'in hayatıyla ilgili okuduğum kitapta epey ilerledim. Bugün "Asr" suresinin manasını da belki üç tane kitaptan araştırıp öğrendim. Artık onu da namazda okurken ne dediğimi bileceğim. Umarım, siz de tatili değerlendirmek için dinî kitaplar okuyup Allah'tan gelen mektubu anlamak için Kur'an çalışıyorsunuzdur. Benim sözüm söz, yaz bitene kadar gücüm yettiğince kendimi geliştirmeye devam edeceğim.

Duha namazında bana da dua etmeyi unutmayın lütfen.

Arkadaşınız Talip Rıza :)

MELEKLER SAVUNSUN SİZİ

Merhaba arkadaşlar!

Güzel başlayan ama pişmanlıkla devam eden iki haftadan sonra yine sizinle beraberim. Yapılan hataları söylemek doğru değildir; fakat, aynı yanlışlara sizin de düşmemeniz için bu hafta bazı hatalarımı anlatmaya karar verdim.

Öfke Hali

Kaldığımız evin arkasındaki binaya misafirler geldi. İçlerinde benimle yaşıt iki arkadaş da vardı. Onlarla tanıştık ve beraberce oyunlar oynadık. Kanada'da doğup büyüyen Burak, oturdukları yerde çok fazla Müslüman olmamasına rağmen namazı konusunda hassas ve iyi huylu bir arkadaştı. Hakan da buraya Türkiye'den ailesiyle birlikte on günlüğüne tatile gelmiş çevresindekilere şaka yapmayı ve onları kızdırmayı biraz seven bir arkadaştı.

Yeni arkadaşlarımla futbol oynadık, koşu yarışmaları yaptık. Her şey çok güzeldi, ama bazen aramızda anlaşmazlıklar çıkıyordu. Özellikle Hakan mızıkçılık yapıyor, yenileceğini anladığı zaman oyunu bırakıp gidiyordu. Burak'sa yaptığımız esprileri tam anlayamıyor ve yanlış kelimelerden oluşan çok komik cümleler kuruyordu. Bu yüzden de onun yarım Türkçesi bizim için eğlence konusu olmuştu. Ben de sık sık konuşmasına müdahale edip hatalarını düzeltiyordum. Ama onu üzdüğümün ve kırdığımın hiç farkına varmamıştım!

Yine birbirimizle şakalaştığımız bir aralık, yanlışlıkla attığım top Hakan'ın karnına çarptı. Arkadaşımın canı çok yanmıştı; ama, ben onun numara yaptığını zannettiğim için ondan özür dilemedim. Hakan da bana kızarak benim çok bencil olduğumu, oyunda hile yaptığımı, onu kıskandığımı ve bilerek onun canını acıtmaya çalıştığımı söyledi. Aslında bu söylediklerini o yapıyordu bana göre. Ve beni nasıl da kendisi gibi zannediyordu. O kadar kızdım ki ben de başladım onun birkaç gündür yaptıklarını sıralayıp kendimi savunmaya. Onun itiraz edeceğini bildiğimden dolayı da Burak'ı şahit göstermek ihtiyacı duydum. "Öyle değil mi?" diye Burak'a birkaç defa sorup destek arayınca, o yarım Türkçesiyle sadece "Ben bilmem!" diyebildi.

Çok sinirli olduğum için o an ne dediğimin farkına varamadım ve sinirimi Burak'tan çıkarmaya kalkışarak; "Sana soru soranda kabahat!" dedim. Yüz ifadesi birden kötüleşen Burak "Namaz geldi, ben gidiyorum!" deyip yanımızdan ayrıldı. Burak'ın yüzünde o üzgün ifadeyi görünce onu kırdığımı fark ettim. Hakan'a kızmış hatta o öfkeyle dilime hakim olamayıp Burak'ın da kalbini kırmıştım. Ama o cevap bile vermemişti. Sadece namaz vaktini söyleyip yanımızdan uzaklaşmıştı. O an, biraz sonra Allah'ın huzuruna durup namaz kılacağımı hatırladım. Her namaz öncesi ve sonrası günümü değerlendirmeye çalışır, Allah'ın huzuruna giysimi, bedenimi, kalbimi ve fikrimi temizlemiş olarak gitmeye gayret ederdim. Ama bu sefer çok farklıydı. Yıkanmayla çıkmayacak bir kire bulaşmıştım. Hem Burak'ı kırmış, hem de kötülüğe kötülükle karşılık vermiştim.

Kötülüğe Karşı Tavır

Arkadaşlarımla aramızda geçenlerden kimseye bahsetmedim. Gözüm hep Burak'ı aradı, "Bana küstü mü, özür dilesem kırgınlığı geçer mi?" diye düşündüm durdum. Gece yatağıma yatıp gözlerimi kapattığımda hep Burak'ı ve Hakan'ı görüyordum. Kendi içimde bir savaş yaşıyordum, bir yanım hatalı olduğumu ve onlardan özür dilemem gerektiğini söylerken diğer bir yanım

da haklı olduğumu ve önce onların gelip benden özür dilemelerinin lazım geldiğini fısıldıyordu. Uzayıp giden bu iç tartışma esnasında uyuyakalmışım. Gördüğüm bir kâbusla yerimden fırladım ve bir daha da uyuyamadım. Işığı açıp aldım elime bir kitap ve okumaya başladım. Gözüme ilk ilişen yer; sanki yüzüme bir tokat gibi inivermişti. Kitapta aynen şöyle yazıyordu:

Rasûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) ashâbının arasında otururken, bir adam Hazreti Ebu Bekir'e hakaret içeren sözler sarf etti. Ancak Hazreti Ebu Bekir (radıyallahu anh) adamın kötü sözlerine cevap vermedi. Adam ikinci sefer aynı şekilde hakaret etti. O yine sessizce durdu. Adam üçüncü sefer de eziyet edince, Hazreti Ebu Bekir adama hak ettiği cevabı vererek kendisini müdafaa etti. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (aleyhissalâtu vesselâm) hemen kalkıp Hazreti Ebu Bekir'in yanından uzaklaştı. Allah Rasulü'nün bu âni kalkışı karşısında endişelenen Hazreti Ebu Bekir:

"Ey Allah'ın Rasûlü, yoksa sizi üzecek bir şey mi yaptım?" diye sordu.

"Hayır" dedi Allah Rasulü, "O kişi sana hakaret ederken semadan bir melek inmiş, seni müdafaa ediyor, adamın söylediklerini yalanlıyordu. Fakat, sen kendini müdafaaya başlayınca melek gitti, şeytan gelip yanına oturdu. Bir yere şeytan oturdu mu ben orada durmam." buyurdu.

Devamını okumaya fırsat bulamadan, kapı açıldı ve annem içeri girdi. Neden uyumadığımı sordu. Normalde her şeyimi annemle paylaşırdım ama bu sefer bir türlü olanları anneme anlatmak gelmemişti içimden. O hadisi okuyup sadece Burak'a karşı değil, Allah'a karşı da hata işlediğimi öğrenince tek başıma altından kalkamayacağım bu durumla ilgili annemden yardım istemeye karar verdim ve olup bitenle beraber okuduğum o hadisi anneme anlattım. Meğerse annem arkadaşlarımla tartıştığımı tahmin etmiş, Burak'ın annesi de onun gizli gizli ağladığını söyleyince aramızda kötü bir şey geçtiğinden emin olmuş.

“Bildiğini neden söylemedin anne?”

“Ben her şeyi senin anlatmanı bekledim, benden hiçbir şey gizlemeyeceğini ve asla yalan söylemeyeceğini de bildiğim için sen konuya girmeden bir şey sormak istemedim.”

Haklı Olsan da...

“Burak’ın kalbini kırdım, Hakan’a karşı da hatalı davrandığımı bu hadisten öğrendim, nasıl birdenbire bu kadar çok yanlış yaptım anne? Bunları nasıl telafi edeceğim şimdi?”

“Oğlum, öfke gelince akıl gider ve insan da şeytanın tuzaklarına düşmeye hazır bir hale gelir. Hakan’ın canı acımış, sen de özür dilemeyince sinirlenmiş, onun kızgınlıkla söylediklerine sen de öfkelenince bu sefer her şey kontrolden çıkmış. Karşındaki insan hangi suçlamayla gelirse gelsin, sen münakaşaya girmezsen, ikinizin de kötü sözler söylemenize ve böylece günah işlemenize engel olursun.”

“Ama haklı olduğum zaman da kendimi savunmayacak mıyım anne? Bu sefer de herkes bana haksız ve korkak gözüyle bakmaz mı?”

“Senin için insanların sana nasıl baktığı mı daha önemli, yoksa Allah’ın sevgisini ve cenneti kazanmak mı?”

“Tabii ki Allah’ın sevgisiyle cenneti kazanmak daha önemli, zaten bunun için yapmıyor muyuz bütün ibadetlerimizi?”

“Öyleyse şu hadisi iyi dinle, ‘Kim haksız olduğu bir münakaşayı terk ederse kendisine cennetin kenarında bir ev kurulur. Haklı olduğu bir münâkaşayı terk edene de cennetin ortasında bir ev kurulur.’ Yani şartlar ne olursa olsun münakaşadan uzak durmak gerekli. Sen arkadaşlarınla programdayken Ayyüzlü, Allah’ın rızasına ulaşmak isteyenlerin özelliklerini saydı; ‘Allah’ın rızasına, sevgisine ulaşmayı hedefleyen bahadırlar, sadece kendi nefislerinin eksik ve kusurlarıyla uğraşıp başkalarını hoşgörmeli; kardeşinin öfkesine, nazına ve dil sürçmesine katlanmalı; kendi nefsine karşı savcı, başkasına karşı ise avukat gibi olmalıdır.’

dedi. Müslümanların arasındaki her kavganın ellerindeki nimetlerin birer birer alınmasına sebep olduğunu da söyledi. Şimdi sen söyle, kavgadan, tartışmadan uzak kalmak daha kârlı değil mi? Hem böylece arkadaşlarına da iyi örnek olursun."

Binlerce Bir

"İyi ama, aramızda geçenlerden sonra artık eskisi gibi olamayız Hakan'la."

"Ne demek? Eskisinden bile güzel olabilir aranız, ama önce neden sevmen gerektiğini bilmelisin. Ayyüzlü yine aynı konuşmasında şöyle dedi; 'Bir mü'minin din kardeşini sevmesi kalble değil, iradesiyle olur. Birçok kötü özelliği olsa bile o kardeşinde imanın bir parçacık ışığı varsa, o ışık, bütün karanlıkları aydınlatmaya, kötülükleri unutmaya yetecek kıymettedir.' Sadece ondaki imanı görmeye çalış. Bediüzzaman Hazretleri diyor ki; 'Her ikinizin Yaradanınız bir, Sahibiniz bir, ibadet ettiğiniz Zât bir, hem Peygamberiniz bir, dininiz bir, kıbleniz bir, sonra devletiniz bir, memleketiniz bir bir bir... Bu kadar ortak nokta muhabbeti, sevgiyi gerektirdiği halde, birbirinden uzak durmanın, birbirini sevmemenin Allah'a karşı ne kadar büyük bir hürmetsizlik ve arkadaşına karşı da ne kadar büyük bir zulüm olduğunu kalbin ölmemişse, aklın da sönmemişse anlarsın.' Söyle bakalım küçük bey, hâlâ aynı düşüncede misin?"

"Hayır, ne mümkün anne artık öyle düşünmem? Peki Burak için ne diyeceksin?"

"Bir Müslüman asla başkalarının farklılık ve kusurlarıyla alay etmez, bunu bir eğlence unsuru olarak görmez oğlum. Zira mü'min, bu dünyada yaptığı her şeyin hem de en ufak ayrıntısına kadar hesabının sorulacağına, iyiliklerin mükafatlandırılacağına, kötülüklerin de cezalandırılacağına inanır; Allah'ın ve Rasul-ü Ekrem Efendimiz'in sevgisini kaybetmekten korkar. Alay etmede gizli bir kibir vardır. İnsanın kendini büyük, başkalarını da kendinden küçük, hakir, hor görmesi vardır. Halbuki, kibir olan kalbden iman çıkarmış, Allah Resulü buyuruyor. İnsan yaratılış

itibariyle, bütün varlıklar içinde en şerefli olandır. İnsanlarla alay etmek hem kul hakkına girmektir hem de insanı yaratan Allah'a karşı da bir saygısızlıktır."

"Ama ben onun üzüldüğünü düşünmemiştim ki anne!"

"Bir mü'min, kardeşinin söylemesine gerek kalmadan onun neye üzülüp neye sevineceğini bilmeli. Bu hususta, kendimizi onun yerine koymak işimizi kolaylaştırır. Gel sen de kendini arkadaşının yerine koy. Hangi sebeple olursa olsun, insanların bizimle alay etmesini istemeyiz, öyle değil mi? Nitekim Allah Teâlâ da bir ayet-i kerimede şöyle buyuruyor; 'Ey iman edenler! Bir kavim diğer bir kavimle alay etmesin. Umulur ki alay edilenler, alay edenlerden daha hayırlıdır.' Bizim hoşumuza gitmeyecek bir hareketi düşmanımıza bile yapmamız Müslüman ahlâkına yakışmaz."

Hiç Kaba Olmamalı!..

"Bir sürü kitap okuyorum ama hiçbirinden ders almamışım. Arkadaşlarımdan tek tek özür, Allah'tan da af dilesem, bu hatalarımı telafi etmiş olur muyum anne?" diyerek sızlanmaya başladım. Annem de:

"Gel oğlum, bak sabah namazı vakti henüz girmedi. Biliyorsun gece yapılan dualar kabul edilen dualardandır, haydi abdest alıp iki rekat teheccüd namazı kılalım. Sonra da, hatalarını bir daha tekrarlamamak ve kırdığın arkadaşlarının gönüllerini alabilmek için Allah'a dua et. Sabah kahvaltıdan sonra da arkadaşlarına birer mektup yazar, onları ne kadar sevdiğini, hatanı fark ettiğini ve bir daha onları üzmemeye çalışacağını anlatırsın. Belki birer hediye de verebilirsin onlara."

Annemin dediklerini yapıp en sevdiğim iki oyuncağımı arkadaşlarıma hediye ettim. Hem arkadaşlarımın gönlünü aldım, hem de yeniden huzur buldum. Bundan sonra kararlıyım; kim bana ne şekilde davranırsa davransın, ben onlara hep iyi davranmaya gayret gösterecek, beni savunma işini hep meleklere bırakacağım. Kavga etmemek, sesimi onlara yükseltmemek için

gerekirse o ortamı terk edeceğim, aynı Burak'ın bana yaptığı gibi. Karşımdaki insanın yerine kendimi koymaya çalışacak ve sonradan pişman olacağım bir davranışı yapmayacağım, inşallah.

Peygamber Efendimiz, kendisine o kadar kötü davrananlara bile hiç kötülükle mukabele etmemiş. O öyle davrandıktan sonra kime ve hangi harekete kötülükle karşılık verilebilir ki? Ben bu olaydan dersimi aldım. İnşallah siz de istifade eder ve benim düştüğüm bu hatalara düşmezsiniz.

Arkadaşınız Talip Rıza :)

CENNET GENÇLERİNİN EN GÜZELLERİ

Merhaba arkadaşlar!

Kitap okurken ilgimi çeken bir hadis-i şerif beni çok farklı araştırmalara sevk etti. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), "Çocuklarınızı üç haslet üzerine yetiştiriniz: Peygamberinizin sevgisi, Ehl-i beytinin sevgisi ve Kur'ân tilâveti." buyuruyor. Hadiste geçen iki hususu yerine getirmek için gayret gösteriyorum. Her gün düzenli olarak bana yardım edeceğine daha önceden söz vermiş olan abinin Kur'an derslerine katılıyor ve ona hatalarımı düzelttiriyorum. Peygamber Efendimiz'i daha iyi tanıyabilmek için de Sonsuz Nur'u okumaya devam ediyorum.

Ancak "Ehl-i beyt"in ne olduğunu anlamadığım için sevip sevmediğimi de bilemiyordum. Beraber Kur'an çalıştığımız abiye gidip bunu sorduğumda, önüme birkaç tane kitap koyarak sorumun cevabının o kitaplarda gizli olduğunu, onları inceleyerek elde ettiğim bilgileri kendisine de anlatmamı söyledi. Ben de hiç vakit kaybetmeden Ehl-i beytin manasını öğrendim.

Efendimiz'in Ailesi

Ehl-i beyt; Peygamber Efendimiz'in bütün ailesine verilen isimmiş. O'nun aile fertleri söz konusu olduğunda kıymetli hanımları, çocukları, kızı Hazreti Fâtıma ile Hazreti Ali'nin çocukları olan Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin'den kıyamete kadar gelecek nesilleri kastediliyormuş. Bunu okuduğumda, onları hakiki manada sevebilmem için önce tanımam gerektiğini düşündüm ve hayat hikâyelerini öğrenmeye karar verdim. Ben

de henüz çocuk olduğumdan mıdır, bilemiyorum ama araştırmaya önce Ehl-i beytin küçük üyeleri olan Hazreti Hasan ve Hüseyin'den başladım. Birkaç sayfa not tuttuktan sonra hemen o abiye koşup anlatmaya koyuldum:

"Hazreti Hasan ve Hüseyin, Peygamber Efendimiz'in kızı Fatıma'dan torunlarıdır. Dünyaya geldiklerinde Allah Rasûlü onların kulaklarına ezan okumuş, isimlerini vermiş, kundaklarını kendi elleriyle sarmış, saçlarının ağırlığınca sadaka verdirmiş, akika kurbanlarını kesmiş. Peygamberlerin oğulları için yaptıkları duayı Allah Rasulü de torunları için yaparmış; "Allah'ım! Sana sığınıyorum. Bu iki yavrumu, şeytanın ve kötü bakışlı insanların şerrinden Sen koru..."

Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) kızı Fatıma'yı ziyaret ettiği zaman kendisini karşılayan Hasan ve Hüseyin efendilerimizi hemen omuzlarına alır ve onları sevmekle işe başlarmış. Onları öper, koklar ve "Bunlar benim bu dünyadaki iki reyhanımdır (güzel kokulu çiçeklerimdir)" dermiş.

Yine böyle bir gün, torunlarını Peygamberimiz'in omzunda gören Hazreti Ömer, Hazreti Hasan ve Hüseyin'e dönerek: "Ne mutlu size, ne kadar değerli birinin omzundasınız!" deyince, Peygamberimiz de; "Tabii, çünkü onlar da benim için çok değerli kimselerdir." diye karşılık vermiş. Bazı geceler geç saatlere kadar İnsanlığın İftihar Tablosu'nun yanında durur, sonunda dünyanın en tatlı dedesinin göğsünde uyuyakalırlarmış.

Hazreti Hasan bazen Peygamberimiz'in sakalıyla oynar; bu esnada Allah Rasûlü de onun parmaklarını ısıracakmış gibi yaparmış. Bu da Hazreti Hasan'ın çok hoşuna gidermiş. Kimin gitmez ki? Değil benimle oynaması, Allah Rasûlü'nün uzaktan bir tebessümünü bile görsem bu bana mutluluk için yeterdi.

Torunlarını çok seven Peygamberimiz, camiye gittiğinde onları da beraberinde götürürmüş. Bazen Allah Rasûlü secdeye eğilince Hazreti Hasan ve Hüseyin gelip O'nun sırtına binerlermiş. Kainatın Efendisi secdeden kalkarken onları yumuşak bir şekilde alıp yere koyarmış. Bazen de onlar sırtından ininceye

kadar secdeyi uzatırmış. Onlara karşı öylesine alâka gösterirmiş ki, bir gün hutbe okuduğu esnada Hazreti Hasan ile Hazreti Hüseyin camiye girince O hemen sözüne ara verip aşağı inmiş ve onları kucağına almış.

Bir defasında ise, Peygamberimiz davetli olduğu yere torunu Hüseyin'i götürmek istemiş. Bu sırada arkadaşlarıyla oynamakta olan Hüseyin Efendimiz sağa sola koşmaya başlamış. Peygamberimiz de yakalayıncaya kadar onu taklit ederek sağa sola koşmuş... Sonunda yakalamış ve onu kucaklayarak öptükten sonra şöyle buyurmuş: "Hüseyin benimdir, ben de Hüseyin'in."

Sevgili Peygamberimiz, zaman zaman Hasan ve Hüseyin Hazretlerini güreştirir veya ok atma yarışı yaptırırmış. Peygamberimiz hiçbir zaman taraf tutmaz, onlara eşit şekilde davranırmış. Birini diğerinden ayırmaz, ikisine de aynı ölçüde değer verirmiş. Bununla ilgili Hazreti Ali bir hadise anlatıyor;

"Peygamber Efendimiz bizi ziyarete gelmişti. Yanımızda geceledi. O sırada Hasan ile Hüseyin uyuyorlardı. Bir ara Hasan su istedi. Derhal yerinden kalkan Peygamberimiz, bir bardağa su koyup getirdi. Bu arada Hüseyin de uyandı ve suyu önce o içmek istedi. Peygamberimiz ise suyu Hasan'a verdi. Bunun üzerine Fatıma dayanamayarak: "Hasan'ı, Hüseyin'den çok seviyor gibisin babacığım." deyince, Peygamber Efendimiz: "Hayır, önce Hasan istediği için ona verdim." buyurdu.

Öyle Dedeye Böyle Torunlar

Kısaca bunları anlattıktan sonra beni büyük bir dikkatle dinleyen o abiye sordum:

"Benim öğrendiklerim bunlar, yanlış bir şey anlatmadım değil mi?"

"Hayır, bilakis hem doğru anlattın hem de çok güzel bir şekilde sıralamaya koymuşsun. Sen Ehl-i beyti tanımak istediğini söyleyince ben de biraz internette araştırma yaptım ve Peygamberimiz'in Hazreti Hasan'a verdiği öğütleri öğrendim. İster misin ben de onları anlatayım?"

“Tabii ki isterim, not tutmak için kâğıdımı, kalemimi hazırladım bile!..”

“Aralarında bir yaş fark olmasına rağmen ikisi de çok küçüktüler. Ama Allah Rasûlü’nün onlara o yaşta verdiği nasihatleri öğrenince, o sözleri anlayıp unutmayan Hazreti Hasan’a insanın hayranlığı artıyor. Peygamberimiz ona buyurmuş ki: “Hasan! Beş vakit namazını aksatmadan kıl. Sana şüpheli gelen her şeyi terk et. İçinde şüphe uyandırmayan şeyleri yap. Çünkü doğruluk, insanın gönlüne huzur verir. Yalan ise huzursuzluk uyandırır.”

Peygamber Efendimiz, küçük yaştan itibaren torunlarının eğitimiyle bizzat kendisi ilgilenmiş. Bir keresinde, Hazreti Hasan’la Peygamberimiz birlikte yürüyorlarmış. Giderken yoksul ve fakir insanlara ayrılmış sadaka hurmalarının bulunduğu yerden geçmişler. Hazreti Hasan oradaki hurmalardan bir tanesini ağzına atmış ama daha çiğneyemeden Peygamberimiz onu ağzından çıkarıp almış. Oradakilerden birisi: “Neden izin vermediniz? Bir hurmayı yeseydi ne olurdu sanki?” demiş. Bunun üzerine Peygamberimiz: “Hayır! Benim ailemden olan hiç kimseye sadaka helal değildir.” buyurmuş. Bu ne kadar hassasiyettir ki, yenilmesi uygun olmayan minik bir hurma tanesi bile olsa Allah Rasûlü bunu yemelerine izin vermemiş ve torunlarını en güzel şekilde yetiştirmiş. Bunu öğrenince aklıma sırf çocuklarının uykuları bölünmesin diye onları sabah namazına kaldırmayan anneler, yenilene dikkat etmeyen, televizyonda önüne ne gelirse ailece seyreden kimseler geldi. Allah Rasûlü bu devirdeki insanları görse ne yapardı acaba?”

Biz tam bu sözlerle konuyu bitirmek üzereydik ki, bulunduğumuz odaya bir abi daha girdi. Konuştuğumuz mevzuyu öğrenince o da Hazreti Hasan ve Hüseyin’in yaşlı bir adamla aralarında geçen bir hadiseyi anlatarak sohbetimize katkıda bulundu:

Hazreti Hasan ve Hüseyin, namazlarını aksatmadan ve zevkle kılarlarmış. Günlerden bir gün, iki kardeş, namaz kılmak için abdest almaya gitmiş. Bu sırada, abdest almakta olan yaşlı bir

adam görmüşler. Ancak bu yaşlı adam, abdest alırken bazı hatalar yapıyormuş. Hazreti Hasan kısık sesle kardeşine:

"Şu yaşlı amcaya hatalarını nasıl söylesek acaba?" demiş. Hazreti Hüseyin de, ona hatalarını, kalbini kırmadan söylemelerinin gerektiğini hatırlatmış. Nasıl söyleyeceklerini düşünüp dururlarken birden Hasan Efendimiz, "Benim aklıma şöyle bir fikir geldi. Ne dersin?" deyip kardeşinin kulağına bazı şeyler fısıldamış.

İki kardeş, usulca yaşlı adamın yanına yaklaşmış. Hazreti Hasan söze başlamış: "Affedersiniz efendim... Ben ve kardeşim namaz kılmaya yeni başladık. Fakat, hangimizin doğru abdest aldığı konusunda anlaşamıyoruz. Siz aramızda hakem olsanız, biz de abdest alsak, bakalım hangimiz doğru olarak abdest alıyor onu öğrensek."

İkisi de başlamışlar abdest almaya. Bu sırada yaşlı adam da büyük bir dikkatle onları izliyormuş. Sonunda abdestlerini tamamlamışlar. Amcanın tepkisini öğrenmek için baktıklarında, gözlerinin dolu dolu olduğunu görmüşler. O ak sakallı amca bir taraftan Hazreti Hasan ve Hüseyin'i kucaklarken bir taraftan da şunları söylemiş:

"Sevgili yavrularım! Aslında ikiniz de doğru olarak abdest alıyorsunuz. Hatalı olan bendim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır." Yaşlı amca, daha sonra onları alınlarından öperek uğurlamış.

Ehl-i Beyt Demek Peygamber Yolu Demektir

Bu iki abiden dinlediklerim Peygamberimizin sevgili torunlarını daha iyi tanımama vesile oldu. Gerçi onlar daha sonra büyümüş ve çok büyük birer insan olmuşlar. Fakat nedense onlar için zihnimde birer sima belirlemesem de adlarını andığımda artık aklıma hep şirin mi şirin, akıllı mı akıllı ve edep âbidesi iki küçük kardeş geliyor.

O akşam eve gittiğimde gün boyunca öğrendiklerimi bir de babama anlattım. Babam beni memnuniyetle dinledikten sonra, elinden hiç düşürmediği kırmızı kitaplarından bir tanesini istedi ve ondan bir bölümü açıp okuyarak şu ilavede bulundu:

“Peygamber Efendimiz buyurmuş ki: “Size iki şey bırakıyorum; onlara sımsıkı sarılırsanız kurtuluşa erersiniz: Biri Allah’ın kitabı Kur’an, diğeri de Ehl-i beytimdir.” Allah Rasûlü, Ehl-i beyte çok önem vermiştir; çünkü, Sünnet-i Seniyyenin kaynağı ve koruyucuları herkesten önce onlardır. İşte bu hadiste de Kur’an’ın yanında Ehl-i beytten bahsedilmesi onların Allah Rasûlü’nün sünnetini temsil etmelerinden dolayıdır. Demek ki; Efendimiz’in Sünnet-i Seniyyesine uymayı terk eden, hem Ehl-i Beytten sayılmaz, hem de Ehl-i Beyte hakikî dost olamaz.”

O gece yatağıma girdiğimde hâlâ Ehl-i beyti ve tabii ki en başta o iki sevimli kardeşi düşünüyordum. Sevgili Peygamberimiz vefat ettiğinde Hazreti Hasan yedi, Hüseyin Efendimiz ise altı yaşındaymış. Biricik Dede’lerinden kısa bir süre sonra anneleri Hazreti Fatıma’yı da kaybetmişler. Fakat, Peygamber Efendimiz’le beraberlikleri çok kısa sürmesine ve o dönemde çok küçük olmalarına rağmen, o kadar güzel yetişmişler ki, daha çocukken bile kendilerinden büyük insanlara faydalı olabilecek hale gelmişler. Onlara ve onları öyle güzel terbiye edene canlarımız kurban olsun!

Peygamberimiz’in bu sevgili torunlarını tanıdıkça daha da çok sevdim ve onları sevmenin ne kadar kârlı bir iş olduğunu öğrendim. Çünkü, Allah Rasûlü’nün onlarla alâkalı sözlerini de okudum. Bu sözlerin ikisini de sizinle paylaşarak bu haftaki beraberliğimize son vermek istiyorum:

“Bunlar benim oğullarımdır, kızımın oğullarıdır; Allah’ım ben onları seviyorum, Sen de onları sevenleri sev.”

“Hasan ve Hüseyin cennet gençlerinin ulularıdır. Onları seven beni sevmiş demektir; onlardan nefret eden de benden nefret etmiş olur.”

Arkadaşınız Talip Rıza :)

ANNEMİ AĞLATAN SÖZLER

Merhaba arkadaşlar,

Suyun ötesinden dünyanın her yanına sevgi mesajları gönderen ve insanlık dersi veren Ayyüzlü birkaç haftadan beridir sürekli "vefa"dan bahsediyor. Amcamlar İstanbul'un Vefa semtinde oturdukları için, ne zaman "vefa" kelimesini duysam orada geçirdiğim yaz tatilini ve o şirin yeri hatırlarım. Bundan dolayı, Ayyüzlü'nün neden Vefa'yı o kadar çok andığını anlamakta zorlandım desem yalan olmaz.

Vefanın Manası

Geçtiğimiz hafta beni bir merak aldı; sürekli duyduğum vefa kelimesinin bir zamanlar rüyalarımı süsleyen o beldenin isminden farklı bir şey olduğunu anladım. Bir ikindi namazı sonrası, bayanların bulunduğu kata çıkıp annemin yanına oturduğum an yine aynı kelimeyi duydum. Ayyüzlü'ye "Allah'a karşı nasıl vefalı olunur?" diye sorulunca bu sorunun cevabını öğrenmek için dikkat kesildim. Manasını bir türlü çıkaramadığım bu kelime üzerinde o kadar çok duruldu ki, merakımdan eve gidip sözlüğe bakmak için adeta can attım. Kapıdan içeri girer girmez de senelerdir babamın elleri arasında rengi iyice solan ve beli bükülen sözlüğü açtım. Vefa; sevgiyi sürdürmek, sevgi bağını korumak, sadık olmak, verilen sözde durmak, yapılan en ufak bir iyiliği dahi unutmamak demekmiş.

Vefanın manasını öğrendikten sonra, babamın o günkü sohbette tuttuğu notları kendisinden isteyip onlara bir kere daha

göz gezdirdim. Ayyüzlü, her şeyden önce Allah'a karşı vefalı olmak gerektiğini anlatmış; O'na karşı vefalı olmayı da, "O'nun sevdiği ve razı olduğu şeylerin peşine düşmek, günahlardan da uzak kalmak" şeklinde tarif etmişti. Allah'ın bizim için seçtiği dini, Peygamberi ve bize gönderdiği Kitab'ı sevmenin de vefanın bir gereği olduğunu söylemişti. Bundan dolayı, günde beş vakit ezanla varoluş gayemizi bize öğreten Allah Rasûlü'nün adını da andığımızı, ezandan sonra O'nun için dua ettiğimizi, namazlarda "Ettahiyyâtü" ve "Salli-Barik"lerle O'nu bir kere daha zikrettiğimizi belirtmiş ve O'nun getirdiği dinin her yerde duyulabilmesi için İslam'a sahip çıkmamızın da Rasul-ü Ekrem Efendimiz'e karşı bir vefa olduğuna değinmişti.

Konuşmasının devamında Ayyüzlü, kişinin ailesine, sevdiklerine, arkadaşlarına karşı vefalı davranarak onu karakterinin bir yanı haline getirmeden Peygamber Efendimiz'e ve Allah'a da gerektiği gibi vefalı olamayacağını söylemişti. Eğer bir çocuk babasına bir gün sandalyesini verdiyse, başka bir zaman da babasının, "Oğlum bir keresinde sen bana sandalyeni vermiştin." deyip kendi sandalyesini ona vererek en ufak iyiliği dahi unutmadığını göstermesi ve böylece çocuğuna vefalı olmayı öğretmesi gerektiğini öğütlemişti.

Bizim Bahçenin Gülü

İşte annemin yanaklarından dökülen gözyaşlarını görmem bu cümlelerden sonra olmuştu. O an, annemi gördüğümü ve ağladığını fark ettiğimi onun bilmesini istememiş, her şeyden habersiz gibi davranmıştım; fakat, onun neler düşündüğünü öyle çok merak etmiştim ki!

Sebebini ben anlayamasam da, Ayyüzlü'nün sözleri çok kişinin başını öne eğdirdi: "Bir beyefendinin dışarıda bir an gözü harama iliştiğinde, bunu hanımına karşı yapılmış en büyük ihanet saymalı; hemen bir camiye koşup orada istiğfar etmeli; 'Ya Rabbi! Ben eşime karşı çok büyük bir saygısızlık yaptım. Sen, kendisine bakmam, onunla oturup kalkmam, her meselemi

onunla paylaşmam için bir hayat arkadaşı lütfetmiştin ve huzurumu ona, onunla olan birliğime bağlamıştın. Fakat ben o birliği gözlerimle, dilimle, kalbimdeki inhiraflarımla çatlattım!' diyerek inlemeli; vefa duygusunu hemen tamir etmeli. Unutmamalı ki, o eşine ikram ederse, eşi de ona ikram eder; o saygılı davranırsa eşi de saygılı davranır ve o vefalı olursa hayat arkadaşı da ona vefalı olur. Bey bu şekilde hareket ederse, öyle inanıyorum ki, Allah onun eşinin gönlüne de o duyguyu atacak ve o da en ufak bir bakış inhirafını büyük ihanet sayacak, kat'iyen o türlü bir vefasızlık yapmayacaktır."

O akşam babam eve döndüğünde annem seccadesinin başında dua ediyordu. Hâlâ gözlerinin yaşlı olduğunu gördüğüm için yanına varıp halini sormak istediğim sırada babam içeri girmişti. Anneme şöyle bir baktı; "Biliyor musun; ben bir an dahi olsa senin bakışlarının bulandığını ve hayallerinin kirlendiğini düşünmedim. Asla vefandan şüphe etmedim." dedi. Tam odadan çıkacaktı ki, birden geriye dönerek "Çünkü, ben hiçbir zaman sana karşı vefasız davranmadım." diye ekledi.

Bu sözler, benim için çözülmesi gereken şifreler gibiydi. Hiçbir şey anlamamıştım. Bir aralık, "Anneciğim neden ağlıyorsun ki?" diyebildim. "Allah'ın bize karşı vefasını düşündüğümden ağlıyorum oğlum. Karşıma hep vefalı insanlar çıkardığı için ağlıyorum. Temeli vefa üzerine kurulmuş bir yuvam olduğu için ağlıyorum. Ve bütün bu nimetlerin şükrünü yerine getirememe korkusundan ağlıyorum." dedi annem o titrek sesiyle. "Vefa, insanı hep böyle ağlatır mı?" diyecektim ki, annem sözü ağzımdan aldı ve "Talip'im, Allah nasip ederse, büyüyünce anlayacaksın vefanın nasıl bir gül olduğunu; anlayacak ve hep onu koklamak için bülbül gibi şakıyıp duracaksın." diyerek dua kitabına yöneldi. Benim için yine çözülmesi zor bir bilmece olan bu son sözleri de ağlayarak söyleyen anneme, daha fazla ısrar etmeden, ağlayış sebebini anlamak için büyümeyi beklemem gerektiğine karar verdim.

Yine Bir Bahane

Bahsetmek istediğim diğer mevzu da birkaç gündür buradaki büyüklerin dilinden düşmeyen bir cümleyle alâkalı: "Üç aylar geldi!" Bu sözü çoğunuzun duyduğundan da eminim. Üç aylar gelince bir sürü kandil olur, camilere gidilir. Büyükler çok sevinirler üç ayların geldiğine. Biz çocuklarsa büyüklerin sevincine ortak olmak istesek de sebebini tam olarak bilemediğimizden onlar kadar mutlu olamayız. Fakat, mevlit şekerlerinden bol bol almak için de onlarla beraber camiye gitmeyi ihmal etmeyiz. Üç ayları farklı kılan ne acaba?

İşte bu merakım, sonunda beni Kur'an öğretmenimin yanına kadar sürükledi ve kendisine üç aylar hakkında nerede bilgi bulabileceğimi sordum. Artık soru sormadan evvel araştırmak için kitap istemem öğretmenimin de hoşuna gitmiş olacak ki, yüzünde memnuniyetle karışık hoş bir tebessüm beliriverdi. Hemen işini bırakıp her zamanki sabırlı ve yardımsever edasıyla kitaplığından ve yan odadaki arkadaşlarından birkaç kitap getirip onları incelememi, öğrendiklerimi kendisine anlatmamı, anlamadığım bir şey olursa sorabileceğimi söyledi.

Elimde kitaplarla odadan çıkıp alt kata doğru giderken kendimi artık daha büyümüş hissediyordum; çok farklı bir duygu. Bir bilseniz ne kadar da zevkliymiş kitapların içerisindeki bilgiyi bulmaca çözer gibi kendi başına bulabilmek! Hiç vakit kaybetmeden araştırmaya koyuldum. Okudukça okudum ve öğrendiğim her yeni bilgiyle üç ayların gelişine biraz daha sevinir oldum.

Üç aylarla alâkalı bazı notlarımı size aktarmayı düşünmüştüm; fakat, yazar abilerim hem Recep, Şaban ve Ramazan aylarını hem de o aylarda yer alan mübarek geceleri, kandilleri çok genişçe anlattıkları için tekrara girmek istemiyorum. Ne var ki, bir hususa değinmeden edemeyeceğim:

Bizim Rabbimiz, -hâşâ- en ufak hatalarından dolayı kullarına kızıp onları cehenneme atan, gazabıyla her şeyi yakıp yıkan bir Rab değildir; aksine, kullarına güzel nimetler nasip edip onla-

rı sevindirmekten hoşlanan, suçluları hemen cezalandırmayıp bağışlanmaları için sayısız fırsatlar veren merhametlilerin en merhametlisidir. Bu sebeple, çok merhametli ve affedici olan Allah Teâlâ kullarının ibadet ederek değerlendirmeleri ve dua ederek af dilemeleri için Kadir ve Miraç Gecesi gibi kandilleri, Receb, Şaban, Ramazan gibi üç ayları lütfetmiş. Bu gün ve gecelerde vahyin ilk gelişi, Allah Rasûlü'nün göğe yükselişi gibi bazı özel hadiseler de gerçekleşmiştir; fakat, esasında o günlere kıymet veren Cenâb-ı Hakk'ın kullarına karşı merhametidir.

Aslında "tanrı" kelimesini hiç sevmem. Belki de anne ve babamın o kelimeyi çok seyrek kullandıklarından olsa gerek, ben de "tanrı" deyince çok kötü bir söz etmişim gibi tuhaf bir hisse kapılırım. Fakat, Erzurumlular'ın "Bahane Tanrısı" tabiri bana o kadar sıcak gelir ki, belki de "tanrı" sözcüğünü sadece orada ruhuma çok yakın bulurum. Evet, bazıları, Cenâb-ı Hakk'a "Bahane Tanrısı" derlermiş; kullarını affetmek için onlara sürekli tevbe etme fırsatları ve günahlardan arınma imkânları yaratan manasında bu ifadeyi kullanırlarmış. İşte, zannediyorum, üç aylar da o türlü bir bahane ve ilahî rahmetin farklı bir armağanıdır.

Artık, üç ayları daha çok seviyor ve her kandil gecesini iple çekiyorum. O mübarek gecelerin benim dualarımın kabulü için de bir bahane ve vesile olacağını düşünüyorum.

"Allah'tan ne istiyorsun; hangi duanın kabulünü bekliyorsun?" demeyin lütfen. Ben sizden farklı düşünemem ki! Ben de iki şey istiyorum; biri Allah'ın rızası, diğeri de, Ayyüzlü'nün Nuryüzlüler'e kavuşması.

Şu aydın gecelerinizde bana da dua edin demeyeceğim. Neden diyeyim ki? Ben de sizin vefanıza güveniyorum...

Arkadaşınız Talip Rıza :)

ÖTELERE YOLCULUK

Merhaba arkadaşlar,

Masanın üzerinde uçak biletlerini görünce ve hele onlardan birinde kendi adımın yazılı olduğunu fark edince çok sevindim. Çünkü, can atarcasına beklediğim yolculuklardan birine çıkacaktık. Önündeki kitaplara iyice dalmış ve kendisini aldığı notlara vermiş olan babama yolculuğun sebebini sorduğumda sadece "Miraç Kandili" cevabını alabildim. Belli ki babam zihninin dağılmasını istemiyordu ama beni cevapsız bırakmayı da hoş görmediği için iki kelimeyle merakımı gideriyordu.

Aslında babam farkında değildi, fakat o iki kelime beni yolculuğun sebebini öğrenmekten daha fazla meraka sevketmişti. Miraç ne demekti? Miraç kandili neydi? Önceki senelerde de duyduğum, anne-babamı taklit ederek bir-iki defa da gündüzünde oruç tutup gecesinde uyanık kaldığım bu kutlu geceye değer kazandıran sebebi, ilk defa bu kadar çok öğrenmek istiyordum. Böyle durumlarda tek müracaat kaynağım annemdir. Hemen gidip ona sordum.

Ben her zaman annemin ilk işiyimdir; -hani derler ya- iki eli kanda da olsa, annem hemen her çağırdığımda işi gücü bırakıp benimle ilgilenir. Fakat, beni hazırcılığa alıştırmak da istemez. Araştırma ve kendi kendime öğrenme kabiliyetimi geliştirmeye çalışır. Bu defa da öyle yaptı; kendisinin de Miraç mucizesi ile alâkalı bir derse hazırlandığını söyleyip daha önceden çantasına koyduğu kitapları çıkararak bana verdi. Ben annemin ne kas-

tettiğini anlayıp çalışma masama gitmeye yeltenirken o birkaç hususa değinmeden de edemedi:

Mucize ve Avuçtaki Gülleler

"Oğlum, Allah'ın yaratmasıyla bir peygamber tarafından ortaya konan, tabiat kanunlarını aşan, âdetler üstü ve fevkalâde hadiselere "mucize" denir. Mucize, sadece peygamberlerin eliyle gerçekleşir. Yüce Rabbimiz, peygamberlerini yalnız bırakmadığını göstermek ve onları doğrulayıp desteklemek için başka insanları hayrette bırakacak bazı olağanüstü hadiseleri onlara kolay kılmış ve yaptırmıştır. Mirâç da Rasûl-ü Ekrem Efendimiz'in en büyük mucizelerinden biridir."

"Anneciğim, Peygamber Efendimiz'in başka mucizeleri de var mı?"

"Evet Talip, Sevgili Peygamberimiz'in binlerce mucizesi vardır. Mesela; minik minik taşlar O'nun avucuyla buluşunca dile gelip Allah'ın adını tesbih etmişlerdir. Kâinatın Efendisi, avucunda Allah'ı zikreden o küçük taşları düşmanın üzerine atınca, onlar birer gülleye dönüşmüş ve kime isabet ettiyse onu yere sermiştir. Bir savaşta ordunun hiç suyu kalmayınca Allah Rasûlü'nün uzattığı parmaklarından musluktan dökülür gibi su akmış ve o su bütün bir orduya yetmiştir. Aynı elinin parmağıyla Ay'a işaret edince, Ay bir süreliğine ikiye bölünmüştür.. bunlar sadece O'nun eliyle gerçekleşen mucizelerin birkaç tanesidir. Bundan başka yüzlerce mucizesi vardır Peygamber Efendimiz'in."

Hayret ve hayranlıkla annemi dinledikten sonra oradan ayrılırken, annem "Oğlum, okumaya Miraç hadisesinden evvel Allah Rasulü'nün yaşadıklarıyla başlamalısın. Öncesini bilirsen Miracın kıymetini daha iyi anlarsın." deyince ben de öyle yaptım. İlk vahyin gelişinden Miraç Gecesi'ne kadar Peygamberimiz'in başından geçenleri hızlıca okudum.

Gök Seyahatine Doğru

Kendisine peygamberlik vazifesi verildikten sonra artık Allah Rasûlü'nün tek gayesi vardı; o da, insanlara Allah'ı anlatarak onları putlara tapmaktan alıkoymak; Allah'ın emirlerine karşı gelmekten vazgeçirerek cehenneme yakıt olmaktan kurtarmak ve mü'mince yaşamalarını sağlayarak cennete girmeye layık hale getirmekti. Bu vazife O'nun için o kadar önemliydi ki, biz nasıl yemek yemez, su içmez, nefes almazsak yaşayamayız, Allah Rasûlü de insanlara Allah'ı anlatmadan yaşayamazdı. Gün içerisinde hiçbir insanın hidayetine vesile olamadıysa çok üzülür, o gece sabaha kadar uyuyamaz; insanların Allah'ın birliğine iman etmeleri için dua dua yalvarırdı. Ertesi gün ise, yine kapı kapı, panayır panayır dolaşır, herkese kendisinin Allah'ın elçisi olduğunu ve artık Allah'tan başka hiçbir şeye tapmamalarını söylerdi. Birisi kendisine bir kötülük yapsa, o kötülüğün sahibine asla kızmaz, onun Allah tarafından cezalandırılmasından ve imansız gitmesinden korkardı.

Ne var ki, kendi akrabaları bile kurulu düzenlerinin bozulacağı ve işlerini, zenginliklerini, makam ve mansıplarını kaybedecekleri korkusuyla O'nun anlattıklarını dinlemeye yanaşmıyorlardı. Fakat O, kapısından yüz defa kovulduğu kimselerin yanına bir kere daha gidiyor ve yine onları dine davet ediyordu. Ne acıdır ki, onlar, o vakte kadar herkesten daha çok güvendikleri Allah Rasûlü'nü sihirbazlıkla suçluyor, O'nunla alay ediyor ve üzerine pis şeyler atıyorlardı. Asıl maksatları sadece O'nu değil, O'nun getirdiği yüce dini yok etmekti.

Allah Rasûlü'nü yolundan döndüremeyeceklerini anlayan müşrikler, bu sefer diğer mü'minleri dinlerinden vazgeçirmek için kaba kuvvete başvuruyor, işkenceler yapıyor, hatta bazı Müslümanları şehit ediyorlardı. Üç sene boyunca bütün mü'minleri bir yere hapsetmiş, hiç kimseyle alışveriş yapmalarına müsaade etmemişlerdi. O hapis esnasında pek çok kadın ve çocuk açlıktan, hastalıktan vefat etmişti.

O seneye "hüzün senesi" denmişti; çünkü, o yıl Peygamber Efendimiz, 25 senelik biricik hanımı ve en yakın destekçisi Hazreti Hatîce Validemizi kaybetmişti. Bundan bir müddet evvel de amcası Ebû Tâlib vefat etmişti. Artık Mekke müşriklerine karşı onu himaye edecek kimse de kalmamıştı. Hem kendisine hem de ashâbına uygulanan baskılar, eza ve cefalar haddi, hududu aşmıştı.

Mekke'deki insanlar, O'nu dinlemeyince kavminden gelen onca sıkıntıya göğüs geren Allah Rasûlü bu sefer Taif adındaki şehre gidip oradakilere Allah'ı anlatmak istemişti. Ama Taifliler, Peygamberimiz'i dinlemedikleri gibi, aynı zamanda civardaki deli, çoluk-çocuk ne kadar insan varsa, hepsini kışkırtarak Rasûl-ü Ekrem Efendimiz'i taş yağmuruna tutturarak şehirden kovmuşlardı. O sırada Peygamberimiz'in yanında olan Hazreti Zeyd, her ne kadar Allah Rasûlü'nün önüne geçerek taşların O'na isabet etmesini önlemeye çalıştıysa da, o ve Efendiler Efendisi kanlar içinde kalmışlardı. Oradan uzaklaşıp bir yere oturduklarında Hazreti Cebrail bazı meleklerle beraber gelerek, Allah Rasûlü'ne, isterse Taif'teki herkesi ve her şeyi yerle bir edebileceklerini söylemişti. Fakat, onların helak olmalarını istemeyen şefkatli Peygamberimiz Allah'a yönelerek "Ya Rabbi, onlar beni bilmiyorlar; eğer yüz sene sonra bile içlerinden bir tane hayırlı insan çıkacaksa ne olur onları helak etme!" diyerek dua etti.

Evet arkadaşlar,

Kendisini öldürmek isteyen kimselere bile hayır duada bulunan bir peygamber, aradan asırlar geçmesine rağmen O'na iman edenleri hiç yalnız bırakır mı? O'na taş atanları dahi kurtarmayı arzu eden Efendimiz, huzuruna güllerle çıkmak için fırsat kollayan âşıklarını tebessüm ederek karşılayıp gözyaşlarını silmez mi?

Yahu ne olur, "Talip, bunlar senin sözlerin olamaz, sen daha küçüksün!" demeyin. Demeyin "Bu yaşa bu sözler biraz fazla." diye. "Vefat ettiğimi Efendimiz'e haber vermeyin; O kalkıp cenazeme gelmek ister. Yolda müşriklerin O'na zarar vermesinden

korkarım." diyen Gül Devri'nin Talha'sı kaç yaşındaydı sanki!.. Neyse.. O'nun uğrunda söylenmesi gereken sözler bitmez; ben yine konuya döneyim.

O Gece

Tâif'ten de müteessir olarak döndüğünde, misafir kaldığı evde istirahate çekildiği bir sırada Cebrail aleyhisselam gelerek Efendimiz'e Allah'ın özel bir davetini haber vermişti. Bu öyle bir davetti ki, daha önce hiç kimseye nasip olmayan bir seyahate çağrılıyordu Allah Rasûlü. Beraberce Ka'be'ye gitmişler, oradan da Burak adlı bineğe binerek normalde bir ayda ancak varılabilecek olan Kudüs'teki Mescid-i Aksâ'ya göz açıp kapayıncaya kadar gidivermişlerdi. Orada bütün peygamberlerin ruhları Allah Rasûlü'nü bekliyorlardı; O'nu öne geçirip arkasında namaz kılacaklardı. Aslında, bekleyen sadece onlar değildi; bütün sema "O geliyor, O geliyor" müjdesiyle yankılanıyordu.

Ve işte beklenen, özlenen ve arzulanan Nebi, Hazreti Cebrail'in eşliğinde Miraç adındaki merdiven ya da asansör gibi bir binitle semaya yükseliyor; bir duraktan sonra yolculuğuna meleklerin kanadıyla devam edip yedi kat semayı geçiyordu.

İşte, bu noktaya gelince daha fazla okuyamadım. Zihnimin çok çok zorlandığı mesafelerden bahsediliyordu. Az dinlenmek için bahçeye çıkmıştım ki, Kur'an öğretmenim olan abi karşıdan çıkageldi. Beni dalgın görünce sebebini sordu. Ben de başka bir soruyla karşılık verdim:

"Abi, Miraçla alâkalı bir yazıda Peygamberimizin yedi kat semayı geçtiğini okudum. Hemen aklıma geçen gün fırlatılan uzay mekiği geldi. Dünyayı saran atmosfer yedi katmandan oluştuğu için 'Şimdiki teknolojiyle, Amerikalılar bile Miraç'a çıkabiliyorlar.' dedim kendi kendime. Siz ne dersiniz, doğru düşünüyor muyum acaba?"

"Hay çok yaşayasın Talip'im, ben de az önce Miraç sohbeti için bazı şeyler okuyordum. Seni Allah çıkardı karşıma. Bak, bazı notlarımı sana anlatayım; böylece daha güzel öğrenmiş olurum:

“Kâinatta milyonlarca galaksi vardır. En büyük galaksideki yıldız sayısı yaklaşık 3 trilyondur. Orta büyüklükteki bir galakside yaklaşık 200-300 milyar yıldız vardır. Tabiî her bir yıldızın en az Güneşimiz kadar büyük olduğunu, ayrıca pek çok yıldızın etrafında Dünyamız gibi irili ufaklı gezegenlerin döndüğünü de unutmamak gerekir. Galaksiler bir araya gelerek galaksi kümelerini oluşturur. Kimi zaman, bir galaksi kümesinde binlerce galaksi olabilir. Galaksi kümeleri de kendi aralarında kümeleşir. Güneş Sistemimiz Samanyolu Galaksisi’nin merkeze yakın olan kısmındadır. Çok büyük zannettiğimiz ve gözümüzde devleştirdiğimiz Dünya gezegeni ise, kâinatın büyüklüğüne nazaran bir toz tanesi kadar dahi yer tutmamaktadır.

İşin daha da müthiş ve ilginç olan tarafına gelince, trilyonlarca yıldız, en küçüğü 100 milyon yıldızdan oluşan milyonlarca galaksinin hepsi bizim bir kısmını gördüğümüz şu en yakın semâda bulunmaktadır. Müfessirlerin çoğuna göre dünyanın üstünde bütün yıldızların süslediği maddi âlemin hepsi bir gök olup, yedi semanın birincisidir. Ve bunun ötesinde bundan başka altı sema daha vardır. İşte, Allah Rasûlü, o gök yolculuğunda bu semaların hepsini geçmiş ve arkada bırakmıştır.”

Arkadaşlar,

İşin doğrusu abiyi dinlerken biraz sıkıldım. Anlayamadım çünkü. O sözünü bitirince sadece “Evet abi, uzakmış hem de çok uzak...” diyebildim.

Fakat bir hususu aklımda tutabildim: Bir insanın sadece bu Güneş Sistemi’nin içinden çıkması için, bir füzeyle yirmi bin yıl gitmesi lâzımmış. İşte Peygamber Efendimiz idrak edilemeyecek kadar uzaktaki yerleri çok kısa bir zamanda aşıp her semada peygamberleri, melekleri, cenneti ve cehennemi görmüş.

O kadar çok yükselmiş ki meleklerin dahi geçmesine izin verilmeyen “Sidretü’l-Münteha” adında bir sınıra ulaşmış. Cebrail aleyhisselam “Buradan bir parmak ucu ileri geçecek olursam yanarım.” diyerek Sidretü’l-Münteha’da kalmış. Peygamber

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buradan itibaren Refref adlı başka bir binekle yoluna devam etmiş. Nihayet, daha önce hiçbir varlığa nasip olmayan bir şekilde Allah Teâlâ'nın huzuruna çıkmış.

Bizim İçin Geri Geldi

Mi'raç yolculuğunda, Cenâb-ı Allah Sevgili Peygamberimize isterse dünyaya dönmeyip oradaki güzellikler içerisinde kalabileceğini söylemiş. Fakat, herkesten daha çok vefalı olan, bizi kendimizden bile çok düşünen, ümmeti olmadan hiçbir güzelliği kabul etmeyen Peygamber Efendimiz orada görüp duyduklarını ümmetiyle paylaşmak ve –inşaallah- bizi de oraya taşımak için bu sıkıntı, işkence ve zulüm dolu dünyaya dönmeyi tercih etmiş.

Bir düşünsenize, öyle bir teklif bize yapılsa ve istersek Cennet'te kalabileceğimiz söylense, biz ne yapardık. İhtimal, hemen hepimiz o anda hiç kimseyi düşünemez ve orada kalmayı tercih ederdik. Tabii O İnsanlığın İftihar Tablosu'ydu ve böyle bir fedakârlığı Âlemlerin Efendisi'nden başka kimse yapamazdı, belki de bu yüzden bu manadaki bir Mi'raç yalnızca O'na nasip olmuştu.

Haa, bu arada, biraz dünyalık görünce, azıcık mala-mülke kavuşunca ve bir miktar rahata erince dini-diyaneti unutup dünyaya dalanların kulakları çınlasın. Zira, Allah Rasulü cenneti ve ona kavuşmanın ötesindeki güzellikleri gördüğü halde başı dönmemiş, bakışları bulanmamış ve geri dönmesiyle bize vefalı bir kul olma dersi vermiştir. (Aramızda kalsın, ben bazen namaza çağrılınca parktan eve dönmekte bile zorlanıyorum.)

Zaten Peygamberimizle ilgili "Size kendi içinizden öyle bir Peygamber geldi ki zahmete uğramanız, sıkıntıya girmeniz ona çok ağır gelir. Kalbi üstünüze titrer, mü'minlere karşı pek şefkatli ve merhametlidir." ayetini okuduğumda O'na karşı sevgim çok daha fazla artmıştı. Hep başıma bir sıkıntı geldiğinde, bir kenarda ağladığımda Peygamber Efendimiz'in de benim düştü-

ğüm duruma üzüldüğünü düşünür, O'nu daha fazla üzmemek için kendime çeki-düzen vermeye çalışırım. Bir de düşünseniże, bizim en ufak sıkıntımızla dertlenen Allah Rasûlü, bizim Allah'ın emirlerini dinlemeyip, cehenneme gitmekle sonuçlanacak işler yaptığımızı görünce ne hale geliyordur. İşte şefkat ve merhamet peygamberi Efendimiz sadece ailesi ve arkadaşları için değil, kendisinden yüzlerce yıl sonra dünyaya gelecek bizim gibi insanlar için de endişelenmiş ve yeryüzüne geri dönmüş.

Miraç Hediyeleri

Dönmüş ve beraberinde hediyeler de getirmiş. Biz annemlerle başka bir şehre gittiğimizde, dönüşte komşularımıza, sevdiklerimize muhakkak ya pişmaniye ya da çekme helva alırdık. Dedemler hacca gittiklerinde zemzem, hurma ve bir de bana özel bir tesbih getirmişlerdi. Gidilen yere göre getirilen hediyeler de farklı olur. "Ben Miraçtan daha güzel bir şey görmüş değilim." diyen Peygamberler Sultanı da bu seyahatten dönerken, böyle mukaddes bir yolculuğa yakışır hediyeler ve müjdelerle gelmiş.

Bu hediyelerin başında, meleklerin bile sadece bir kısmına nasip olan ve insanları her rekatta Miraç'a çıkarabilen beş vakit namaz geliyor. Bunun yanı sıra, Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmadan ölen kimselerin günahlarının affedileceği ve cennete girecekleri müjdesi var. Ayrıca, iyi amele niyetlenen kişiye -onu yapamasa bile- bir sevap, eğer yaparsa on sevap yazılacağı; fakat kötü amele niyetlenen kişiye -onu yapmadığı müddetçe- hiçbir günahın yazılmayacağı, ancak işlediği zaman da sadece bir günah yazılacağı muştusu da hediyeler arasında. Bir de, her yatsıdan sonra okuduğumuz Bakara Suresi'nin son ayetleri (Âmene'r-rasûlü...) o gecenin hatırası.

Sözü uzattığımın farkındayım ama Hazreti Ebu Bekir'den bahsetmeden Miraç bahsini bitirmemi beklemezsiniz herhalde!..

Peygamber Efendimiz, geri geldiğinde Miraç'ta gördüklerini herkese anlatmış ama bazıları o güne kadar bir kez yalanına şahit olmadıkları Allah Rasûlü'ne inanmamış ve imtihanı kaybetmişlerdi. Hazreti Ebu Bekir ise, "O söylüyorsa şüphesiz doğrudur, bir anda gidip gelmiştir." diyerek bu imtihanı kazanmış ve peygamberlik mertebesinden hemen sonraki en yüksek seviye olan "Sıddıkıyet" makamına yükselmişti.

Sabırlı arkadaşlarım,

Günde beş kere Miraç'a çıkarken o yolculuklarınızın bazılarında bana da dua etmenizi diler; Miraç Kandili'nizi şimdiden tebrik ederim.

Arkadaşınız Talip Rıza :)

BATININ BATISINDA BİR EV VE ÜÇ GENÇ

Sevgili Arkadaşlar,

Evvelki yazıda da belirttiğim gibi, bir Miraç programı vesilesiyle çıktığımız seyahatten dolayı geçen haftanın üç gününde Ayyüzlü'den ayrı kaldık. Birkaç saatlik uçak yolculuğu çok hoşuma gitse de aklımda hep siz vardınız. Öyle ki, yanıma biriki kitap ve bir de Sızıntı dergisini almayı ihmal etmedim. Yol boyunca sürekli beraberce yararlanacağımız bilgiler bulabilmek için didindim durdum.

Hatta bir aralık babam kulağıma eğilip, "Talip'im, şimdi kâinatı okuma zamanı; şu anda içinde bulunduğun uçağı, dalgaları arasında yüzdüğümüz bulut denizini ve bu imkânı bize lütfeden Allah'ın şu sayısız nimetlerini düşün. Kaldır başını, bak uçak "Allah" diyor, gökyüzü "Allah" diyor, bulutlar "Allah" diyor ve bulutları, rüzgârı, gökyüzünü, şu metal yığınını bize hizmet ettiren, bizi çok kısa bir sürede bir ülkenin bir ucundan diğerine götüren Allah "Miraç hak'tır." hakikatini bir de bu dille gösteriyor." dedi. Gözyaşlarını saklamak istediği zamanlarda bir başka yana dönmüş gibi davranan babam yine öyle yaptı ama çok duygulandığı her halinden belliydi. "Meğer şu kainat kitabı da insanı ağlatırmış." diye düşündüm sadece; çünkü, ben henüz o kitabın nasıl okunduğunu bilmiyordum.

Miraç Gecesi münasebetiyle düzenlenen programda, o gecenin öneminden, Peygamber Efendimiz'in gittiği yerlerde kendisine verilen nimetlere rağmen asla bizi unutmadığından ve Allah'ın rızasına ulaşmamız için dikkat etmemiz gereken bazı

hususlardan bahsedildi. Konuşmacılardan birisi de babamdı. Bulunduğumuz yer öyle kalabalıktı ki, o kadar insanın karşısında babamın nasıl konuştuğuna şaşırdım. Ben birkaç insanın önünde durunca bile sıkılıyorum. O yüzden arka taraflara gidip dinlemeye çalıştım sohbeti. Benim oturduğum yerin iki sıra arkasında benden yaşça büyük iki kişi sürekli konuşuyorlardı. “Sohbeti dinlemiyor ve saygısızlık ediyorlar.” diye içten içe kızmıştım onlara. Gecenin sonunda babamla tanıştıklarında öğrendim ki, bizim Türklerden birisi, yeni Müslüman olan yanındaki arkadaşına sohbeti tercüme ediyormuş. Onlar hakkında su-i zan ettiğim için bu sefer de kendime çok kızdım ve o amcaya gidip helallik istedim.

Eyüp’te Gibi...

Ertesi gün, programda tanıştığım bir abi, iki öğrenci arkadaşıyla beraber kaldığı eve davet etti beni. Annemin gönlüne girip babamdan da izin koparınca bir günlüğüne onların yanına gittim. O şirin evin üç sakininden en küçüğü Gökhan abiydi. Türkiye’den geleli henüz bir sene olmuş, doktora yapıyormuş. İstanbul’da staj yaptığı dönemdeki öğrencilerini o kadar çok özlemiş ki, kandilde beni görünce hemen o öğrencileri hatırlamış, hep onları düşünmüş ve bir manada hasret gidermek için de beni davet etmiş.

Orada kaldığım günün sabahında Gökhan abi mutfak nöbetçisiydi; ben de erkenden kalkıp ona yardım etmek istedim. Hiç bu kadar güzel bir kahvaltı yapmamıştım desem yalan olmaz. Gökhan abi, usta bir aşçı gibi, patatesleri ince ince, yuvarlak şekilde doğradı; üzerine domates rendeledi, biraz tuz, yağ ve su koyup hepsinin üstünü alüminyum folyoyla kaplayıp fırına sürdü. Yarım saat pişirdikten sonra üzerine yumurtasını da kırıp o enfes yemeği kendi tepsisiyle sofraya koydu. Teypten çok güzel Kur’an okuyan bir hafızın sesi yükseliyordu. Gökhan abi de arada bir hafızı taklit ederek onunla birlikte okuyordu. Sanki batının batısında dışı süslü içi manevi kirlerle dolu evlerin ortasında değil de

Eyüp'teki muazzam caminin hemen bitişiğinde, nurlu bir evde gibiydim. Bu güzel insanlar kaldıkları yeri nasıl da kendilerine benzetmiş ve aydınlatmışlardı. Modern dünyanın gürültüsü ve kiri ancak onların kapısına kadar gelme fırsatı buluyor ama içeri giremiyordu. İçerde Kur'an vardı, namaz vardı, kardeşlik vardı, sevgi vardı ve Kur'an'la, namazla nurlanmış gençler vardı.

Sofradan kalkar kalkmaz herkesi bir telaş aldı; bu üç kafadar, akşam gelecek olan misafirleri için evi temizleyip, yemek hazırlamaları gerektiğini söyleyerek aralarında işbölümü yaptılar. Ben de bazı ufak-tefek işlerde onlara yardımcı olmaya çalıştım. İnanın, abilerden birinin, bir yandan yemek yapmaya çalışıp bir taraftan da "Allah'ım, ne olur bizi mahçup etme; misafirlerimizin kalbini yumuşat; Peygamberimiz'i en güzel şekilde anlatmamızı nasip et." dediğini duyunca öyle hislendim ki, bir ara hareket edemez oldum, bir kenara oturdum, hayran hayran onu seyrettim.. şu lüks şehrin buğulu havasında yolunu kaybetmeyen, gördüğü dünyevi güzelliklerle bakışları bulanmayan ve kendi değerlerimizin temsilciliğini yapmak için çırpınan o abilere sarılıp "Allah sayılarınızı artırsın, beni de sizin gibi yapsın." dememek için kendimi zor tuttum.

Türkiye'nin Havası

Haftada iki gün yabancılarla bir araya gelip değişik konularda konuşuyorlarmış. Bu sohbetler esnasında iki kişi Müslüman olmaya karar vermiş. İşte bu beş kişilik misafir grubu için hummalı bir hazırlık vardı evde. Ben İngilizce bilmediğim için onları seyretmekle yetinecektim ama merakla akşamı bekliyordum. Bazı eksikleri almak için dışarı çıktık. Ne yazık ki, o bölgede cami olmadığı için cuma namazını bir kültür merkezinde kıldık. Oradaki çalışmaları anlattı Gökhan abi. Bana hiç küçük gibi davranmıyor, aksine tıpkı karşısında bir büyük varmış gibi benimle konuşuyor ve bana çok değer verdiğini belli ediyordu. Kendimi birden büyümüş ve kocaman bir adam olmuş gibi hissettim.

Peygamber Efendimiz de çocuklara hep değer verir ve onlarla tek tek ilgilenerek büyük gibi davranırmış öyle değil mi?

Günün en güzel bölümü akşam misafirlerle geçen kısmıydı. Onlardan ikisinin yabancı olduklarını İngilizce konuşmasalar anlamayacaktım. Simaları, namaz kılışları ve hatta isimleri aynı bizimkiler gibiydi. Birisinin adı Mahmut, ötekinin Ahmet, diğerlerinin de John, Peter ve Mark'tı. Cemaatle namaz kıldık, tesbihlerimizi çektik, diğer üç misafir de bizi izledi. Beni onlarla tanıştırdılar, ne dediklerini anlayamadığım için Gökhan abinin tercümanlığı aracılığıyla birbirimizle anlaştık. Bir ara ona, en yaşlı misafir olan Mahmut amcaya Müslüman olmaya nasıl karar verdiğini sormasını istedim.

O da, uzun yıllar İslamiyet hakkında bir sürü kötü söz duyduğunu, dolayısıyla o dönemde dinimizle ilgili hiç de iyi düşüncelerinin olmadığını, fakat, komşusu olan Türk öğrencilerin yaşantılarına hayran kaldığını, onların da Müslüman olduğunu öğrenince buna bir türlü inanamadığını anlattı. Daha sonra onların hep insanları etkilemek için öyle güzel davrandıklarını düşündüğünü ve bu sebeple onlarla beraber olmaktan uzak durduğunu söyledi. Aylarca abilere görünmemeye çalıştıktan ve bir manada onlarla saklambaç oynadıktan sonra, Gökhan abi ve arkadaşlarının ısrarına daha fazla dayanamayıp Türkiye'ye tatile gittiğini aktardı. İstanbul, Konya, Antalya... derken Türkiye'de nereye giderse gitsin, hangi eve misafir olursa olsun, hep güleryüzlü, cömert ve misafirperver insanlar gördüğünü, ne kadar Müslüman aile ile tanışmışsa çoluk-çocuk hep aynı güzel ahlakla donandıklarına şahit olduğunu ve nihayet "Bu insanların hepsi rol yapıyor olamaz. Hem insan günlerce, haftalarca ve aylarca kesintisiz rol yapamaz." kanaatine vardığını heyecanla nakletti.

Kurban Eti

Rusya'da çalışan kardeşinin şahit olduğu hadise de Müslümanlığı tercihinde etkili olmuş. Rusya'ya eğitim gönüllüsü olarak giden öğretmenlerden ikisi kurban bayramında

civardaki bütün ihtiyaç sahiplerine et dağıtmak için kapı kapı dolaşmışlar. Ellerinde son bir et parçası kalmış, onu da bırakmak için gittikleri evde bizim yeni Müslüman olan Mahmut amcanın kardeşinin komşusu açmış kapıyı. Yaşlı kadın, ne istediklerini sormuş öğretmenlere. Onlar da hiçbir şey istemediklerini, sadece dini bayramlarında kestikleri etlerin bir kısmını komşularıyla paylaştıklarını, eğer kabul ederse ona da bir parça hediye etmek istediklerini söylemişler. Fakat, kadın Müslüman olmadığını ve kabul edemeyeceğini belirtmiş. Öğretmenler, böyle bir bayramda komşularını arayıp sorarken din ayırımı yapmadıklarını, muhtaç olan her insanı sevindirmek istediklerini ve bu düşünceyi İslam'dan aldıklarını anlatıp, eti ona teslim ederek ayrılmışlar.

Yaşlı teyze almış eti ama yine de rahat edememiş; "Herhalde yanlış geldiler ama beni de kırmamak için öyle söylemek zorunda kaldılar." diye düşünerek peşlerinden evlerine kadar takip edip eti geri vermek istemiş. Öğretmenlerden dinlediklerinin doğruluğuna kanaat getirince şöyle demiş, "Aylardır evimin kapısını kimse çalmadı; çoluk-çocuk, torun-torba, hısım-akraba hiç kimse beni arayıp sormadı. Açlıktan daha ziyade yalnızlık insanı kötü yapıyor. Sizin796 dininiz ne kadar güzelmiş ki, hiç tanımadığınız, aynı dinden bile olmadığınız insanların halini hatırını sorup ihtiyaçlarını görüyorsunuz. Akrabalarınıza karşı da böyle misiniz?"

Güzel dinimizi anlatma fırsatı bulmanın heyecanıyla söze girmiş o iki arkadaş; çocukların anne-babaya bir öf bile demeden, son nefeslerine kadar onlara sahip çıkıp, ihtiyaçlarını görüp iyi muamele etmesini Allah'ın emrettiğini, bunun Kur'an'da belirtilen bir emir olduğunu; ayrıca, nine, dede, amca, dayı, hala, teyze ne kadar akraba varsa onlarla irtibatta olup ziyaretlerine gitme ve ihtiyaçlarını görme konusunda kesin hükümlerin bulunduğunu bir bir sıralamışlar. O yaşlı teyze de hayran kaldığı bu sözler üzerine o gençlerle sık sık bir araya gelmeye, dinî konulardan konuşmaya ve birkaç ay sonra da Müslüman olmaya karar vermiş.

Bir gün o yaşlı kadının üst kat komşusu –Mahmut amcanın kardeşi– gelmiş; onun öldüğünü, son nefesinde hep o abileri ve manasını anlayamadığı bazı sözcükleri sayıkladığını, ölmeden evvel onlara selamını iletmesini istediğini, yaşlı kadının son nefesindeki isteğini yerine getirmek için onlara durumu haber vermeye geldiğini anlatmış. Mahmut Amca, bunları da duyunca hayran kalmış dinimize ve asıl mutluluğun, huzurun, refahın bu dini yaşamakla elde edileceğini hissettiği anda da Müslüman olmuş.

Allah'ım Beni de...

O gece, Peygamber Efendimiz'in yaşantısını merak eden misafirlere Allah Rasûlü'nün ahlakından bir bölüm anlattı abiler. Bir saat kadar süren sohbette konuşmacı, ev sahipleri arasında ortanca olandı. İngilizce olarak, hiç takılmadan anlattı Peygamberimiz'i. Onun dediğini anlayamasam da, Sevgili Peygamberimiz'in adını söylerken abinin toparlanarak ayağa kalkar gibi yapışı ve yaşaran gözleri beni çok etkiledi. O konuştukça Allah'a dua ettim, ben de O'nun adını böyle anlatabileyim diye.

Gece boyunca da hep "Keşke çok çabuk büyüyüp ben de bu abiler gibi olabilsem." diye içimden geçirdim. Ertesi gün annem ve babam gelip beni alırlarken sanki bir rüyadan uyanıyor gibiydim. Şimdi orada görüp duyduklarımı düşünüyorum. Ne kadar ilginç değil mi? Bizim sıradan gibi gördüğümüz akrabalarla bağı koparmayıp ihtiyaçlarını görmek ve kimseyi ayırt etmeden kurban eti dağıtmak bile iki insanın hidayetine vesile oluyor. Evet, bir kere daha gördüm ki, Ayyüzlü'nün hemen her sohbetinde değindiği "hal dili" en tesirli lisanmış; İslam'ı bilmeyen veya onun hakkında yanlış bilgi sahibi olan insanlara dinimizi anlatmanın en güzel yolu, onu Allah'ın emirlerine uygun şekilde yaşamakmış.

Hayal dünyasında yaşıyormuşçasına tatlı geçirdiğim o gece, dile getirilen hususlardan biri de şuydu: Dinimizi en güzel şekil-

de yaşadığımız zaman sadece başkalarının onu doğru olarak tanımalarına vesile olmakla kalmaz, aynı zamanda Allah'ın rızasını da kazanırız. Mesela, anne-babamıza saygılı davranmamız diğer dinlerden olanları hayran bırakabilir ama ondan daha önemlisi onlara hürmet etmemiz, bizi Rabbimizin hoşnutluğuna da eriştirir.

Hazreti Musa'nın Komşusu

İşte, bu son konu hakkında, annemden dinlediğim ve çok etkilendiğim bir hikayeyi anlatarak sözlerimi bitirmek istiyorum:

Hazreti Musâ (aleyhisselam), bir gün Allah'a dua ederken; "Yâ Rabbi, benim Cennet'teki komşularım kimlerdir, bazılarını bildirir misin?" diye bir istekte bulunmuş. Yüce Allah, Hazreti Musâ'ya, "Senin Cennet'teki komşularından biri, falan yerde yaşayan bir kasaptır. Falan yerde dükkânı var. Görmek istersen git, bir gece kendisine misafir ol." buyurmuş.

Hazreti Musâ, bu kasabın ne yaparak kendine Cennet'te komşu olmayı hak ettiğini merak etmiş ve onu arayıp bulmuş ve o gece onun evine misafir olmak istediğini söylemiş.

Akşam olunca, kasap -kim olduğunu bilmediği- Hazreti Musa ile birlikte evine gitmiş. Misafirini bir köşeye oturttuktan sonra, "Bana müsaade ederseniz, evvela şurada bir misafirim daha var, önce onun hatrını sorup ihtiyaçlarını karşılayayım, sonra sizinle ilgilenirim." demiş.

Kasap, odanın bir köşesinde yatan yaşlı kadının altını temizleyip elbisesini değiştirmiş; bütün hizmetini görüp yemeğini yedirmiş. O sırada ihtiyar kadın bazı şeyler söylemiş. Kasap da bu sözlere "âmin" demiş.

Bu işi bittikten sonra evdeki misafirin yanına dönen kasaba Hazreti Musâ (aleyhisselam) sormuş; "Bu kimdir ki, kendisine bu kadar özenle hizmet ediyorsun?"

Kasap "Bu benim anamdır. Sağlığında benim bütün zahmet ve sıkıntılarıma katlanmış vefakâr bir kadındır. Şimdi ben kendi-

sine evlâtlık görevimi yapmaya çalışıyorum.” diye cevap vermiş. Hazreti Musa sorularına devam etmiş:

“Peki, yanından ayrılırken o bir şey söyledi, sen de “âmin” dedin; o neydi?”

“O mu? Olacak şey değil ama söylüyor işte! Annem, bana her gün, ‘Oğlum, Musâ Peygambere Cennet’te komşu olasın.’ diye dua eder; ben de ‘âmin’ derim. Bu olacak iş mi? Hazreti Musâ kim, ben kimim? Ben o Allah elçisini şu dünya gözüyle bir kere görsem o da yeter bana!” demiş.

Hazreti Musa, tanıdığı bu güzel kalbli insanı çok sevmiş, ondan duyduğu sözlerden pek hoşlanmış; ötede komşu olacağı için de Allah’a hamd etmiş. Oradan ayrılırken de, “Dostum, sen anneni hep böyle hoşnut et; et ki, Musa da senin gibi bir gönül eriyle komşu olmanın sevincini tatsın!” demiş.

Evet arkadaşlar,

Emin olun, şu anda gönlüm bir güvercin kalbi gibi titriyor.. ben de İslam’ın sözünü eden değil, onu yaşayan bir insan olmak istiyorum.. ben de Efendimizi anlatmak için diyar diyar dolaşmak ve muhtaçlara el uzatmak istiyorum.. ve bunu başarabilmek için dualarınızı bekliyorum.

Bu hafta da size, Ayyüzlü’nün sohbetlerinden notlar tutan annemin defterinden aldığım bir cümleyle veda ediyorum:

“Anne-babanın hukukunu hiçe sayan ve onlara isyan eden evlât “insan bozması bir canavar”, çocuğun mânevî hayatını garanti etme gayretinden mahrum ebeveyn de merhametsiz birer gaddardırlar.. ve hele, çocuk yolunu bulup kanatlandıktan sonra onu felç eden anne ve babalar..!”

Arkadaşınız Talip Rıza :)

ÖZEL MİSAFİR

Merhaba Arkadaşlar!

İki gün önce, evimizin çevresinde dolaşan minik kedileri sevdiğim bir sırada, annem yanıma gelerek alışverişe gideceğimizi haber verdi ve hemen hazırlanmamı söyledi. Bu haber karşısında biraz şaşırmıştım; çünkü, Ayyüzlü'nün çarşı-pazarla alâkalı sözlerinden sonra, biz sadece pazartesi günleri zaruri ihtiyaçlar için çarşıya gidip çok kısa bir sürede eksiklerimizi alarak geri dönmeyi âdet haline getirmiştik. Her ihtiyaç için ayrı ayrı dışarı çıkmaz; haftalık liste yapıp birkaç işi bir arada halletmeye çalışırdık. Hep en yakın marketi tercih eder ve en kısa sürede listemizi tamamlayıp eve dönerdik. Daha alışveriş günümüz gelmeden çarşıya çıkacak olmamız beni meraklandırmıştı: Misafir mi gelecekti acaba?

Bir gün öncesinde de annem özenle turşu kurmuş ve reçel yapmıştı. Bu da aklıma gelince merakım iyice arttı ve sormadan edemedim: "Anneciğim, misafir mi gelecek, niye bugün gidiyoruz?"

"Evet oğlum, çoook çok özel bir misafirimiz gelecek. Aslında senin de haberin vardı, ama galiba unutmuşsun. Hani eli dolu gelen ve giderken de bir düzine tatlı hatıra ve pek çok kıymetli hediye bırakan bir misafir." dedi annem.

Zihnimi yokladım ama öyle bir misafiri bir türlü hatırlayamadım. Bu kadar önemli bir kişi olsa olsa Ayyüzlü olabilirdi. Bunu düşününce çok heyecanlandım. Anneme, "Anladım kim

olduğunu, ama bana hiç söylememiştiniz ki! Söyleseydiniz onun geleceği günü unutur muydum hiç?" dedim.

Annem gülümsedi. Benim tahminimin yanlış olduğunu anlamıştı sözlerimden. Beni biraz daha düşündürmek için olsa gerek sözlerine şöyle devam etti: "Biliyor musun, bu misafirimiz bizde bir ay kalacak." Anlaşılan gelecek olan misafir Ayyüzlü değildi. Zira, o bize geldiğinde en fazla yarım saat oturuyordu, o kadar uzun süre kalamazdı ki! Tahmin etmem gitgide zorlaşıyordu, kimdi acaba bu gelen?

"Kim olduğunu söylemeyecek misin anneciğim? Çok merak ettim..." deyince, annem yüzündeki gülümsemeyle, "Hayır, senin söylemeni bekleyeceğim. Hatta bilirsen bir de hediye vereceğim." dedi. Bu, hoşuma gitmişti. Annemden aldığım ipuçlarını değerlendirecek, yapılan hazırlıkları da takip ederek bir sonuca varmaya çalışacaktım. Bir tane isim söyleme hakkım vardı. Bu yüzden çok iyi düşünmeliydim.

Alışveriş için bu defa biraz uzaktaki bir Türk bakkalına gittik. Neredeyse bir ay yetecek kadar yiyecek satın aldık. "Anne bu aldıklarımız bir orduya yeter, bir kişi için çok değil mi?" dedim. Şaşkınlığıma gülen annem, misafirimizin tek başına gelmeyeceğini, bazı günler bize başkalarını da getireceğini söyledi. Onun vesilesiyle bazı akşamlar dost ve arkadaşlarla bir araya gelip beraberce yemek yiyip sohbet edeceğimizi, hatta toplu namaz kılacağımızı, dolayısıyla evimizin çok bereketleneceğini söyledi. Annem öyle bir anlattı ki, Asr-ı Saadet'te yaşıyor olsaydık gelenin Peygamber Efendimiz olduğunu bile zannedebilirdim.

Ne zaman geleceğini sordum. "Bir-iki gün sonra.." dedi annem. "Bize ilk defa mı geliyor?" dediğimde, her yıl gelip bir ay kaldığı cevabını alınca çok şaşırdım. Bize gelip giden bütün amcaları, teyzeleri tek tek saymaya çalıştım kendi kendime ama nafile, annemin söylediği şartlarda hiç kimseyi bulamadım.

Otuz Okka Üzüm

Eve döndüğümüzde annem aldıklarımızı yerleştirdi, sonra da yufka açmak için komşu teyzeden oklava istedi. Yan komşumuza gittiğimde onların da bir hazırlık içinde olduğunu gördüm. Sanki misafir sadece bize değil bütün tanıdıklarımıza birden geliyor gibiydi. Çırpınışlarımı gören anneciğim bana bir bilmece soracağını ve bilmecenin cevabında bunca hazırlığın sebebinin de gizli olduğunu söyledi:

"Senede verir otuz okka üzüm, siyahını yersen helaldir, beyazını yersen haramdır."

Sanırım siz benden önce buldunuz gelen misafirimizin adını; nasıl daha önce anlayamadım bilmiyorum: Ramazan... Aslında bir sürü şey biliyordum Ramazan hakkında. Fakat nedense annemin tariflerinden hep bir insan ismi çıkarmaya çalıştım ve başka ihtimaller hiç aklıma gelmedi.

Tabii Türkiye'de olmayınca ayları birbirine karıştırmıştım. Evvelki senelerde, Din Kültürü öğretmenimiz en az iki hafta öncesinden bizi Ramazan'a hazırlar, orucun faydalarından bahsederdi. Bizim camide de her yere Ramazan'la ilgili yazılar asılırdı. Büyükler karşılaştıkları her çocuğa, o sene kaç gün oruç tutacağını sorar ve hatta bazı oruçların sevabını onlardan satın almaya çalışırlardı; bana bile bir günlük orucumun sevabına karşılık bir okul çantası teklif eden olmuştu. Bir seferinde az kalsın satıyordum orucumu bizim mahalledeki bakkal amcaya, ama orucun mükâfatının çok özel olduğunu, bu yüzden de sadece Allah tarafından tayin edilebileceğini öğrenince, zararına olan bu satıştan vazgeçmiştim.

Aslında, Muharrem, Recep, Şaban, Şevval... gibi başka aylar da var kamerî takvim denilen dini takvimde, ama sadece Ramazan ayının çok özel bir misafir olduğunu söylüyor çevremdeki herkes. Bu ayı diğerlerinden bu kadar farklı kılan ne diye sordum anneme. O da elindeki oklava unun içinde iken benim sorularıma tek tek cevap verdi.

Bereketli Günler

“Talip’im, bildiğin gibi Kur’an-ı Kerim’in ayetleri ilk kez bu ayda inmeye başlamıştı. Bununla birlikte mü’minler, cennete girmeleri ve ebedi saadete nail olabilmeleri için ihtiyaçları olan kıvama bu ayda yaptıkları toplu ibadetlerle yaklaşıyorlar. Teravihler başta olmak üzere cemaat halinde namaz kılıyorlar; ailece gece uykularını bölüp sırf Allah’ın rızası için sahura kalkıyor, teheccüdlerini kılıyor ve bütün mü’minler için dua ediyorlar; Peygamber Efendimiz’le Hazreti Cebrail’in özellikle Ramazan ayında Kur’an-ı Kerim’i karşılıklı okuyup dinlemelerini örnek alarak “Mukabele”lere gidip bir ayda en az bir kere Kur’an’ı hatmediyorlar. Oruç tutarken fakirlerin, açların halini daha iyi anladıkları için muhtaçlara daha çok yardımda, ikramda bulunuyor; durumları iyi ise sadakalarını, zekatlarını vermek için daha çok sevap kazanabilmek ümidiyle sürpriz mükafatların geleceği bu rahmet ayını bekliyorlar.”

“Peki niye bu ay?”

“Mü’minlerin sevdiklerinde de, uzak durduklarında da ölçüleri Kur’an-ı Kerim ve Peygamber Efendimiz’dir. Cenâb-ı Allah, bu ayı nazara vermiş; Rasûl-ü Ekrem Efendimiz de Ramazan günlerini diğer zamanlardan farklı değerlendirmiştir. İnsanlığın İftihar Tablosu, Allah’ın yarattıkları içerisinde en çok ibadet edeni ve en cömerti olmasına rağmen, özellikle bu ayda ibadetlerini, yardımlarını çok çok arttırırmış. Hadis-i şeriflerde, Ramazan’la gelen berekete tam inanan, ihlas ve samimiyetle oruç tutup bu mübarek ayı ibadet ü tâatle değerlendiren ve sevabını da yalnızca Allah’tan bekleyen mü’minlerin geçmişte işledikleri günahlarının dahi affedileceğini ve onlara Cennet’in kapılarının açılıp Cehennem’in kapılarının kapanacağını müjdelemiştir.

Ramazan öyle bir imkân ayıdır ki, bu zamanda sırf Allah’ın rızası için aç ve susuz kalan mü’minler için Allah şeytanları zincire vurur. İsminin manası da bu ayın önemini vurgular gibi;

'Yaz sonunda, güz mevsiminin başında yağıp yeryüzünü tozdan temizleyen yağmur'un adıymış Ramazan.. bu isim, güz yağmurlarıyla her tarafın yıkanması gibi insanların da bu mübarek günlerdeki duaları ve tevbeleriyle günahlarından yıkanıp temizlenmesini ima etmektedir."

"Anneciğim, okulda Din Kültürü öğretmenimiz orucun sevabını meleklerin bile yazamayacağını ve oruçlunun asıl mükâfatını Allah'ın özel olarak vereceğini söylemişti; neden başka ibadetler değil de oruç?"

"Oruç, İslam'ın en önemli alâmetlerindendir. Bir kutsi hadiste Allah Teâlâ "Oruç tutan kulum, yemesini-içmesini Benim için terk ediyor." buyuruyor. İnsan başka zamanlarda iş, okul, yol, ders, vazife, gezi, eğlence derken bu meşgaleler içerisinde gaflete düşer, kendisine gelen nimetleri göremez ve bazen de o nimetleri asıl gönderen Rabbini unutuverir. Ama Ramazan'da sabahtan akşama da olsa bir süreliğine aç kalan insan, iftar sofrasındaki bir lokma ekmeğin, bir yudum suyun kıymetini daha iyi anlar ve onları gönderen Rabb-i Rahim'ine karşı minnet duygularıyla dolar. Kendisinin ne kadar âciz olduğunu hisseder. Şükür duygusuyla oruç tutar. İnsan namazda başkalarının görmesini, duymasını düşünerek yapmacık tavırlara girebilir. Zekat verirken "Ne cömert adammış" desinler gibi bir düşünce taşıyabilir. Fakat, oruçta diğer ibadetlerdeki kadar riya olmaz. İnsan orucun kıymetine tam inanmıyorsa gizli bir yerde orucunu bozabilir. Şayet, bir insan yalnız başınayken bile orucunu bozmuyorsa, demek ki o, sadece Allah'ın rızası için oruç tutuyor. Dolayısıyla Allah o kulun niyetini bilir ve onu niyetindeki derinliğe göre ödüllendirir."

Gerçek Oruç Nasıl Olmalı?

Annem sözlerine kısa bir ara verdikten sonra "Peki ben sana bir soru sorayım. Oruç tutmak nedir?" dedi. Cevabını bildiğim bir soruyu duyunca, hemen atıldım:

"Bunu kim bilmez ki anne? Sabah imsak vaktinden akşam ezanına kadar hiçbir şey yememek ve içmemektir."

"Güzel ama cevabın biraz eksik gibi.. geçen gün oruçla ilgili sorulan soruya Ayyüzlü'nün verdiği cevabı duymadın galiba?"

Birkaç gün önce bir amca, Ayyüzlü'nün sohbetini dinleyebilmek için iki saatliğine oğlunu parkta oynatıp oynatamayacığımı sormuştu. Çok uzaklardan bir günlüğüne geldikleri için hem kendisinin hem de eşinin o günkü sohbeti kaçırmasını istemiyordu. Ben de bir fedakârlık yapma düşüncesiyle minik Ahmet'e bakmayı kabul etmiştim. Anlaşılan çok şey kaçırmıştım, merakla Ayyüzlü'nün cevabının ne olduğunu sordum anneme, o da aldığı notları aktardı:

"Orucu sadece aç durma ve susuz kalma şeklinde anlamamalıyız. Aynı zamanda gözümüze, kulağımıza, ağzımıza da oruç tutturmalıyız. Oruca başlarken yememeye, içmemeye niyet ettiğimiz gibi orucun ruhuna dokunacak ve onun özünü çatlatabilecek şeylere karşı kapanmaya da niyet etmeliyiz. Bu hususta ümmetini ikaz eden Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) "Nice oruç tutan vardır ki tuttuğu oruçtan onun yanına kalan sadece açlık ve susuzluktur." buyurmuştur.

Oruç bir yandan kötüye ve kötülüklere kapanmak olduğu gibi, diğer yandan da iyiye ve iyiliklere açık durmak demektir. Sadece ağzı, gözü ve kulağı boş şeylere karşı kapama değil, aynı zamanda onları doluya açma.. kötülüklerden kaçarken güzel şeylerin peşinde olma ve güzellikleri görmeye çalışma.. ve böylece Ramazan'ın her gününü dolu dolu yaşama.. işte oruç tutma bu demektir.

Ramazan, bizim için bir fırsat ve bir kazanma mevsimidir. Nasıl ki, siz bir ticaret yapsanız, belli mevsimleri ve belli mekânları kollarsınız; bazı zamanlarda bazı pazarlara koşarsınız. Aynen öyle de, Ramazan'da, bir yönüyle, Cenab-ı Hakk'ın lütuf, ihsan ve kerem güneşi doğar ve "Yağmadır, alan alsın!" çağrısı yapılır. O çağrıya koşan herkes mutlaka bazı şeyler bulur, alır ve kazanır."

Cennet Sofralarında İftar İçin...

Annem Ayyüzlü'nün sözlerini naklederken bir yandan da yufka açıyordu. Cümlesini tamamlayınca, "Mektûbat" adlı kitabı getirmemi istedi. O, sofranın kenarındaki ıslak bezle ellerini silerken ben de hemen koşup istediği kitabı getirdim. Çok okunmaktan yıpranmış sayfalardan birisini açtı ve bir yeri göstererek sesli okumam için işaret etti. O sayfada şunlar yazılıydı:

"Cenâb-ı Hak nefse demiş ki: "Ben neyim, sen nesin?"

Nefis demiş: "Ben benim, Sen sensin."

Allah Teâlâ nefse azap etmiş; onu Cehenneme atmış, sonra yine sormuş. O demiş:

"Ene ene, ente ente. (Ben benim, Sen sensin)"

Cenâb-ı Allah, nefsi ne ile cezalandırırsa cezalandırsın o bir türlü enâniyetten vazgeçmemiş.

Sonra, Allah açlıkla azap vermiş; yani nefsi aç bırakmış. Açlıktan kıvranan nefse yine sormuş: "Men ene? Ve mâ ente? (Ben kimim, sen nesin?)"

Bu defa nefis demiş: "Ente Rabbiye'r-Rahîm, Ve ene abdüke-'l-âciz." Yani, "Sen benim Rabb-i Rahîmimsin; ben Senin âciz bir kulunum."

Bu ibretli hadiseyi okuyunca orucun nefis terbiyesi için çok önemli bir yol olduğunu daha iyi anlamıştım. Ramazanla ve oruçla alâkalı sorularım henüz bitmemişti ama annem elindeki son yufkayı da açınca artık sofranın başından kalkma ânının geldiğini fark etmiştim. Onu daha fazla meşgul etmemek için oradan ayrılsam da kırmızı kitap hâlâ elimdeydi ve bu konuyla alâkalı sayfaları ileri geri çevirip duruyordum. Belki oradaki her şeyi anlayamayabilirdim; fakat, anlamakta zorluk çektiğim hususları da inşallah akşam yemeğinden sonra babama sormaya karar vermiştim.

Annemle yaptığımız konuşma sonrasında çok heyecanlanmış, evimize gelecek bu kutlu misafiri daha büyük bir özlemle

beklemeye koyulmuştum. Gerçi, burada ne cami, ne ezan, ne o coşkulu teravih namazları, ne top sesi, ne de önünden geçerken iştahımızın kabaracağı pide kokulu fırınlar var. Şimdi onların hepsi gözümde nasıl tütüyor bir bilseniz! Fakat, güzel insanların arasında olmak bir ölçüde bütün hasretleri gideriyor...

Bir de oruç emrine uyarak burada biraz aç ve susuz kalan, kulluğuna dikkat eden insanların ötede, asıl iftar vaktinde Rahmân'ın kevser-misal sözlerine muhatap olacaklarını düşünmek insanın gönlüne su serpiyor. İnşallah biz de, "Kullarım, ben çok defa sizi renginiz kaçmış, benziniz sararmış-solmuş, gözleriniz içine çökmüş ve avurtlarınız çukurlaşmış olarak görüyordum. Buna benim için katlanıyordunuz. O geçmiş günlerde takdim ettiklerinize bedel haydi bugün afiyetle yiyin, için." iltifatına mazhar olarak cennet sofralarında iftar eden kullardan oluruz.

Hayırlı ve bereketli bir Ramazan geçirebilmemiz duası ve kabul olacağına inandığım dualarınızda bu arkadaşınızı da yâd etmeniz recâsıyla...

Arkadaşınız Talip Rıza :)

BİR DEMET YILDIZ

Sevgili Arkadaşlar,

Peygamber Efendimiz'e vahyedilen ilk ayetin 'Oku!' emri ile başladığını öğrenince çok etkilenmiş ve okumanın Allah katında ne kadar önemli olduğunu düşünmüştüm. Zamanla, çok kitap okuyan insanların diğerlerinden hemen ayırt edilebildiğini görmüş ve onların âdeta bir meşale gibi etraflarına hep ışık saçtıklarına şahit olmuştum. Mevlana Hazretleri'nin, "Yeni bir şey öğrenmeden geçirdiğim bir günde, benim için güneşin doğmasında bir hayır yoktur." dediğini işitince, güneşin doğmasının bana hayır getirmediği nice günler geçirdiğimi büyük bir üzüntüyle fark etmiştim. Hele Ayyüzlü'nün, "Bir Kur'an meali bile okumadan Kur'an talebesi olduğunu iddia eden zavallılar var." sitemini dinleyince kitaplara karşı yabancı oluşumun mahcubiyetini çok derinden duymuştum. Zaten, o günden sonra yavaş yavaş kitaplarla arkadaş olmaya başlamıştım. Artık her akşam yatarken gün boyunca ne öğrendiğimi kendime sormaya ve geçip giden zamanın benim için hayırlı olup olmadığının muhasebesini yapmaya alışmıştım.

Bir süre düzenli olarak kitap okuduktan sonra, hayatımın bambaşka bir renge büründüğü hissine kapılmıştım. Uzaktan da olsa ilk kez tattığım o renkliliği ve canlılığı kaybetmemek için de her gün başka başka kitaplarla tanışmaya ya da hiç olmazsa çok kitap okuyan büyüklerimden faydalı bilgiler öğrenmeye özen gösterir hale gelmiştim.

Geçen hafta hastaydım ve Hazreti Mevlana'nın ifadesiyle, güneş yine bana hayır getirmeyecek günlerin üzerine doğuyor gibiydi. Battaniyelere sarılmış bir halde uyumaya çalışırken, dışarıdan çok sevdiğim o yumuşak sesi işittim; "Talip Rıza hastalanmış diye duydum da onun için geldim." Bu sesin sahibi, Kur'an Hocamdı. Düşünebiliyor musunuz, Ayyüzlü'nün yanında kalan bu abi sadece beni ziyaret etmek için evimize kadar gelmişti. Gelişiyle de bana hastalığımı unutturmuş ve içimi tarif edilmez bir heyecanla doldurmuştu. O kadar ki, doğrulayım derken o telaşla battaniyeleri her tarafıma dolamış ve onu karşılamak için ayağa bile kalkamamıştım.

Güzel Bir Hediye

Kur'an hocam, sadece yüzünde o sıcak tebessümle gelmedi, aynı zamanda bana yatarken vaktimi değerlendirebilmem için bir kitap da getirdi. Odamdan içeri girer girmez, "Taze fırından çıkmış bu kitabı sıcak sıcak okursan, inşallah, dertlerine deva olur." diyerek bordo kaplı kitabı yatağımın başucuna bırakıp yanıma oturdu. Sağlığımı sorup beraber ders yapmayı özlediğini ifade ettikten sonra getirdiği kitabı işaret ederek okumanın önemi üzerinde durdu ve yine her zamanki gibi çok güzel bilgiler verdi.

Daha çok okuyup kelime bilgimi arttırmam gerektiğini, bu sayede zihnimin daha iyi işleyeceğini, şahsiyetimin daha çok renkleneceğini, konuşma kabiliyetimin gelişeceğini ve çevremde daha çok sevilen, sayılan bir kişi olacağımı uzun uzun anlattı. Okuyacağım kitaplar hususunda seçiçi olmam gerektiğini de söylemeyi ihmal etmedi:

"Özellikle yetişme çağında olan çocuklar ve gençler kendilerine bazı örnek insanlar seçiyorlar. Bu örnekler, kimi zaman kitaplardaki kahramanlar, kimi zaman da televizyondaki meşhur kişiler olabiliyor. Bu sebeple okunan ve izlenen şeylere çok dikkat edilmesi gerekir. Aksi takdirde, yanlış kimseler örnek alınabilir; dolayısıyla, onlara benzemeye çalışan gençler topluma

faydalı olacakları yerde zararlı birer insan durumuna düşebilirler." dedi.

Çok sevdiğim bu misafirim, ayrılmak için kalkacağı sırada, sözlerine şunları da ilave etti: "Ayyüzlü bir sohbetinde kendi gönlünde İslamî heyecan uyandıran kitaplardan bahsederken, 'Sahabe-i Kiram efendilerimizin hayatı bende hep heyecan uyarmıştır. Bana göre onlar, ufuk insanlardır ve onları yakalamak, gerçek kamil insanlığa ulaşmaktır.' demişti. Ayyüzlü'nün saydığı kitaplar arasında sahabelerle ve daha sonraki devirlerde yaşayan Allah dostlarıyla ilgili kitaplar da vardı. Bunların içindeki bilgilerin hayal ürünü olmadığını, hepsi yaşanmış hadiseler olduğu için, okuyanlar üzerinde ciddi tesirler bıraktığını söylemişti. İşte benim sana getirdiğim kitap da ilk Müslüman olan dört sahabe hakkında. Çok güzel bir dille kaleme alınmış. Zevkle okuyacağını sanıyorum. Bitirdiğin zaman en çok hoşuna giden yerleri senden dinlemeyi arzu ederim." diyerek müsaade isteyip gitti.

Kur'an hocam, evimizin önünden ayrılır ayrılmaz onun getirdiği kitabı elime aldım ve merakla okumaya başladım. Kitabın kapağında "Bir Demet Yıldız: En Öndekiler" yazılıydı. Daha ilk sayfalarını okur okumaz kitabın o enfes havasına kendimi kaptırmıştım; sanki gerçekten ağrılarım dinmişti; sanki gerçekten Hazreti Hatice bana şifa duası okumuştu. Âdeta Hayber günü Hazreti Ali'nin gözlerine fer olan Allah Rasûlü'nün eli benim de alnımda gezinmişti.. ve âdeta Hazreti Zeyd'in kolunu kaldırıp onun Peygamber hanesinin bir ferdi gibi olduğunu işaret eden aynı el, bana da uzanmıştı. Kitapta anlatılan insanlar o kadar özel, onların hatıraları o denli tatlı ve hikaye edişteki üslup öylesine güzeldi ki, hep bu duygularla sayfaları çevirdim ve o günden sonra da şu ana kadar onu hiç başucumdan ayırmadım.

Önceleri sahabiler hakkında kitap istediğimde, babam, kaynak kitapların hepsinin Arapça olduğunu, onları ancak Arapça'yı öğrenince okuyabileceğimi, şimdilik bazı ansiklopedilerdeki kısa bilgilere razı olmam gerektiğini söylerdi. Meğerse artık bizim gibileri düşünen birkaç amca "Akademi Araştırma Heyeti" adı

altında bir araya gelip o eserlerdeki bilgileri bizim anlayabileceğimiz bir şekle dönüştürerek birer birer yayınlayacaklarmış. Kitabın bendeki baskısı 440 sayfa olsa da, bunları ayrı bölümler halinde ve daha küçük ebatta da neşredeceklermiş.

Sevgili Arkadaşlarım,

Bu kitabı okumanızı ne kadar çok istiyorum bir bilseniz. Keşke hem siz okusanız hem de sevdiklerinize tavsiye etseniz. Aslında, kitabın özetini yapmayı bile geçirdim aklımdan ama o güzel üslubu koruyamayacağımdan korktum. Bundan dolayı, üç kısa bölümü sizinle paylaşarak, dudaklarınıza bir parmak bal çalmakla yetineceğim:

Her Güzelliğe Erken Uyanan Kadın

Hazreti Hatice ilklerin de ilkiydi. İlk yârân, ilk zevce, ilk göz ağrısı ve Hira'daki vuslatın hemen akabinde iman eden ilk şahıstı; Cebrâil'in öğrettiği ilk abdesti O'ndan alıp Efendimiz'le ilk defa namaz kılan da o idi. Cibril gelip de abdest ve namazı talim edince, Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), ilk olarak kerime zevcesinin yanına gelmiş ve zemzem'in başına gelerek buradan abdest alıp ilk defa beraberce namaz kılmışlardı. Efendimiz'e ilk defa cemaat olan da yine o idi. Hatice'nin anlamı da zaten 'erken doğan' demekti.

Rasûlullah'a Kardeş Olan Yiğit

Allah Rasûlü, Medine'ye gelmiş, her bir Muhaciri, Medine'li bir Ensar'la kardeş ilan ediyordu. Teker teker herkesi eşleştirmiş ama geride Ali'ye kardeş olacak bir Medine'li kalmamıştı. Çok üzüldü ve bu üzüntüsünü dile getirdi hemen Allah Rasûlü'nün huzurunda. Delikanlı Ali, hicretin kahramanı Haydar-ı Kerrar, çocuklar gibi mahzun, için için ağlıyordu. Bir taraftan da Allah Rasûlü'ne naz makamında sitem ediyor;

"Herkesi kardeş ilan ettin, ama benim kardeşim olmadı." diyordu.

Meğer o ne saadet ki, onun kardeşi, İnsanlığın en Emini, Allah'ın Rasûlü olacaktı. Önce teselli etti O'nu... Elini omzuna koydu ve kucakladı önce... Ardından da herkesin huzurunda bu gerçeği şu cümlelerle ilân ediverdi;

"Dünya ve âhirette senin kardeşin, Ben'im yâ Ali..!"

Bütün üzüntüleri anında yok olmuş ve artık Ali, herkesin gıpta ile baktığı birisi haline gelmişti. Nasıl olmasın ki O, bir sürü meziyeti yanında aynı zamanda artık Rasûlullah'ın kardeşiydi.

Kölelikten Gerçek Hürriyete

Bir gün yepyeni bir haberle gelmişti Muhammedü'l-Emin. İnerken Hira'dan, dağ-taş, kurt-kuş, ot ve ağaç, karşılaştığı her şey, kendisine selam veriyordu. Artık, Rasûlullah'tı O (sallallahu aleyhi ve sellem). Bekleyen gözlere nur yağmıştı, beklentilerinin boşa çıkmadığını müşahede etmenin sürûrunu yaşıyorlardı.

Artık sema ile yeryüzü arasında bir vuslat başlamıştı ve her gün yeni bir vahiy geliyordu. Her şeyin orjinal olduğu bu ilk günlerde o da, ilkler arasındaki müstesna yerini alacak ve Rasûlullah'ın kerime zevcesi ve ilk hanımefendisi Hatice'nin hemen akabinde İslam'a teslim olacaktı.

Efendisi'nin yanına girmişti bir gün; evet, bir değişim vardı. Ne Muhammedü'l-Emin'i ne de hanımefendisi Hatice'yi, daha önce böyle görmüştü; önde Efendiler Efendisi ve arkasında da kerime zevcesi Hazreti Hatice ayakta duruyor ve o güne kadar hiç duymadığı şeyler söylüyordu. Bir müddet bekledi öylece. Rükû ve secdelerine şahit oldu, şaşkın bakışlarıyla...

Namazlarını bitirir bitirmez de, yaptıklarının ne olduğunu sordu Allah'ın Rasûlü'ne... Artık vakit gelmişti; karşısına aldı Zeyd'i ve şefkat dolu bir baba sıcaklığıyla anlattı olanları bir bir... Ardından, Kur'an ayetlerinden bazılarını okudu Zeyd'e ve imana davet etti O'nu...

Efendisi bir talepte bulunur da Zeyd onu yapmaz mıydı hiç!? O'nun için anne ve babasıyla yaşamayı bir kenara koymuş, vahiy

öncesindeki haline imrenerek O'nun sevdalısı olmuştu. Şimdi ise, hayatına yön veren ve dünya ile birlikte ölüm sonrasını da saadete çeviren bir davetle karşı karşıyaydı. En önemlisi de, bu daveti yapan, gönlünün gülü Allah'ın Rasûlü'ydü... Hemen Hazreti Ali'nin ardından katılıverdi o da iman kervanına... Artık o, insanları Allah davasına çağırmada Hazreti Ali ile birlikte Efendiler Efendisi'nin en sâdık yârânı olmuştu. Hazreti Hatice'nin yaptığı yemeklere insanları onlar davet ediyor, yemeğin hemen arkasından da Allah Rasûlü, gelenleri Allah'a davet ediyordu. Bu sıralarda Zeyd, otuz dört yaşındaydı.

****

Evet arkadaşlar,

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), "Ashabım gökteki yıldızlar gibidir; onlardan hangisinin izinde giderseniz gidiniz, mutlaka hidayeti bulur, doğru yolda ilerlemiş olur ve kurtuluşa erersiniz." buyurmuştur. Onlardan birinin izinde olmak için önce onları bilmek ve tanımak gereklidir değil mi?

Yıldızların ardında hep beraber yıldızlaşmamız duasıyla...

Arkadaşınız Talip Rıza :)

KORKU, YILAN VE KORUYUCU MELEK

Sevgili Arkadaşlar,

Geçen hafta, can dostum Recep'ten bir mektup aldım. Bir ay kadar önce gönderdiğim mektubun cevabı olarak okuduğum cümleler, inci dizisi gibi göze hoş gelen bir el yazısıyla çok güzel bir kağıdın üzerine âdeta bir dantela şeklinde işlenmişti. O zarf, o kağıt, o pul Türkiye'den gelmişti; satırlar üzerinde arkadaşımın parmak izleri vardı; mektup kağıdı İstanbul kokuyordu. Minik yüreciğim çok heyecanlanmıştı zarfı açarken; öyle ki mektubu baştan sona okuyup bitirdiğim halde kalbimin hızlı hızlı atışı hâlâ dinmemişti. Meğer vatanımı, içinde doğup büyüdüğüm şehri ve dostlarımı ne de çok özlemişim. İşte, o an anladım Ayyüzlü'nün "Üzerinde vatanımın kokusu var, ona dokunmayın!" diyerek Türkiye'den getirdiği elbisesini dolabının bir yanında ilk günkü gibi muhafaza edişinin sırrını. Evet, o an anladım yurdumuzun dört bir tarafından gönderilen toprak dolu kavanozları neden odasının en özel bölümünde sakladığını. Bilmem ki, dostumun eline değdiği ve bizim illerin kokusunu getirdiği için o zarfı ve o kağıdı yüzüme gözüme sürdüğümü Recep bilseydi ne düşünürdü!..

Çeşit Çeşit Korkular

O şirin mi şirin mektupta hoş olmayan sadece tek şey vardı; o da, Recep'in bir yakını olan Yusuf'un problemiydi. Yusuf, karanlıktan, köpeklerden, örümceklerden, kuşlardan, yalnız kalmaktan çok korkuyormuş. Onun bu konulardaki zaafını bilen

arkadaşları ve çevresindeki bazı büyükleri onunla alay edip, olmadık şakalar yapıyorlarmış. Yusuf hem buna çok üzülüyormuş hem de kendisiyle alay edilmesinden çekindiği için okula gitmeyi, hatta sokağa çıkmayı bile istemiyormuş. Bizim Recep, başkasının üzülmesine hiç dayanamaz; bundan dolayı, suyun bu yakasındaki büyüklerden yardım istemek ve onların dualarını alabilmek için mektubunda bu meseleye de değinmiş.

İşin doğrusu, ben de bazı şeylerden korkarım; mesela, yılanın hayali bile içime bir endişe salar; bazen gönlüme anne ve babamdan ayrı düşecekmişim gibi bir şüphe düşer; kimi zaman da, burada bile birkaç gün görmeden edemeyeceğimi düşündüğüm Ayyüzlü'yle ötede beraber olamama korkusu daha şu küçük yaşımda belimi büker. Daha önceleri, kimi insanların uçağa binmekten korkup birkaç saatte gidecekleri yere karayoluyla günler sonra varabildiklerini ve bazı kimselerin uğursuzluk getirmesinden ürktükleri için 13 rakamıyla alâkalı her şeyden kaçtıklarını, hatta hiçbir zaman apartmanın 13. katında kalmaya bile cesaret edemediklerini de duymuştum.

Elimdeki zarfı, çekmeceme özenle yerleştirdiğim hatıra defterimin arasına bırakır bırakmaz, korktuğum zamanlarda hemen sinesine sığındığım ve ona sarılınca bütün dertlerimin yok olduğunu hissettiğim anacığımın yanında aldım soluğu. Başında beyaz örtüsü ve elinde kırmızı renkli kitabıyla annem pencerenin önündeki koltukta oturuyordu. Yanına varıp sessizce ona bakışımdan bir şey söylemek istediğimi anlamış olacak ki, bir ara başını kaldırıp "N'aber, oğlum?" diyerek bana yöneldi. Onun işini böldüğüm hissine kapılıp üzülmemem için de okuması bitmiş gibi kitabını yandaki sehpanın üzerine koydu.

Üzgün bir edayla, Yusuf'un korkularını ve yaşadığı sıkıntıları bir bir anneme naklettim. Annem, önemli konulardan bahsederken yüzünde beliren ciddiyetle söze başladı:

"Korkmak, utanılacak veya alay edilecek bir şey değildir. Sevinç, üzüntü ve kızgınlık nasıl bazı olaylar karşısındaki normal birer tepkiyse, korku da öyledir.. o, bazı durumlarda bütün

insanlarda ortaya çıkan bir çeşit heyecan hâlidir. Doğrusu, korkulması gereken şeylerden korkmak insan olmanın gereğidir. Asıl büyük problem, bir insanın, neticesi mutlak felâket olan tehlikelere bile atılacak kadar korkusuz ya da kendi gölgesinden dahi kaçacak kadar yüreksiz olmasıdır."

Korkunun da Bir Hikmeti Var

Annem bu sözleri söylerken aklıma takılan bir soruyu sormadan edemedim;

"Anneciğim, Allah hiçbir şeyi lüzumsuz yaratmayacağına göre, acaba korkunun varlık gayesi nedir?"

"Oğlum, Cenâb-ı Hak korku hissini hayatımızı muhafaza etmemiz, kendimizi hem bu dünyanın tehlikelerinden korumamız hem de cennete girmemize engel olabilecek davranışlardan uzak durmamız için vermiştir."

Annem sözüne bir soruyla devam etti:

"Söyle bakalım, sen bir oyuncağı almayı çok istesen ve bir yerde de para görsen, kimsenin şüphelenmeyeceği bir şekilde o parayı çalma imkânın da olsa, sırf o oyuncağa sahip olabilmek için yapar mısın bunu?"

"Hayır... asla!.."

"Fakat, hiç kimse görmeyecek..."

"Yine de çalmam, hatta öyle bir şeyi aklımdan bile geçirmiş olsam hemen gidip Allah'a tevbe ederim. Çünkü, o sırada beni kimse görmese bile Allah her an görüyor."

"Peki, Allah'ın görmesi senin için neden bu kadar önemli?"

"Neden diye sorulur mu anne? Ya Allah'ın sevgisini, rızasını kaybedersem? Ya hırsızlıktan ve hak yemekten dolayı ebediyyen cehennemle cezalandırılırsam? Yaptığı her şeyin hesabını vereceğini bilen birisi öleceğini bilse girişmez öyle çirkin bir işe!"

"Farkındaysan soruna kendin cevap verdin oğlum. İnsanoğlunun bu dünyada bir gayesi olduğunu biliyorsun.

Şeytanın da onu engellemek için bütün kötülükleri süsleyip, sarıp sarmalayıp onlarla insanı kandırarak sonunda cehenneme sürüklemek için elinden ne gelirse yaptığını da öğrenmiştin. Az önce senin de dediğin gibi, insanda Allah'ın sevgisini ve rızasını kaybedip cehenneme düşme korkusu olmasaydı, hak etmediği için elindeki bütün nimetleri kaybetme endişesi bulunmasaydı, insanoğlunu kötülüklerden, sapkınlıklardan alıkoymak nasıl mümkün olurdu? Demek ki, nefsin vicdana ve akla boyun eğmesi için korku mutlaka lazım olan bir histir. Yeter ki insan neyden ve hangi ölçüde korkması gerektiğini bilsin."

Uçak Kazası ve Ölüm İhtimali

"Yani, korkuda bile bir denge var, öyle mi anne?"

"Evet oğlum aynen öyle.. Şayet, insanı bekleyen bir tehlike beş, on ihtimalden bir ihtimalse, o zaman insan ondan korkmalı ve o tehlikeye karşı mutlaka tedbir almalıdır. Fakat, kırkta bir ihtimalle bir zarar söz konusu olan durumlarda ürkmek ve endişeye kapılmak sadece vehimden ibarettir ve hayatı azaba çevirir."

"Nasıl yani?"

"Mesela, bizim buraya geldiğimiz günlerde Atatürk Havalimanı'na günde ortalama 750 uçak inip kalkıyordu. Bu rakamı esas alarak, bütün dünyada bir gün içerisinde kaç uçağın havalandığını hesap edebilir misin?"

"Bilmem ki, belki her gün on binlerce uçak yolcu taşıyordur!"

"Peki, bu sene boyunca kaç tane uçak kazası haberi dinledin."

"Herhalde otuz olmuştur..."

"Öyleyse, düşmesinden korkarak uçağa binemeyen bir insanın korktuğunun başına gelme ihtimali nedir, bir de bunu düşün."

"Oooo, milyonda bir mi desem, on milyonda bir mi desem; anneciğim ne bileyim ben böyle büyük sayılı bir ihtimal hesabını..."

“Bir de Bediüzzaman hazretlerinden biraz değiştirerek aldığım şu sözü düşün: “Ecel gizli olduğundan, o korkak adamın her bir günde ölmek ihtimali vardır. Daha on sene yaşayacağını hesap etse, üç bin altı yüz günde her gün onun vefatı muhtemeldir. İşte o adam, uçak kazası gibi milyonda bir ihtimal karşısında değil, belki onun için üç binden bir ihtimal olan ölüm karşısında titremeli ve ağlamalıdır.”

Her Şey O’nun Emrinde

Annemi dinlerken içimdeki dünyevî korkular silinip gitmeye başlamıştı. Bütün hislerimizde olduğu gibi, korkunun hafifini dünya için, şiddetlisini de ahiret için kullanmamız gerektiği düşüncesi zihnimi sarmıştı. O sırada annemin içli sesi bütün dikkatimi yine kendi üzerine çekti:

“Ah Talip’im, aslında Yusuf’un korkuları çocukça ve çok masum. Bazı kimseler, olmayacak korkularla hayatı cehenneme çeviriyorlar: Kâinatı inceliyor, koca koca gezegenlere, büyük büyük yıldızlara bakıyor ve uçsuz bucaksız fezada olup bitenleri başıboş bir at koşusuna benzetip, sür’atli ve karmakarışık hareketlerin sonunda her an bir çarpışma olmasından korkuyorlar. Her saniye ölüm endişesiyle kıvranıp duruyorlar; zira ölünce her şey bitiyor onlar için, bir karanlığın içerisinde yok olacaklarmış gibi vehmediyorlar.”

“Fakat anneciğim, uzay gerçekten ürkütücü değil mi?”

“Kâinata iman gözlüğüyle bakan adam için asla! Çünkü o, değil koca koca galaksilerin ya da yıldızların, kâinattaki minicik tozların bile başıboş olmadığına inanır. Onların, hepsini tek tek gözetleyen, yöneten ve bir vazifeyle sevk eden yegâne Rabbin emrinin dışına asla çıkmayacaklarından emindir. Her varlığı böyle vazifeli bir memur gibi gören adam, onlardan korkmak şöyle dursun, hepsine karşı farklı bir sevgi besler ve her işte Allah’ın ayrı ayrı hikmetlerine şahit oldukça “Elhamdülillah!” der.”

Annem bunları söylerken sanki bir vaize gibiydi; çok duygulanmıştı. Anlattıkları benim gönlümü de yumuşatmıştı. O şöyle devam etti:

“Oğlum, dağ taş, kurt kuş, yer ve gökler, her şey ama her şey Cenâb-ı Hakk’ın emrine âmâdedir. Allah dilerse, her şeyi yakan ateş Hazreti İbrahim’i yakmaz; O murad buyurunca kayayı parçalayan bıçak Hazreti İsmail’in boynuna işlemez. Allah emredince deniz Hazreti Musa için otoban olur; O’nun dilemesiyle ağaçlar bile sevgili Peygamberimiz’in huzurunda secdeye durur. Evet, insan Allah’a teslim olunca, artık her şey onun hizmetinde bulunur.”

Kocaman Bir Yılan ve Âyetü’l-Kürsî

Sevgili arkadaşlar,

Ne zaman Rabbimizden ve Peygamberimizden bahsetsek evimizin içine bir huzur dolar. Annem konuşurken yine öyle olmuştu. O bir müddet sustu; sonra elindeki kırmızı kitabın bir sayfasını açtı; “hâşiye” (ne demekse henüz öğrenemedim) yazan kısımdan bir paragraf okudu. Bediüzzaman Hazretleri’nin bir öğrencisi şu hadiseyi anlatıyordu:

“Hocam, dağdaki büyük bir ağaca dayandığı sırada bir gürültü işitti. Fakat, o tarafa dönüp bakmadı. Yarım saat kadar sonra bir de ne görsün, kocaman bir yılan onun arkasında ağzını açmış, bekliyor. Hocam yavaşça kalktı ve yılanın önünden tarla içine doğru çekildi. Yılan ise çöreklenmiş ve bir metre de ayağa kalkmış vaziyette iken ona hücum etmek için bekliyor ama sanki bağlı gibi bir türlü hareket edemiyordu. Çünkü, Hocamın o gün defalarca okuduğu Âyetü’l-Kürsî’nin koruyuculuğu o hayvana gem vurmuş gibi onu üç metre mesafede durdurdu. En nihayet çekildi, gitti.”

Şaşkınlıktan gözlerim faltaşı gibi açılmış bir haldeyken sordum:

“Hazreti Üstad o gün Âyetü’l-Kürsî’yi okuduğu için mi yılan ona dokunamamış?”

"Evet oğlum. Hem niye şaşırdın ki? Yılanın da, kuşun da, karanlığın da, aydınlığın da, örümceğin de, minik virüslerin de Rabbidir Allah. Onlara belirli kullarına zarar vermemelerini emrettiği vakit, hiçbiri ama hiçbiri bu emrin dışına çıkamaz. Allah korunmak için kapısına gelen kuluna hıfzıyla, kendi şanına layık korumasıyla muamele eder."

"Peki, ben de her gün Âyetü'l-Kürsî'yi okusam Allah beni de korur mu?"

"Bir hadis-i şerifinde Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) "Kur'ân'da en büyük âyet, Âyetü'l-Kürsî'dir. Bunu kim okursa Allah o saat bir melek gönderir, ertesi güne kadar iyiliklerini yazar ve günahlarını siler. İçinde okunduğu evi şeytan otuz gün terk eder. O eve kırk gün sihir ve sihirbaz giremez." buyurmaktadır. Başka bir hadis-i şerifte de "Kim farz olan her namazın ardından Âyetü'l-Kürsî okursa, ondan sonraki namaza kadar mahfûz kalır, korunur." diyerek onun vesileliği ile Cenâb-ı Hakk'ın koruması altına girilebileceğini belirtmektedir. Bu hadislere ve benzerlerine bakılırsa, rahatlıkla denebilir ki; her kim Allah'ın koruyacağına inanarak bu ayeti okursa, ona kat'iyen hiçbir şey zarar veremez. Ne var ki, Âyetü'l-Kürsî'nin sırlarından istifade etmek için; samimi bir imana sahip olmak, onun mânâsını çok iyi bilip ona göre amel etmeye çalışmak ve onu gönülden okumak gerekmektedir."

Şeytana Karşı Koruyucu Melek

Evet arkadaşlar,

Annemden bu kıymetli bilgileri öğrenir öğrenmez babamın çalışma odasına gittim. Kitaplığın en üst rafında duran hadis kitaplarından birini alıp Ayetü'l-Kürsî'nin faziletleriyle ilgili bölüme göz gezdirdim. Hazreti Ebu Hureyre'nin başından geçen bir hadise çok dikkatimi çekti. (Benzer bir olaya Ebu Eyyub el-Ensarî hazretleri de şahit olmuş.) Onu da size aktararak bu haftaki sözlerimi noktalayacağım:

Bir gün Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) sahabilerden Ebu Hüreyre hazretlerine fakirlere dağıtılmak için toplanan zekat mallarını koruma vazifesi verdi. O, görevinin başındayken kara görünümlü bir adam sessizce geldi ve zekat olarak toplanan mallardan avuç avuç almaya başladı. Hazreti Ebu Hureyre (radıyallâhu anh) hemen adamı yakaladı ve onu Peygamber Efendimiz'e götüreceğini söyledi. Adam da çok fakir olduğunu, onu çocukları için aldığını söyleyip kendisini bırakmasını istedi. Adamın haline acıyan sahabi efendimiz, onu salıverdi. Sabah olunca, Allah Rasûlü;

"Ebu Hüreyre! Dün akşamki hırsızı ne yaptın?" diye sordu. O da;

"Ey Allah'ın elçisi! Bana fakirliğinden ve bakmakla sorumlu olduğu çocuklarından bahsedince, acıyarak onu salıverdim." şeklinde cevap verdi. Peygamber Efendimiz;

"O adam sana yalan söyledi, o tekrar gelecek." buyurdu.

Gece olunca adam tekrar gelip zekat mallarından çalmaya başlayınca, Hazreti Ebu Hüreyre adamı yine yakaladı, adam aynı bahanelerle kendisine acındırarak bir kere daha kurtulmayı başardı. Ertesi sabah Allah Rasûlü, yine bir gün önceki hırsızı sordu. Ebu Hüreyre Efendimiz de olup biteni anlattı. Allah Rasûlü;

"O adam sana yalan söyledi, fakat tekrar gelecek!" dedi.

O gece aynı şey tekrarlanınca bu sefer Hazreti Ebu Hüreyre adamı bırakmadı ve "Seni mutlaka Rasûl-ü Ekrem'e götüreceğim!" dedi. Adam yalvarmaya başlayıp:

"N'olur bırak beni! Eğer bırakırsan sana faydalı bir dua öğretirim!" dedi. Sahabi Efendimiz, o duanın ne olduğunu sorunca, garip görünümlü adam "Yattığın zaman Âyetü'l-Kürsî'yi oku. Bunu yaparsan Allah senin üzerine koruyucu bir melek gönderir ve sabah oluncaya kadar şeytan sana yaklaşamaz." dedi. Bunun üzerine adamı yine serbest bıraktı Hazreti Ebu Hüreyre. Sabah olunca Peygamber Efendimiz hırsıza ne olduğunu tekrar

sordu. Ebu Hüreyre (radıyallâhu anh) adamın öğrettiği duayı ve bunun karşılığında serbest kalmayı istediğini bir bir anlattı Allah Rasûlü'ne. Olanları dinleyen İnsanlığın İftihar Tablosu:

"O, çok yalancı olduğu halde, bu sefer doğru söylemiş. Üç gecedir kiminle konuştuğunu biliyor musun?" dedi.

"Hayır!" dedi Ebu Hüreyre (radıyallâhu anh) ve şaşırtan cevabı aldı:

"O şeytandı!.."

Arkadaşınız Talip Rıza :)

KOMŞU KIZI SELMA VE DİL EĞİTİMİ

Sevgili arkadaşlar,

Uzun bir aradan sonra tekrar sizinle beraberiz. Ah bir bilseniz içimdeki duyguları, aklımı istila eden düşünceleri... Şu anda yine eski günlerde olduğu gibi, o duygu ve düşüncelerimin bazılarını sizinle paylaşmaya çalışıyorum ama bunu biraz da annemin ısrarından ve teşviklerinden dolayı yapıyorum. Bundan sonra da devam eder miyim etmez miyim henüz karar vermiş değilim.

"İyi de, derdin ne?" dediğinizi duyar gibiyim. Bakın anlatayım:

Zerreyim, fakat...

Üç ay kadar önce, bir ikindi sonrasıydı. Ayyüzlü, o her zamanki tatlı üslubu ve güzel sesiyle sohbet ediyordu. Sevgiden ve aşktan söz açtığı bir anda, (Bediüzzaman Hazretleri'ne ait olduğunu öğrendiğim) şu sözleri söyledi:

"Fânîyim, fânî olanı istemem. Âcizim, âciz olanı istemem.

Ruhumu Rahmân'a teslim eyledim, gayr istemem.

İsterim, fakat bir Yâr-ı Bâkî isterim.

Zerreyim, fakat bir Şems-i Sermed isterim.

Hiç ender hiçim, fakat bu mevcûdâtı umumen isterim."

Ayyüzlü daha ikinci mısrayı okumadan çok duygulanmış ve ağlamaya başlamıştı; onun iç çekişleriyle seslendirdiği ve yanaklarından süzülen yaşlarla daha bir süslediği bu sözler, salondakileri de hüzünlendirmişti. Bir aralık babama baktım,

o da ağlıyordu. Peki ya ben?.. Ben, hiçbir şey anlamamıştım o ifadelerden. Allah sevgisiyle alâkalı olduğunu tahmin etmiştim; çünkü, Ayyüzlü, sadece Allah'ı ve Peygamber Efendimiz'i hakiki sevgili olarak kabul eder; ne zaman onlardan bahsetse heyecanlanır ve bazen de gözyaşı dökerdi. İşte, o kadarını tahmin etsem bile, ben o sözleri tam anlayamamış, gönlümde duyamamış ve o güzel insanlar gibi ağlayamamıştım.

İşittiğim o kelimeler bana ilk anda yabancı gibi gelmişti, onları zor anlaşılır ifadeler zannetmiştim. Sohbetin akabinde Kur'an öğretmenim olan ağabeye sordum; o da beni odasına götürüp, o sözleri tekrar okudu, defterime yazdırdı, manalarını tam bilemediğim kelimelerin anlamlarını da not ettirdi. İşte o an gördüm ki, büyüklerim kadar duyamasam da o derin manaları, aslında biraz düşününce ben de anlayabilirmişim sözlerin genel anlamını. "Şems-i Sermed" ve "hiç ender hiç" terkipleriyle sadece birkaç kere karşılaşmış olsam da, "fânî", "âciz" "mevcudât" ve "Yâr-ı Bâki" ifadelerini defalarca işitmiştim.

Eve geldiğimde hem o sözleri hem de kendi durumumu bir kere daha düşündüm. Üç-beş söz öğrenir öğrenmez yazarlığa soyunduğum için kendimden utandım; oysa bilmediğim ne kadar da çok şey vardı. Bilgiçlik taslarcasına yazı yazmaya çalışacağıma oturup kitap okumalı ve kendimi yetiştirmeliydim. O gün bu hissimi kimseye açmadım ama bir kere kararımı vermiştim; artık bol bol okuyacak ve özellikle anlamakta zorlandığım ya da ilk kez duyduğum sözcükleri iyice öğrenerek kelime dağarcığımı zenginleştirecektim.

Komşu Kızı Selmâ'nın Hoş Nağmeleri

Ertesi gün planımı uygulamaya başladım ve hemen "Rüya ile Gelen" adlı harika kitaba sarıldım. Çölde susuz kalmış insanın ne zaman sonra bulduğu bir kırba suyu bir nefeste içmesi gibi, ben de onu birkaç oturuşta bitirdim. "Marallar İnince Suya" isimli romanı okurken kendimi doğunun bağrından çıkıp muhacirler arasına adını yazdıran ve öğrencisi için canını feda eden Ahmet

öğretmenin yerine koydum; onun ardından fatihalar yolladım. “Kar Çiçekleri” başlıklı kitap tam bir gül demetiydi; bu kitabı okurken zaman zaman ağladım, eğitim gönüllülerinin fedakârlıklarını hayranlıkla yâd ettim. “Gül Devrine Seyahat” yaptıran kitabın atmosferine kendimi kaptırıp ben de Peygamber Efendimiz’in dönemine gittim; yol boyunca Yunus Emre, Sultan Ahmet, Kanuni S. Süleyman, Yavuz S. Selim, Mevlânâ, Hacı Bayram Veli ve Gazneli Mahmud gibi her biri bir Peygamber âşığı olan büyüklere de uğradım. “Ağlayan Çınarlar Parkı”nda birbirinden güzel hikâyeler okudum ve hayata dair dersler çıkardım.

Bir gün “Küçük Sözler”den daha önce kafama takılan bazı bölümlerin kelimelerini çıkarıp anlamaya çalışırken çok şirin bir ses duydum:

“Bir gül aldım elime, görmem için göz verdin.

Koklamaya burnumu, tutmam için el verdin.

Teşekkür ederim Allah’ım, Seni çok seviyorum Allah’ım”

Bu güzel sözler, daha üç yaşındaki Selma’nın zar zor dönen dilinden dökülüyordu. Çok heyecanlandım, hemen yerimden kalkıp sesin geldiği yöne gittim. Komşumuzun kızı Selma, merdiven boşluğuna oturmuş ve o incecik sesiyle kendi kendine bir nağme tutturmuş bağırıyordu:

“Anneciğimin sesini duymaya kulak verdin,

Ondan dua öğrendim, söylemeye dil verdin.

Teşekkür ederim Allah’ım, Seni çok seviyorum Allah’ım.”

Varlığımı hissettirmemeye çalışarak onu uzun süre dinledim. Beni fark edince utangaçlığını belli ettirmek istemezcesine, hemen “Bizim evde CD var, ondan öğrendim. Sen ‘yaramaz kardeş’i biliyor musun?” dedi. “Hayır” işareti yapınca, “Bir de onu dinledim ama daha azıcık öğrendim!..” deyip devam etti:

“Benim bir kardeşim var çok yaramaz,

Terli iken soğuk su içer hasta olur.

Dertliye deva, hastaya şifa Sen verirsin Allah'ım,

Sen görürsün Allah'ım, Sen şifasın Allah'ım"

Evet, Selma'nın "gül, koklamak, teşekkür, dertli, deva ve şifa" gibi kelimeleri telaffuz ettiğini duymak ve hele "Allah'ım" deyişini dinlemek bana o kadar zevk verdi ki tariften âcizim. Onu bir çikolatayla ödüllendirip tekrar kitabımın başına döndüm ama nafile; ne kadar uğraşsam da bir daha zihnimi toparlayamadım.

Bu Nasıl Konuşma?

Hatırladığım kadarıyla, bir gün Ayyüzlü, "Her şey zıddıyla bilinir." sözünü açıklamış ve "Karanlık olmazsa ışık bilinmez; soğuk olmazsa sıcak anlaşılmaz; açlık olmazsa yemek lezzet vermez..." diyerek art arda örnekler vermişti. İşte, Selma'nın şirin sesi ve güzel kelimeleri bana yeni tanıştığım üç arkadaşımın aralarında geçen konuşmalarını ve kullandıkları sözcükleri hatırlatmıştı. Hoşuma giden ses ve sözler zıddını çağrıştırmış ve onlardan duyduğum kaba lafları aklıma getirmişti.

Ahmet, Burak ve Emir adındaki o üç arkadaşı ilk gördüğümde elimde "Başkasının Günahına Ağlayan Adam" adlı kitap vardı; onu okuyor, orada anlatılan kahramanın büyüklüğü karşısında hayretten hayrete giriyor ve bir sayfayı okurken diğerine geçmek için sabırsızlanıyordum. O esnada daha sonra adının Burak olduğunu öğrendiğim arkadaş koşarak geldi, benim yaslandığım ağacın arkasına saklanarak "Sakın burada olduğumu çaktırma!" dedi. Ben de kimseyi görmemişçesine okumaya devam ettim. Aradan epey zaman geçti, fakat gelen giden olmadı. Ağacın arkasında beklemekten sıkılan Burak, "Ben çocukların yanına akayım." diyerek gitti ve birkaç dakika sonra yanıma tekrar geldi.

"Boşu boşuna madara olduk, onlar çoktan gitmiş." diyerek yanıma oturdu. Kendimi tanıtma ihtiyacı hissettim;

"Merhaba, ben Talip. Sizi daha önce hiç buralarda görmemiştim. İlk kez mi geliyorsunuz?" dedim. O da ismini söyleyip:

"İlk kez geliyoruz buraya. Ahmet'le Emir de okulun dümencileri. Ailelerimiz de tanışıyorlar. Biz iyi arkadaşızdır ama bana madik attılar. Sobelemeye giderken hayret falan oldum."

"Ne oldun?.." dememle Burak'ın kahkaha atması bir oldu, benimle alay eder bir tarzda:

"Çakmadın mı yahu? En kibarını söyledim, daha argoları da var. Çok şaşırdım, afalladım demek istedim."

Bu konuşmamızın devamında ve daha sonraki beraberliklerimizde ilk kez duyduğum ve kulağımı tırmalayan bir sürü garip ifadeyle tanıştım. Meğer, buraya geldiğimizden beri güzelim dilimiz ne kadar da değişmiş. Türkiye'deki televizyon dizileri, yarışmalar ve şarkılar hep argo kelimelerle dolmuş. Okullarda, evlerde ve iş yerlerinde de yaygınlaşmış bu tuhaf laflar.

İşte bir taraftan Selma gibi küçücük bir kızın dilinden dökülen şirin mi şirin sözler, diğer yandan da o arkadaşlarımdan duyduğum sevimsiz laflar hücum etmişti zihnime. Babamın not defterinde, Ayyüzlü'nün Türkçe'yle alâkalı şu sözünü görmüştüm: "Dili bir namus gibi bilerek iffetimizi koruma hassasiyeti içinde onu korumaya gayret etmeliyiz." Bu sözü de hatırlayınca arkadaşlarımın o yakışıksız konuşma tarzı beni ziyadesiyle üzmüştü ki onlar, bu kelimeleri kullanmanın doğru olmadığının farkında bile değillerdi. Onlara nasıl faydalı olabilirim diye düşünürken anneciğim giriverdi kapıdan içeriye.

"Nasılsın oğlum? Yemekten sonra yanımızda fazla oturmadın da merak ettim, canını sıkan bir şey mi oldu?"

"Birkaç gündür duyduğum bazı sözleri düşünüyorum. Anneciğim, argo nedir? İnsanlar niye argo kelimeler kullanırlar?"

"Oğlum, argo aslında, eski zamanlarda dilenci, serseri ve hırsız grupların kendi aralarında konuştuğu gizli bir dilmiş. Günümüzde ise, cahilliklerini ve kitap okumamışlıklarını gizlemeye çalışan kimselerin, farklı olmak ve dikkat çekmek düşünce-

siyle, ciddiyeti azaltmak ve samimiyeti artırmak gibi bahanelerle kullandığı kaba bir dil oluvermiş."

"İnsanların cahillikleri nasıl gizlenir ki bu kelimelerle?"

"Bir haberde, Türkçe'de 70.000'den fazla kelime olduğunu, fakat şimdiki gençliğin bunlardan sadece 300-400'üyle kendilerini ifade ettiklerini okumuştum. Bazılarına göre bu sayı 40.000'e kadar düşüyor ama aslında dilimizde çok daha fazla kelime var. Maalesef, bugün biraz kitap okumuşlar bile ancak 800-900 kelimeyle duygularını ifade ediyorlar. Kitap okumayan, okumayı sevmeyen, zamanının çoğunu ya televizyon karşısında oturarak, ya müzik dinleyerek, ya internette "chat" yaparak ya da iyimser bir tahminle test çözerek geçiren gençler kelime hazineleri çok dar olduğu için, belli bir konuda konuşmaları gerektiğinde bildikleri kelimeleri farklı şekillerde dizip değişik manalar yükleyerek, "İşte, şey, falan.." türünden dolgu malzemeleriyle ve el-kol hareketleriyle işlerini görüyorlar."

Annem bu bilgiyi verdikten sonra –not defterinden de faydalanarak– daha pek çok hususa değindi. Dilerseniz ondan dinlediklerimin bir kısmını size de aktarayım:

Dil Eğitimi Üzerine

Çocuğa anadilini güzelce öğretmek ve ona okumayı sevdirmek herkesten önce anne-babanın vazifesidir. Çünkü, bu süreç daha çocuk dünyaya gözlerini açmaya hazırlanırken başlar. Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) çocuk doğar doğmaz kulağına ezan ve kâmet okumayı tavsiye etmesi ve kendisinin de bunu uygulaması çok mânidardır. Demek ki çocuğun ruhunu beslemek için daha ilk günden başlayarak onun kulağına bazı şeylerin söylenmesi ve onunla konuşulması gerekmektedir. Dahası, bebeğin kelime dağarcığı ilk sözcükleri duyduğu anda oluşmaya başlar.

Rasûl-ü Ekrem Efendimiz, hadis-i şerifte, "Çocuğun ilk söyleyeceği söz 'Lâ ilâhe illallah' olmalı." buyurmaktadır. İslam büyüklerine göre, şayet bir çocuk kendi başına bırakılır ve dil

konusunda onun üzerine düşülmezse, ağzından çıkan ilk söz "anne-baba" kelimeleri olacaktır ki, işin tabiîsi budur; fakat, anne-baba çocuklarının dil bakımından gelişimini daha en baştan ciddiye alırlarsa, o çocuk her şeyden önce "Allah" diyecektir ki, bu da meselenin irâdîsidir. Evet, çocuğun dilbilgisinin temeli "Allah" ism-i şerifiyle atılmalıdır; sonra bu esaslı atkı üzerine çocuğun yaşına ve idrak ufkuna göre vatan, toprak, bayrak, hürriyet, istiklâl gibi diğer önemli kavramlar bina edilmelidir. Zaten, şayet bir evde, Allah Teâlâ'ya karşı saygı var ise ve orada sıkça Allah'tan bahsediliyorsa, çocuğa ilk diyeceği şeyi öğretme konusunda hedefe kilitlenilmiş demektir. Bir yuvada, "Allah" denilip rükua ve secdeye gidiliyor, "Allah" denildiğinde ayakların bağı çözülüyorsa, orada yetişen çocuğun ilk kelimesinin "Allah" olması da kolaylaşacaktır.

Anne-babalar çocuk daha konuşmaya başlamadan onun belleğini güzel kelimelerle doldurmalı ve ona hep hoş sözler duyurmalıdırlar. Hatta, çocuğa söyleyecekleri ninnilerin sözlerine ve toplu mekanlarda onların işitmesi muhtemel konuşmaların muhtevasına bile dikkat etmelidirler. Mesaj vermeyen ninnilerle yavrularını uyutan, çok yoğun olduğunu söyleyip çocuğunu televizyonun tehlikeli kollarına atan ya da onları yuvaya emanet eden anne-babalar bunun vebâlini ödeyemezler. Özellikle yedi yaşına kadar çocuk her an anne-babasının gözetiminde olmalıdır ve eğer gerçekten zaruri değilse çocuk kat'iyen başka ellere teslim edilmemelidir. Zarurete binâen bile olsa oğlunu ya da kızını gözü gibi koruyacağından emin olmadıkları insanlara teslim eden çiftler büyük bir cinayete sebebiyet vermektedirler.

Bebek önce anne-babasının sesinden güzel sözleri dinlemeyi sevmeli, sonra kitapları görmeli, daha sonra onlara dokunmayı ve onlarla oynamayı istemeli ve en nihayetinde de okumaya alışmalıdır.

Hazreti Ömer Efendimiz, şiirin faziletli kalbi şefkatle doldurup duygulandırdığını söyleyerek, kendi dillerini sağlam öğrenmeleri ve düşüncelerini rahat ifade edebilmeleri için çocuklara

şiir öğretmek gerektiğini belirtmiştir. Hafızasında binlerce beyit bulunduğu ve çok güzel konuştuğu nakledilen Hazreti Aişe Validemiz de, "Çocuklarınıza şiir öğretiniz; dilleri tatlılaşır." tavsiyesinde bulunmuştur. Şu kadar var ki, onlara şiir ezberletirken o işi severek yapmalarına ve "ezberleyebiliyorum" duygusunu yaşamalarına özen gösterilmelidir. Yani, birdenbire on kıtalık bir şiiri ezberletme yerine ilk önce bir-iki mısralık bölümleri ezberletmeli; onlara bu işi yapabiliyor oldukları hissi verilmelidir. Hatta, gerekirse, ezberleme işine ezgi ve ilahilerle başlanmalı, böylece onlarda yavaş yavaş dil zevkinin oluşması sağlanmalıdır.

Bu itibarla, anne-babalar hem kendileri dili güzel kullanmalı hem de çocuklarına dinlerinin yanında dillerini de çok iyi öğretmelidirler. Hem bilgi bakımından muhtevalı hem de dil açısından düzgün kitaplar okutmanın yanı sıra, onların Türkçe'yi sevmeleri için kulağa hoş gelen atasözlerini ve şiirleri de zaman zaman tekrar etmelidirler. Onların nezih bir çevrede ve temiz konuşan insanlar arasında bulunup hiç olmazsa dinleye dinleye kulak âşinâlığı kazanmaları için imkânlar hazırlamalıdırlar.

İç Lûgatçe

Ayrıca, anne-babalar, çocuklarına anlayacakları dilden konuşmalıdırlar ama anlamakta zorlanacaklarını bile bile, onlara öğretmek için -kasdî olarak- bazı kelimeleri, terkipleri ve deyimleri de sık sık kullanmalıdırlar. Bu konuda, Bediüzzaman'ın üslubunu taklit etmek çok faydalı olsa gerektir. Bazıları, Risale-i Nur'ların diline "ağır" derler. Oysa, Risale-i Nur'daki bazı kelime ve terkiplere zihnimizi ve dilimizi Kur'ân kelimelerine âşina kılmak için yer verilmiştir ve onlar özellikle tercih edilmiştir. Bu tercihin tek sebebi, Üstad hazretlerinin yaşadığı zaman değildir. İnsan zihninin bütün zamanlarda âşina olması ve bilmesi gereken Kur'an tabirleri vardır; Risaleler'in (ve dahi Pırlantalar'ın) üslubu da bu maksadı gerçekleştirmek için kasdî seçilmiştir. Anne-babalar ve eğitimciler bu hususu mutlaka göz önünde bulundurmalı ve

-Risale-i Nur'da metnin akışı içinde gizli bir lûgatçe ile Kur'an kelimelerinin sade karşılıklarının verilmesi gibi- bir "iç lûgatçe" kullanmalıdırlar. Evet, Risaleler'de, "...o Sultana muhâtab ve halîl ve dost ol!" cümlesindeki "halîl = dost"; "O rahmetin kuvvetidir ki, zîşuurun nazarlarını celbeder, kendine çeker." sözündeki "celbetmek = kendine çekmek"; "...levh-i mahv ve isbat namında yazar-bozar tahtası hükmündedir" ifadesindeki "levh-i mahv ve isbat = yazar-bozar tahta" misallerine benzer daha pek çok örnek göstermek mümkündür.

İnsan okuduğu kitaplar, zihnine yerleştirdiği bilgiler ve bildiği kelimeler vesilesiyle belli bir düşünce sistemine sahip olur. Bir yabancı dile âşina olan kimseler, eğer ana dillerini çok iyi bilmiyorlarsa, zamanla yazılı ya da görüntülü vasıtalar sayesinde o dillerden süzülüp gelen düşüncelerin tesirine girer; o milletler gibi duymaya, düşünmeye ve anlamaya başlarlar. Bu itibarla, özümüzü muhafaza etmemizin ve kendimiz olarak kalmamızın şartlarından biri dilimizi kendine has özellikleriyle öğrenmemiz, onu düzgün kullanmamız ve korumamızdır.

Maalesef, bugün bazı kimseler, hatta bir kısım meşhur yazarlar argo kullanmanın lüzumunu ve onun halkın malı olduğunu iddia etmektedirler ki bize göre bu tamamen yanlıştır. Argo kelimeler ile belli bir yöreye ait sözcükler birbirine karıştırılmamalıdır. Evet, mahallî diller ve lehçeler milletin malıdır ve birer zenginlik kaynağıdır; onlarla alâkalı çalışmalar takdir edilmelidir. Her yazar kendi doğup büyüdüğü yörede bilinen mahallî kelimeleri mutlaka kullanmalı ve onların unutulmasına mâni olmalıdır. Ne var ki, her argo kelime, iffetli insanlar arasındaki hayasız kimse gibidir; umumi atmosferi bozar, göz tırmalar ve hassas ruhları rahatsız eder.

Kelimelerin Size Ait Olması İçin...

Evet arkadaşlar,

Dil eğitimiyle alâkalı bunca önemli meseleyi not ettikten sonra anneme sordum:

"Peki sen bana kitap okumaya ne zaman başladın anneciğim?"

Gözlerindeki buğudan tekrar o günlere gittiğini hissettiğim annem başımı okşayarak,

"Hatırlamazsın ama, sen daha minik bir bebekken ben sana kitap okurdum; renkli renkli sayfaları gösterir, oradaki resimler hakkında konuşurdum. O zamanlar bebekler için bezden kitaplar olmadığından dolayı, bazen bir kumaşın üzerine resim çizip yazılar yazar, daha sonra da içini pamukla, pirinçle ve değişik maddelerle doldurup kenarlarını dikerek kendine zarar vermeyeceğin oyuncak kitaplar yapardım sana." dedi.

O, yanımdan ayrılıp giderken içimde anneme karşı minnettarlık hislerim iyice kabarmıştı: Ah canım anneciğim, hâlâ çok şey öğrenmem lazım ama şayet sen o kadar hassas davranmasaydın, bugün anladığımı zannettiğin çok güzel hakikatleri bile hiç anlayamayacaktım. Beni senin şefkatli sinene emanet eden Rabbime hamd ü senâ ve sana da sonsuz teşekkürler ederim.

Son bir îkaz: İnsan, anlamadığını düşünerek okumaktan ve dinlemekten vazgeçerse bazı hakikatleri hiçbir zaman anlayamaz; fakat, her gün tek kelime bile öğrense birkaç sene sonra hatırı sayılır büyüklükte bir kelime hazinesine sahip olur. Dahası, insan belli bir yaştan sonra öğrendiği kelimeleri bilse ve onlarla karşılaştığında anlasa dahi, onları kendine mâl etmenin ve ihtiyaç anında rahatça kullanabilmenin yolu küçük yaşta onlarla tanışmış olmaktır; aksi halde, o kelimeler onun cümleleri arasında birer emanet gibi durur.

Dualarınıza vesile olması recasıyla...

Arkadaşınız Talip Rıza :)

KUŞUN KANADINI KIRARSAN...

Sevgili arkadaşlar,

Ağaçlar arasındaki evimizin hemen arkasında minik ama oldukça güzel bir gölet var. Ördekler için tam bir yüzme havuzu olan, sincaplara ve geyiklere serin suyundan ikram eden, görüntüsüyle çevredeki ağaçların canlılığına daha bir güzellik ekleyen bu şirin gölcük, buraya geldiğimizden beri benim için bulunmaz bir dinlenme mekânı oldu. Fırsat buldukça minik denizciğimin kenarına gidiyor, çevreyi seyrediyor ve kâinatı okuma denemeleri yapıyorum. Bu arada az ötedeki küçük derenin şırıl şırıl akışını dinleyerek, onun hangi zikri yaptığını, Cenâb-ı Hakk'ın hangi ismini tekrar edip durduğunu anlamaya çalışıyorum. Bazen "Celîl", bazen de "Cemîl" dediğini duyar gibi oluyorum ama bunlardan hangisini söylediğini iyice ayırt edemiyorum. Geçen gün, su içmeye gelen bir kuşun zikrini Kur'an hocamın yardımıyla da olsa açık seçik anladım; "Ya Kuddûs, ya Kuddûs" diyordu; onun sesine yoğunlaşınca harfleri ne kadar da güzel telaffuz ettiğini duyup hayrette kaldım.

Ayyüzlü'nün Ağladığı Gece

Neyse... Geçen gün her zamanki gibi bir fırsatını bulup şirin göletin kenarına koştum. Elimde, soluk soluğa okuduğum ve neredeyse bir günde bitirdiğim "Serhatte Gün Batımı" adlı kitap vardı. Onun sayfaları arasına dalıp gitmişken, bir cümle beni hayalen birkaç hafta önceye, Peygamberimizin doğum gecesine götürdü. Samanyolu Televizyonu da olmasa bu gurbet elde çok

garip geçecekti o Kutlu Gece. Fakat, çok şükür ki, ışığı sönmeyen evde, Ayyüzlü ile beraber Mevlid Kandili için hazırlanan özel programı seyretmek nasip oldu.

Rasûlullah'ın adının her anılışında sanki odaya o En Sevgili giriyormuş gibi bir hal alıp edeple doğrularak O'na saygısını gösteren Peygamber Âşığı'nı, o programı seyrederken bir görebilseydiniz keşke. Yanaklarından sürekli damla damla gözyaşı akan o Güzel İnsan, program boyunca ağlamaktan ekrana bakamadı desem abartmış olmam herhalde. Büyüklerim, çekindiklerinden midir bilemiyorum, bırakın Ayyüzlü'ye dönüp onun halini görmeyi, nefeslerini bile belli etmeden alıp veriyorlardı. Ben ise, hem küçük olmanın avantajıyla hem de Ayyüzlü'nün beni göremeyeceği, normalde bayanların kullandığı camlı yerde oturduğumdan herkesi yarı kuşbakışı takip edebiliyordum.

Televizyonda değişik rolleriyle, şarkılarıyla tanıdığımız sanatçıların sırf Kâinatın İftihar Tablosu'nun dünyayı teşrifini anmak ve O'nunla bir gece geçirebilmek için yaptıkları besteleri, okudukları şiirleri dinleyince çok duygulanan Ayyüzlü'nün dudakları kıpır kıpırdı. Bütün insanlığın dünya ve ahiretini düşünen o Dertli Adam, sanatçıların Peygamber Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) olan sevgilerinin artması için dua mı ediyordu, yoksa, o süslü hayatın içinde yaşayıp da Sırat-ı Müstakim'i bulamamışların da hidayeti için Allah'a yakarıyor muydu, çok merak etmiştim. Bir aralık kısık bir sesle, "Ey merhameti sonsuz Rabbim, Habibin hürmetine, O'nun mevlidi hatırına uzaktakilerin gönüllerini de imana, İslam'a ve Kur'an'a aç; kalbi bütün bütün ölmemiş kullarına da bu gece yeni bir doğum lutfet!" diyor ve ağlıyordu. Bir de zaman zaman dudaklarından "Ya Rasulallah ne kadar yenisin; aramızdan daha dün gitmiş gibisin!" sözleri dökülüyordu. Hele arada bir ekrana yansıyan yaşlı gözler, vatan ve millet hasretiyle kavrulan Büyüğümüzü daha da bir hüzünlendiriyordu. Kim bilir, belki de "Yetim Kız"ın duygu yüklü sözlerini dinlerken de koskoca bir ümmetin öksüzlüğünü düşünmüş ve onun için hıçkırıklara boğulmuştu.

Haylaz Çocuklar

Bu tatlı ama hüzünlü tablo bir sinema şeridi gibi hayalimden geçerken, benim yaşlarımda iki kişinin seslerini duydum. Bu iki arkadaş ellerindeki taşları göldeki ördeklere doğru fırlatıyor, daha sonra da ördeklerin bağırarak kaçışlarını birbirlerine gösterip kahkaha atıyorlardı. İlk önce yanlış gördüğümü zannettim. Fakat biraz daha dikkatli izleyince yanılmadığımı anladım. Keşke yanılmış olsaydım da onlar öyle kötü şeyler yapmasalardı. Daha sonradan babalarının bir işi dolayısıyla üç günlüğüne bizim yan daireye geldiklerini öğrendiğim Serkan ve kardeşi Ahmet'le, hiç de iyi bir tanışmamız olmadı:

"Heyy, durun, arkadaşlar ne yapıyorsunuz? Onların da canı var. O elinizdeki taşlar size atılsa hoşunuza gider miydi? Yapmayın ne olur!.." diye uzaktan seslenip koşarak yanlarına gittim.

"Biz bir şey yapmıyoruz ki, sadece oyun oynuyoruz." dedi Ahmet.

"O hayvancıklar oyuncak değil ki!" diye cevap verdim.

"Annemin dediğine göre, Allah, hayvanları insanlara hizmet etmek için yaratmış; işte bizi eğlendirerek onlar da hizmet etmiş oluyorlar." diyerek dalga geçen Serkan, o esnada bastığı yerin yakınında bir karınca yuvası olduğunu fark edip yere eğildi. Eliyle yuvayı karıştırırken batan bir dikenin acısıyla yerinden doğruldu ve hıncını karınca yuvasından alırcasına ayağıyla vurmaya başladı. Artık dayanamayıp;

"Lütfen yapma, hem bu yaptığın çok günah. Eğer sen bu hayvancıklara merhamet etmezsen Allah da sana merhamet etmez." dedikten sonra tuttuğu elini gösterek, "Çok acıdı değil mi? Haydi gelin, başka bir oyun bulalım sizinle! Bu arada ben Talip Rıza!.." diyerek kendimi tanıttım.

Bir müddet havadan sudan konuştuk. Söz sonra dönüp dolaşıp hayvanlara nasıl davranmamız gerektiğine geldi. Ben de "Başkasının Günahına Ağlayan Adam" adlı kitapta dikkatimi

çekip beni kendisine hayran bırakan Bediüzzaman Hazretlerinin davranışından bahsettim:

Karıncaların Çayı

“O kitapta anlatıldığına göre, Bediüzzaman Hazretleri kedilerin “Yâ Rahîm!” dediklerini duyuyormuş. Bir yere kulübe yapacakları zaman kaldırdıkları taşın altından karınca yuvası çıkınca, sırf o hayvancıkları rahatsız etmemek için oraya kulübe yapmaktan vazgeçmiş. Karınca yuvalarının yanına gelince ekmek, bulgur, bir de şeker koyar ve gülerek “Bu da onların çayı olsun.” dermiş. Bırakın hayvanları, ağaçlara, çimenlere bile Allah’ı zikrediyorlar diye şefkatle davranırmış. Bir keresinde gördüğü bir oduncuya “Sakın yaş dalları kesme, onlar da Allah’ı zikrediyorlar, ağaçların kurumuş ve ölmüşlerini topla!” demiş. Kendisi de yerdeki çimenler yaralanıp da zikirleri kesilmesin diye otların olmadığı yerlerden yürümeye gayret gösterirmiş.”

“Evet, ben de geçen gün televizyonda Darendeli bir hocaefendinin çocukken Allah’ın adını zikrettiğini işittiği için ağaçların dallarını koparamadığını öğrenmiştim. Öyleyse bitkiler, hayvanlar, her şey Allah’ı zikrediyor öyle mi?” dedi Ahmet.

“Tabii, hatta annem bir keresinde söylemişti; Kur’an’da, kâinattaki her şeyin istisnasız Allah’ı tesbih ettiğini belirten ayetler varmış. Yani sadece hayvanlar, bitkiler değil; dağ, taş, bulut, güneş, gezegen... Her şey Allah’ı tesbih ediyormuş.”

Benim bu sözüm üzerine iki kardeşten büyükleri olan Serkan, çoğumuzun merak ettiği bir konuya değindi:

“İyi de, zehirli yılanları, akrepleri, eşyalarımızı yiyip delik deşik eden fareleri, yazın bizi ısırıp kaşındıran sivrisinekleri de mi Allah’ı zikrediyorlar diye öldürmeyeceğiz?”

Bu sorunun cevabını az çok biliyordum, fakat benim bilgilerimle onların ikna olmayacaklarını tahmin ettiğimden, eve gidip hem bu konuyla ilgili annemden yardım alabileceğimizi, hem de onun enfes yaş pastasından yiyebileceğimizi söyleyince hep

beraber koşarak bizim eve gittik. Ben, aramızda geçen konuşmaları anneme naklettikten sonra Serkan sorusunu biraz daha özetleyerek tekrar etti:

“Çevremizde bir sürü kötü, pis, insanlara zarar veren hayvan var. Bunlara da dokunmayacak mıyız, teyze?”

Annem sabah hazırladığı çikolatalı ve üstü süslü pastadan büyükçe dilimleri tabaklarımıza koyarken ben de içeceklerimizi bardaklarımıza doldurdum. Anneciğim her zamanki mütebessim çehresiyle, yumuşak sesiyle ve sabırla sorularımıza cevap veriyordu;

“Bakın çocuklar, her şeyden önce bilmemiz gereken bir şey var; kâinatta kötü varlık yoktur. Anne-babaların çocuklarını koruma amacıyla kullandıkları, fakat çok yanlış bir ifadedir bu. Eğer bizde bir kabahat olmazsa zararlı gibi bildiğimiz hayvanlar dahi bize ilişmezler. Özellikle sinek, hamamböceği, fare, yılan, solucan, kedi, köpek gibi hayvanları kötüleyip iftiraya maruz bırakıyoruz. Daha önce Talip’e, yılanın dokunmadığı Allah dostunu anlatmıştım. Evet, hiçbir şeyi boşu boşuna yaratmayan Allah Teâlâ, bu hayvanları da bir, belki de bilemediğimiz bin hikmetle yaratmıştır. Mesela; kimi hayvanları üzerine binip bir yere gitmemiz, kimilerine yük taşıtıp işimizi kolaylaştırmamız ve bazılarını etinden, sütünden, derisinden istifade etmemiz için pek çok hikmetle Yaratan Cenâb-ı Hak, bazı varlıkları da izleyip tefekkür ederek ders çıkarmamız ve hepsinden önemlisi onların çehresinde bütün kâinatın Sahibi Yüce Rabbimizin güç ve kudretini görüp bilmemiz için yaratmıştır. Dolayısıyla, onların şerlerinden emin olmak için yollar bulmalıyız, ama bunu onlara zarar vermeden yapmaya çalışmalıyız. Bilmeliyiz ki, onların her biri Rabbimizi bize tanıtan bir harf, bir kelime, bir sayfa ve bir kitap gibidir.”

Sivrisineğin Ustalığı

Serkan sorularına devam etti:

“İyi de, bir sinek bize Allah’ı nasıl tanıtabilir ki?” dedi. Annem:

“Sırf sineklerle ilgili bir yazısı var Bediüzzaman Hazretleri’nin. Okuduğumda benim de çok ilgimi çekmişti. Siz pastalarınızı yerken ben de o yazıya dair tuttuğum notları getireyim de okuyalım olur mu?” deyip kendisi için hazinelerden bile kıymetli bilgilerin saklı olduğu sohbet ve çalışma notlarını kaydettiği o güzel defterini alıp getirdi. O sırada,

“Çok güzel olmuş anneciğim, ellerine sağlık, pastanedekilerden bile güzel olmuş.” demeden edemedim.

Bir küçük tebessümle bana cevap veren anneciğim notlarına bakarak anlatmaya başlamıştı bile:

“Her çiçek, her ağaç, her canlı bütün varlığın aynı Sanatkârın eseri olduğunu gösterir.”

“Nasıl yani?”

“Diyelim ki siz bir apartmana girseniz ve çıktığınız her katta bütün çocukların elinde aynı şeker ve çikolatadan görseniz, ne düşünürsünüz? Onlara bu güzel yiyecekleri veren aynı kişi midir, yoksa farklı kişiler midir?”

“Tabii ki aynı kişi vermiştir, bütün çocuklara değişik insanlar tesadüfen aynı şeyi veremez ki!”

“Çok haklısınız, hemen hemen bütün bitkiler birer tohumdan çıkar, gündüzleri kirli havayı emip yerine temiz hava verirler. Gülü yaratan hangi Zât ise, koca çınar ağacını da yaratan aynı Zât’tır. Bütün bitkiler uyum içerisinde aynı vazifeyi yaparak “Bak bize.. bu küçücük halimizle sizin alıp verdiğiniz havayı temizliyoruz, her birimizde bir hastalığa şifa gizlidir, boyumuzdan çoook çok büyük işleri biz kendi kendimize yapamayız. İşte demek ki bize bu işleri yaptıran bir Usta’mız, Sultan’ımız var. Bak.. her birimizin üzerinde ve de dilinde Allah’ın değişik isimleri var. Bize bakıp bu isimleri görsenize, kulaklarınızı açıp zikirlerimizi işitsenize...” derler.

Bediüzzaman Hazretleri dikkatlerimizi sivrisineğin üzerine çekiyor ve şöyle diyor: "Dünyaya geldiği dakikada evinden çıkıp durmayarak insana hücum edip uzun asâsıyla vurup hayat suyumuzdan (kanımızdan) içer ve biz onu fark edip yakalayana kadar da ani bir manevrayla kaçıverir. Acaba bu küçük, tecrübesiz, okula gitmemiş olan mahluka savaş tekniğini, su bulup çıkarma sanatını kim öğretmiş? Ben o hortumlu sineğin yerinde olsaydım, bu sanatı çok uzun derslerden sonra öğrenebilirdim. Bu hayvancık bile "Beni yaratan, içime bilgileri koyan Biri var" diyor. Çiçeklerden topladığı maddelerle bal yapan arıyı, incecik iple yuvasını ören örümceği de buna kıyas edin."

Anne Kuşun Çırpınışı

Hepimiz hayran hayran annemi dinliyorduk. Büyük bir heyecanla elindeki notları bize aktaran annem sözlerine şöyle devam etti:

"Geçen gün Ayyüzlü de bu konuya değinmişti. Demişti ki: Biz bütün canlıları Allah'ın sanatı olarak görür ve mahlukatın en küçüğüne dahi merhamet ve şefkatle bakarız. Bir tek sineğin ölümüne bile rıza göstermeyiz. Yıllar önce, bir arkadaşım bir yılanın belini kırmıştı. Zannediyorum bir veya iki ay hiç konuşmadım onunla. 'Ne hakkın vardı? Niçin hayvanın hayatının önünü kestin, yaşamasına mâni oldun?' dedim ve sitem ettim. Ben hayatımda bilerek bir karıncaya bile basmadım. Her canlının yaşama hakkı olduğuna, eko-sistem içinde onların hepsinin bir yeri bulunduğuna inandım."

O gün Ahmet ve Serkan kendi evlerine gittikten sonra da, hayvanlara karşı şefkatli olma meselesi aklımdan hiç çıkmadı, zihnimi kurcalayıp durdu. Bir aralık, Peygamber Efendimiz'in hayvanlara merhametli olma hususunda neler söylediğini merak ettim. Bu merakımı giderebilecek bir kitap bulup hemen okumaya başladım. Kitabı henüz bitiremedim. Fakat, en son okuduğum iki hadiseyi aktararak noktalamak istiyorum.

Bir yolculuk esnasında Sahabîler bir kaya kuşu gördüler. Kuşun yanında iki tane de yavrusu vardı. Birisi gidip kuşun yavrularını aldı. Anne kuş gelip onların başlarının üstünde çırpınarak uçmaya başladı. Peygamberimiz bunu görünce, “Yavrularını alarak bu hayvanın canını kim acıttı? Yavrularını yerine koyun.” buyurdu.

Peygamberimizdeki şefkat, bir kuşun çırpınmasına ve acı duymasına bile razı olamayacak kadar engindi. Öyle ki, zevk için kuşları avlamayı hoş görmemiş, o türlü kötü alışkanlıklardan uzak kalınmasını tavsiye etmiş ve şöyle demişti: “Kim sırf eğlence olsun diye, keyif için bir serçe öldürürse, kıyamet gününde o serçe Allah’a şu şekilde şikâyette bulunur: Yâ Rabbi, bu kişi etimi yemek ve benden yararlanmak için değil, sırf kendi zevki için beni boşu boşuna öldürdü.”

Evet, sevgili arkadaşlar,

Hazreti Bediüzzaman’ın dediğine göre, bir çocuk, eline aldığı bir kuşu veya bir sineği öldürse, şefkat duygusuna zıt hareket ettiği için mutlaka o kötülüğünün cezasını görür.. bugün olmazsa yarın düşüp başını yarar ya da kolunu kırar. Şayet, büyüdüğü halde mahlukâta karşı öyle zalimce davranmaya devam ederse, burada olmasa da ötede muhakkak hesaba çekilir ve cezalandırılır. Öyleyse, siz siz olun kimseye kötülük yapmayın, hayvanlara bile zulüm etmeyin.

Sahi, sizin kedi nasıl zikrediyor, hiç dinlediniz mi?

Arkadaşınız Talip Rıza :)

BACAĞI KESİK ÇOCUK VE GERÇEK ENGELLİLER

Merhaba Arkadaşlar,

İki hafta önce, bugün de hâlâ etkisinden kurtulamadığım bir rüyayla sıçrayıverdim uykumdan. Gerçi gördüğüm bir rüya mıydı, kabus muydu, yoksa elimdeki nimetleri hatırlatan bir ders miydi bilemiyorum. Zaten o gecenin akabindeki günlerde yaşadığım olaylar, tanıştığım kimseler sanki bana birer mesaj veriyordu. Aynı türden şeylerle bu kadar kısa süre zarfında karşılaşmam bir tesadüf olamazdı. Bunca tevafuktan sonra da beni bir düşüncedir aldı...

Seyrettiğim bir çizgi filmden mi etkilenmiştim bilmiyorum: Aynaya baktım, her şey normal gözükürken birdenbire ayağımın teki ortadan kayboldu ve tam yürüyecekken yere düştüm. Ayrıntılarını çok hatırlayamadığım rüyamda bu kısım o kadar netti ki, anlatırken bile tüylerim diken diken oluyor.

Metin'in Kesilen Bacağı

Ertesi gün ikindi namazı ve sohbeti için Ayyüzlü'nün bulunduğu binaya gitmiştik. Namazın sünnetini kılıp farz için Ayyüzlü'yü beklerken benim yaşlarımda, koltuk değnekli bir erkek çocuğu içeriye girdi. Tam da arkamdaki yere oturdu babasının yardımıyla. Başında takkesi vardı, belli ki o da namaz kılacaktı. Gece gördüğüm rüyanın üstüne, o çocuğu da görünce çok etkilendim. Bazı abiler dönüp dönüp ona bakıyorlardı. Ben bile herkesin

onu incelemesinden öyle rahatsız olmuştum ki, "Ne hissediyor acaba?" diye düşünmeden edemedim.

Namazımızı tamamladık, namaz sonrası tesbihatımızı yaptık, hepimiz sohbet dinleme duruşuna geçip Ayyüzlü'nün gelişini bekliyorduk ki onun gelmesiyle herkeste bir hareketlilik oldu. Ben her zamanki gibi kapıya yakın oturduğum için karşıdan amcaların bütün hareketlerini takip edebiliyordum. Daha sonradan adının Metin olduğunu öğrendiğim tek ayaklı arkadaş, Ayyüzlü içeri girince ancak koltuk değneğine tutunarak doğrulabildi. Ayyüzlü kendisi için ayrılan yere oturur oturmaz, bazı afacanlar hemen onun yanına koşup elini öpmek istediler; yaşı çok küçük çocuklar hariç hiç kimseye elini öptürmeyen Güzel İnsan, bu âdetini bozmayıp onların başlarını okşadı ve ellerine birer ikişer çikolata verdi. Gözüm, istemeden de olsa Metin'e takılmış, adeta onun üzerine çivilenip kalmıştı. Kıvranıp durmasından ve etrafına bakınmasından belliydi ki, o da bir-iki hamleyle ayağa kalkmak, koşmak, o mübarek ellere dokunmak ve dünyanın en tatlı çikolatalarından birkaç tane almak istiyordu ama buna bir türlü cesaret edemiyordu. Belki kimse görmemişti onun heyecanlı hareketlerini ama o kıvranışları benim içimi delmişti âdeta.

Sohbet biter bitmez Metin'in yanına gidip onunla daha yakından tanıştım. Bir trafik kazasında küçük kardeşi vefat etmiş; aynı kazada kendi bacağı da büyük darbe almış; doktorlar ayaktan kalçaya kadar o bacağı kesmek zorunda kalmışlar; bu arada, daha sonraki uzun tedavilere rağmen belindeki müthiş ağrıyı bir türlü giderememişler. Metin, Ayyüzlü'nün duasını alma ümidiyle gelmiş uzak bir beldeden.

Tanışıp konuştukça daha çok sevdim Metin'i; çektiği sıkıntıların onu ne kadar da çok olgunlaştırdığına şahit oldum. Çok güzel bir arkadaş; hal ve tavırları başka çocuklar gibi değil. Benden iki yaş küçük olmasına rağmen sanki daha büyük birinin dilinden dökülüyormuş gibiydi her cümlesi, hayranlıkla dinledim onun sözlerini. Meğerse hastanede kaldığı süre içinde bol bol kitap

okumuş, en zor zamanlarını bile çok okuyup daha çok şey öğrenerek değerlendirmiş; kitaplarla sohbet ederken dertlerini bir an da olsa unutmuş. Okuduğu hemen her sayfadan sonra ise Allah'a dualar etmiş vefat eden kardeşi için.

Ona üzülüp üzülmediğini sorduğumda, "Biliyorum ki kardeşim şimdi cennette ve bizi görebiliyor. Onun canı hiç acımıyor. Sadece onu çok özledim. Bazen fotoğraflarla avunuyorum, bazen de Rabbim rüyamda onu gösterip hasretimi dindiriyor." diye cevap verdi.

Metin ayağı kesildiğinde çok ağlamış, fakat onu ziyaret eden öğretmenleri yaşadığı sıkıntıların, acıların arkasında nasıl birer rahmet gizli olduğunu anlattıkça olayları değerlendirmesi değişmiş ve ağlamaları tebessümlere dönüşüvermiş. Dışarıdaki insanların ona dönüp dönüp bakmalarından ve bazı çocukların "sakat" diyerek onunla dalga geçmelerinden dolayı çok ağladığı zamanlar da olmuş ama anne-babasının da desteğiyle o acı günleri hatıralara hapsetmiş. Şimdi başına gelenleri Allah'ın takdiri olarak görüyor ve cennette sapasağlam bir ayağa sahip olacağına çok inanıyor. Sahabe efendilerimizden bir bacağı sakat olan Amr b. Cemuh vefat edince, Peygamber Efendimiz'in "Şu anda Amr'ı ayağı sapasağlam olmuş, cennette koşarken görüyorum." deyişini bir an olsun unutmayan Metin, kendisi için de aynı hayali kuruyor ve o hayalle her zaman bir kevser serinliği yudumluyor...

Belalardaki Rahmet Sırrı

Metin'in buradan ayrılmasının akabinde bedeniyle, sağlığıyla imtihan olan insanlar aklıma takıldı durdu. Hep kendilerine yardımcı olacak birilerine muhtaç, yatağa bağlı, felçli kimseleri; gömleğinin düğmesini bile ilikleyemeyen güçsüzleri; arkadaşları sokakta koşup oynarken pencereden seyretmek zorunda kalan yürüme engelli kardeşlerimizi; konuşamadığı için hareketlerle kendini ifade etmeye çalışan dilsizleri; bununla birlikte hareket dilinden anlamadığı için karşısındakiyle dalga geçen kendini

bilmez, kalbsizleri düşünüp durdum. Gözlerim yaşardı; gönlüm şefkatle çıpınmaya, dilim duaya başladı. Onlar için ne yapacağımı bilememenin şaşkınlığıyla öylece kalakaldım. İçimin sıkıntısı öyle kavuruyordu ki beni balkonda oturup gökyüzüne bakarken gecenin soğuğunu bile hissetmemişim. Ben dalıp gitmişken aniden balkonun kapısı açıldı; annemin sıcak sesiyle dışarıda ne kadar da çok üşüdüğümü fark ettim.

"Ne düşünüyorsun böyle gökyüzüne bakarak? Hem üstündekiler de ince, üşütüp hasta olmayasın Talip'im!.." diyerek yanıma oturup kolunu omzuma atıverdi annem. Anacığımın sıcaklığıyla birden içim ısınıverdi.

"Metin'i düşünüyordum anneciğim."

O ana kadar zihnime kıymık gibi batan soruyu anneciğime açmadan edemedim:

"Allah Teâlâ'nın yarattığı hiçbir şeyde nizamsızlık, hikmetsizlik, abes yoktur, öyle değil mi anne?"

"Evet, yavrum..."

"Peki bedeninde bazı rahatsızlıklar bulunan engelli kimselerin durumunu nasıl açıklayabiliriz? Allah'ın her şeye gücü yeter, murad etseydi herkesi sağlıklı yaratırdı, hiç kimseye sakatlık vermezdi?"

"Allah her şeyi kulları için yaratmıştır, kullarını da imtihanlardan geçirip olgunlaştırmak ve rızasına hazırlamak için. Hiç düşündün mü neden göletler kirlidir de akarsular berraktır, temizdir?"

"Bilmem, hiç düşünmemiştim. Biri akıyor, diğeri sabit duruyor diye mi?"

"Bir nebze doğru, fakat akanı temiz yapan engelleri aşmaya çalışıp kendini oradan oraya çarpması ve bu sayede içindeki kirleri atıp arınmasıdır. Allah Teâlâ da kullarını kirlerinden, günahlarından arındırmak için, kimi zaman onları ibadetlerle ulaşamayacakları makamlara çıkartmak için, kimi zaman da yapıp ettikleri güzellikleri, sahip oldukları nimetleri kendilerin-

den bilerek kibirlenip şeytana yoldaş olmamaları ve âcizliklerini hissedip Allah'a yönelmeleri için imtihanlardan geçirir, sıkıntılara çarptırır, kirlerinden arındırıp yüksek makamlara ulaştırır."

"Peki kimisi sağlıklı, kimisi sakat; bazısı fakir, bazısı da zengin. Hani daha önce fakirlik-zenginlikten bahsederken, "Allah kimisine biraz fazla mal verir ve o malı diğer kardeşleriyle paylaşıp paylaşmayacağına bakar. Eğer o kimse şükreden ve ihtiyaç sahipleriyle malını paylaşan, cömert birisiyse imtihanı kazanır. Cenâb-ı Hak kimilerine de az mal verir ve sabredip etmeyeceğine bakar. Eğer o kişi sabreder, şikâyet etmezse, o da imtihanı kazanır ve pek çok mükâfatı hak etmiş olur." demiştin ya, acaba Allah Teâlâ sakat kimseleri sabredip sabretmemeleriyle imtihan ederken sağlıklıları da onlara karşı vazifelerini yapıp yapmamalarıyla sınavdan geçiriyor olabilir mi?"

"Ah Talip, bu o kadar önemli bir mesele ki, üzerinde ne kadar konuşulsa yeri var. Aslında, her engelli, öncelikle anne-babasını sonra da toplumu eğitmek gibi özel bir vazifeyle dünyaya geliyor."

"Nasıl yani?"

Engellilerin Nasihati

"Biz insanoğlu olarak önünde örnek görmeden bazı şeyleri kavramakta çok zorlanıyoruz. İşte onlar da, çevrelerindeki sağlıklı kimselere ellerindeki sağlık nimetini hatırlatıyorlar. İkinci olarak da bu nimetin bizim elimizde olmadığını, Allah'ın bunu dilediğine verdiğini ve istediği vakit de emanetini geri alabileceğini göstermiş oluyorlar. Dahası, engelli insanlar her halleriyle "Ahiret var, bir mükâfat diyarı var, hazır olun yolculuk var!" diyerek âdeta herkesi ikaz ediyorlar."

"Nasıl bir ikaz?"

"Oğlum Allah asla haksızlık yapmaz, O âdildir. Kime ne kadar nimet verirse ve kim o nimetlere ne ölçüde şükürle mukabelede bulunursa mutlaka o nispette ötede karşılık verir. Engelli bir

insanın çektikleri kat'iyen boşa gitmez. O sabırla yaşadığı müddetçe "Ben mükâfatımı almaya hazırlanıyorum, ebedî sağlam olacağım bir yere gidiyorum." diye ahiretin yani asıl mükâfat alma yerinin habercisi gibidir, hep onu ilan eder. Bir ayet-i kerimede Cenâb-ı Allah "Şüphesiz ilahî adalet gereği, herkes gücünün yettiğinden ve sadece kendisine verilenden sorulacaktır." buyuruyor. Ne kadar az güç, o kadar az sorumluluk demektir. Âmâ olan birini düşündüğümüzde bu dünyayı göremediği için üzülürüz belki; fakat, asıl yapmamız gereken şey, bu sayede gözüyle hiç günaha girmediğini, dolayısıyla cennette kusursuz gözlere sahip olacağını aklımızdan geçirip onun masumiyetine sevinmek ve bir nimet olarak verilen gözlerimizle işlediğimiz günahlar varsa onları hatırlayıp kendi günahlarımız için Allah'a tevbe etmektir. Anlayacağın, Talip'im, sağlıklı insanların imtihanı diğerlerininkinden daha zor, çünkü bütün nimetlerden, sağlıktan vs. tek tek hesaba tâbi tutulacağız. Rahmân u Rahîm Allah bize merhametiyle muamele etsin..."

"Ama anne engelli olmak her şeye rağmen çok zor!.."

"Tabii ki zordur oğlum; neticedeki mükâfatı almak için sakat olmak istenmez. Allah dilerse o ödülü ağır bir imtihana uğratmadan da verebilir. Allah'tan her zaman sağlık ve afiyet istenmelidir. Fakat, insan başına bir musibet geldiğinde ona sabretmeli, dünyanın geçiciliğini düşünmeli ve ahiretin ebedî mutluluğunu kazanmaya çalışmalıdır. Bir de, Cenâb-ı Hakk'ın sabır karşılığında vadettiği nimetleri her zaman hatırda tutmalıdır."

"Nasıl nimetler?"

Peygamberimiz ve Engelliler

"Peygamber Efendimiz'in haber verdiğine göre, Allah Teâlâ şöyle buyurmuş: "Ben, iki sevgilisini (yani, iki gözünü) almakla imtihan ettiğimde kulum buna sabrederse, iki göze bedel olarak ona cenneti veririm." İşte, buna benzer müjdeler çoktur. Cenâb-ı Allah, bazen insanın ayağını alır; onun karşılığında âhirette pek çok şey verir. Ayağını almakla o kimseye aczini, zaafını, fakrını

hissettirir. Kalbini kendisine çevirtip, o insanın duygularına inkişaf verirse, çok az bir şey almakla, pek çok şeyler vermiş olur. Demek ki zâhiren olmasa bile, hakikatte bu ona, Allah'ın lûtfunun ifadesidir. Tıpkı, bir insanın şehit olup cenneti kazanması gibi... Evet, Allah, birkaç sene dünyanın geçici güzelliklerini seyredecek fâni bir gözü alıyor ama ona bedel, cennette, cennet manzaralarını ebedî gözlerle, ebedî bir sûrette seyredecek kırk göz kuvvetinde gözler vereceğini vadediyor."

"Anne, bazen sakatlara acıyarak dönüp dönüp bakıyorlar ya, bu günah mı?"

"Günah diyemeyiz ama sürekli acınarak bakılmak kişiyi rahatsız ve rencide eder. Fakat, onlara acıyarak bakmak yerine onların da bizim gibi insanlar olup ihtiyaçlarının bulunduğunu düşünmemiz ve hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz'in de buyurduğu gibi, sadaka sevabı kazanma adına onların sıkıntılarını gidermeyi büyük bir fırsat olarak değerlendirmemiz gerekir."

"Onlara yardım etmek sadaka vermek gibi midir?"

"Evet oğlum. Bir keresinde Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), doğan her gün için sadaka verilmesi gerektiğini söylemiştir. Sahabe efendilerimiz, o kadar mal varlıklarının bulunmadığını ifade edince, İnsanlığın İftihar Tablosu, sadakanın pek çok çeşidinin bulunduğunu belirtip bunlara örnekler vermiştir: "Âmâya rehberlik etmen, sağır ve dilsize anlayacakları bir şekilde anlatman, muhtaç bir kimseyi hâcetini tedarik etmesi için gerekli yere götürmen, derman arayan dertlinin imdadına koşman, koluna girip güçsüze yardım etmen, konuşmakta güçlük çekenin meramını ifade edivermen, bütün bunlar sadaka çeşitlerindendir..." buyurmuştur."

Sevgili arkadaşlar,

Annem ve ben engelliler hakkında konuşurken babam giriverdi odaya. Sohbet mevzumuzu öğrenince öyle şeyler söyledi ki âdeta ağzım açık dinledim. Meğer bu konuda ne de az şey biliyormuşum ve engellilerin problemlerini ne kadar az düşünmüşüm.

Babam “Kuran’ın Engelliye Yaklaşımı” isimli bir doktora çalışması okumuş. E. Gül’e ait olan ve sonra kitap olarak da basılan o çalışmada “Kur’an’ı Kerim’e göre, toplumun engellilere ihtiyacı var.” deniliyormuş. Yazar diyormuş ki:

“İslam dini engelli tüm insanlara dinî ve sosyal yaşamlarında her tür kolaylığı sunmuş ve onları evlerine kapanmaya mahkum etmeyerek güçleri nispetinde aktif sosyal hayata dahil etmiştir. Peygamber Efendimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) gelen bir kişi ‘Ben görme engelliyim acaba namaz için mescide gelmesem olur mu?’ diyor. Peygamber Efendimiz ona ‘Ezanı duyuyor musun?’ diye soruyor. ‘Duyuyorum.’ cevabını alınca, ‘O zaman senin için bir mazeret görmüyorum.’ diyor. Buradan da anlaşıldığı gibi İslam, engellileri sosyal hayatın içine davet ediyor.”

Babam bu hadiseyi anlatır anlatmaz aklımdaki soruyu sordum:

“Babacığım, Peygamber Efendimiz’in yanında engelli sahabiler var mıydı?”

“Tabii ki vardı Talip; vardı ve Sevgili Peygamberimiz onlara çok şefkatli davranır, ezilmelerine, kendilerini eksik hissetmelerine mâni olur ve onları toplum içinde de aziz tutardı. Mesela, bir ayağı sakat olan Muâz b. Cebel’i Yemen’e vali olarak göndermişti. Seferlere/savaşlara giderken, Medine’de yerine vekalet etmek üzere âmâ olan İbn Ümmü Mektum’u tam 13 defa görevlendirmişti; Medine’de namazları İbn Ümmü Mektum’un kıldırmasını emretmişti. Rasûl-ü Ekrem’in uzun yıllar müezzinliğini de yapan İbn Ümmü Mektûm, Kâdisiyye Savaşı’nda da sancaktarlık yapmış ve orada şehit olmuştu. Yine, âmâ olan Itbân b. Mâlik, kendi halkına imamlık yapmak üzere tayin edilmişti.”

Acımak Çare mi?

“Babacığım, sence engelliler konusunda yapılan en büyük yanlışlık nedir?

“Oğlum bence hem engellilerin hem ailelerinin hem de çevrenin yaptığı birer büyük yanlış var. Bazı engelliler, kendilerinin

cezalandırıldığını düşünüp Allah'a, dine ve tabii hayata küsüyor ve işte o zaman gerçekten engelli haline geliyorlar. Aileler de "Neden bizim başımıza geldi?" deyip kadere taş atıyor, isyankâr oluyorlar. Hatta bazen anne-baba birbirlerini suçluyor, karşılıklı "Senin yüzünden!.." diyebiliyorlar. Aslında, herkese düşen "İmtihan oluyoruz!." deyip bu düşünceye göre hareket etmektir; ama bazıları bunu başaramıyorlar.

"Peki çevredekilerin yanlışı?"

"Talip'im, bazı insanlar da sadece "vah vah, yazık" demekle yetinip zâhiren acıma ifadeleri sergiliyorlar ama yardım etme yolunu hiç seçmiyorlar. Oysa, herkes engellilere ya da onların ailelerine bir şekilde yardım edebilir. En büyük yardım onları acınacak, eksik kimseler olarak görmemektir. Sonra da, hal hatır sormaktan moral vermeye, bazen onlarla sohbet etmekten alıp bir yerlere götürmeye ve bir şekilde onlarla ilgilenmeye kadar pek çok yolla onların elinden tutmaktır. Az önce bahsini ettiğim kitapta okumuştum zannediyorum; katıldığı bir panelde otistik çocuğu olan bir ilahiyat hocasının verdiği misal insanların genel duyarsızlığına canlı bir örnek gibi: '21 yıl boyunca otistik çocuğumuzu anbean, adım adım takip ettik, onu bir an yalnız bırakamadık; ama bu süre zarfında hiçbir akraba ya da ahbabımız "Bugün de çocuğunuza biz bakalım, siz de eşinizle baş başa bir yere gidin, bugünlük dinlenin." demedi."

"Babacığım son bir sorum olacak. Az önce "gerçekten engelli" dedin. Bu ne demek?

"Kur'ân-ı Kerim'de engelliler üç şekilde ele alınır. Önce engelliliğin eksiklik kabul edilmemesi gereken insanî bir durum olduğu nazara verilir. Sonra, engellilere cihad, hicret, ibadet gibi dinî tekliflerde kolaylıklar getirildiği anlatılır. Engellilerle alakalı ayetler daha çok üçüncü gruba dahildir. Bu grupta, gerçek engellilerin imandan mahrum kimseler olduğu vurgulanır; Allah'ın kainat kitabındaki ayetlerini göremeyen kimselerin asıl "körler", Peygamberlerin mesajına kulak vermeyenlerin gerçek "sağırlar"

ve iman nurundan nasipsizlerin tam “kalbsizler” oldukları anlatılır.”

Evet arkadaşlar,

Anlıyoruz ki, dünya hayatında elsiz-ayaksız, dilsiz-gözsüz olanların engelliliği geçici; onlar sabreder ve ahirete yatırım yaparlarsa, buradaki muvakkat mahrumiyetlerinin karşılığını ötede ebedî saadet olarak alacaklar. Fakat, bütün vücut organları sağlam olsa da, Allah’ın ayetlerini görmeyenler, Efendimiz’in çağrısını duymayanlar ve günahlar yüzünden kalblerini karartanlar hatta öldürenler, dünyadaki geçici ve zâhiri bir rahatın akabinde sonsuz bir azaba uğrayacaklar; haşir meydanına sağır, dilsiz, kör ve sakat birer mahkum olarak çıkarılacaklar...

Bu arada, sizin hiç “geçici engelli” arkadaşınız var mı?

Onu en son ne zaman arayıp sordunuz; ne zaman dertlerini unutturup cennet bahçelerini hatırlatarak onun yüzünü güldürdünüz?

Gerçekten, ara sıra da olsa böyle bir sadaka veriyor musunuz?

Arkadaşınız Talip Rıza :)

Sevgili Arkadaşlar,

Buraya kadar okuduğunuz yazıları, güzel vatanımdan uzaktayken başımdan geçen olayların ve tatlı hatıralarımın ışığında yazdım. Sonraki yazıları ise, Ayyüzlü’den dinlediğim ve onun çok önem verdiğini gördüğüm konuları esas alarak yine suyun ötesinde kaleme aldım ama mevzuları Türkiye’deki hayatıma göre örgüleyerek ve oradaki arkadaşlarımla alâkalı hatıralarıma yer vererek anlatmayı tercih ettim.

Buradan itibaren okuyacaklarınızı aslında zaman itibarıyla daha önce yazmıştım; fakat, bir an evvel Ayyüzlü’den bahsetmek için doğrudan onunla ilgili olan yazıları öne alıp diğerlerini kitabın sonuna koymanın daha isabetli olacağını düşündüm.

Arz eder, dualarınıza vesile olmasını dilerim...

Arkadaşınız Talip Rıza :)

DİLİM EVİMİ YIKIYORDU!

Fen Bilgisi dersinden yeni çıkmıştık. Yan sıradaki arkadaşlar hararetle birbirlerine bazı şeyler anlatıyorlardı. Adımın geçtiğini duyunca ne konuştuklarını merak ettim ve yanlarına gittim. O gün okula gelmeyen bir arkadaşımızın hep hasta numarası yaptığını, yalan söylediğini, derste kopya çektiğini falan söylüyorlardı. Bana da sordular: "Sen de biliyor muydun?" diye. Bahsettikleri Engin'di. Hemen önümdeki sırada oturduğu için yaptıklarını görüyordum. Buna rağmen ben kötü bir şey söylemedim ama ben de katıldım aralarına ve dinlemeye başladım... O-bu derken öğretmenlerimiz de dahil sınıftaki herkes hakkında ne biliyorlarsa sayıp döktü arkadaşlarım birer birer...

Korkunç Rüya

Sonraki ders din kültürüydü. Dersin sonunda öğretmenimiz ödev olarak zeka sorusu gibi bir bilmece sordu. Bedenimizin bir uzvunu soruyordu. Yıllarca büyük çabalarla, her türlü aleti kullanarak yaptığımız kocaman bir şeyi, hiçbir alet kullanmadan bir dokunuşta yıkacak bir uzvumuzu... Doğru cevabı bulan herkese çikolata hediye edecekti.

Eve gider gitmez ansiklopedileri, fen bilgisi kitabımı karıştırdım bulamadım. Nineme sordum, cevabını bildiğini ama ödevin çalışarak bulmam için bana verildiğini ve daha fazla araştırmam gerektiğini söyledi. Düşündüm, düşündüm, düşündüm... Çalışma masamda uyuyakalmışım ve bir rüya gördüm: Ben boş bir arazide oyuncaklarım, yapbozlarım, fotoğraflarım,

çikolata ve şekerlerimle kocaman bir ev yapıyordum. Çok yorulmuş ve terlemişim. Tam bitirmek üzereyken evin damından aşağıya indim, dilimi çıkardım. Dilim büyüdükçe büyüyordu. Benden bile büyük hale geldi. Dilimle eve dokundum ve kocaman bina yıkılıverdi. Bütün emeğim boşa gitmişti. Aynı şeyi defalarca yapıyordum. Binbir çabayla yaptığım evi dilimle yıkıyordum.

"Talip!..Talip!.." diyen annemin o güzel sesi, beni çok yoran kâbusumdan uyandırdı: "Sabaha kadar masada uyunur mu oğlum? Okul saati geldi. Boynun da tutulmuştur şimdi!." Masada uyumaktan çok, rüyamda yapıp yapıp yıktığım evler yormuştu beni. Rüyama bir türlü anlam veremedim. Anneme anlattım, o da "Hayırdır inşallah, ama okuldan sonra konuşuruz, derse geç kalacaksın yoksa!" deyip kahvaltı masasına çağırdı.

Bu da Başka Bir Ateş

Gün boyu rüyam aklımdan çıkmadı. Tabiî öğretmenimizin sorduğu soru da... Eve geldiğimde bu sorunun din kültürüyle ne bağlantısı olabilir diye düşünürken evdeki dinle ilgili kitapları karıştırmaya başladım. Tam pes edecektim ki, her gece yatmadan önce annemle beraber mutlaka birkaç sayfa kitap okuyan ve "Çok şükür bu gece de nurlandık." diyerek yatak odasının yolunu tutan babamın o an okudukları dikkatimi çekti: "Nasıl ateş odunu yer bitirir; gıybet dahi a'mâl-i sâlihayı yer bitirir." Biliyor musunuz, birden beynimde şimşekler çakıyormuş gibi oldu. Acaba öğretmenimin sorduğu bu muydu? "Gıybet" ne demekti acaba? Sorsa mıydım hemen babama:

"Hayrola oğlum bu saate kadar yatmadın mı?"

"Hayır babacığım, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabiî yavrum, ne demek? Bu saatte bile sana soru sorduran şeyi çok merak ettim doğrusu!"

"Gıybet ve a'mâl-i saliha ne demek babacığım?"

"Ooo... Bu saat için çok ağır bir soru bu yavrum; ama dilimin döndüğü kadar anlatayım. 'Gıybet' bir insan hakkında onun olmadığı bir yerde ve duyduğu zaman hoşuna gitmeyecek, hatta onu üzecek bir şekilde konuşmaktır. Çok masumca başlar insanlar gıybet etmeye ama o, konuşanı, dinleyeni ve toplumu zehirleyen bir yılan gibidir. Allah'ın en sevmediği günahlardan birisidir. Kul hakkına girilmiş olunur ve gıybeti yapılan kişi kendisi hakkında konuşulanları öğrenip o kimseleri affetmedikçe, Allah da gıybet edenleri affetmez."

"Ne gibi hoşlanmayacağı şeyler konuşulursa babacığım, mesela bir arkadaşımız yalancıysa bunu söylemek de mi günahtır?"

"Evet yavrum, arkadaşınızın kötü huyları, vücudundaki sakatlıkları, boyu, kilosu, burnu hakkında bile olsa o kişiyi üzecek şekilde konuşmanın hepsi günahtır."

"Ama neden baba? Yalan değilse söylediklerimiz, hatta yüzüne karşı da söyleyebiliyorsak niye günah olsun ki?"

"Bak yavrum! Yüzüne karşı söylediğinde zaten hakaret edip kırmış olursun, bu bir kul hakkıdır. Arkasından yalan söylesen iftira olur, o daha büyük bir günah; arkasından doğru, ama kötü şeyleri söylersen de gıybet olur. Gıybet çok sinsi bir günahtır. İftiracıları kimse sevmiyor, bu yüzden insanlar iftira etmeye kolay kolay cesaret edemiyorlar. Ama gıybet biz hiç farkında olmadan sohbetlerimize karışıveriyor. Doğruyu söylüyoruz deyip gıybet yaptığımızı kabul etmek istemiyoruz."

Şikâyette Ölçü

"Peki öyleyse, hırsızları, katilleri polislere, yalancıları anne-babalarına, öğretmenlerine şikâyet etmek de gıybet mi oluyor? Hep susalım, onlar da kötü insan olmaya devam mı etsinler?"

"Allah'ın insanların kötü huylarını söylememize izin verdiği bir-iki yer var oğlum. Buralarda çok hassas davranıp, hem gıybete girmemeliyiz hem de o kimseleri o kötü alışkanlıklarından vazgeçirmeliyiz!"

“Peki, söylenenlerin gıybet olmayacağı yerleri de annem söylesin, olur mu anneciğim?”

“Tamam akıllı yavrum, onu da ben söyleyeyim: Allah, kötü huyu olan kimsenin o kötü huyunu bıraktırabilecek olan kişiye, başkasına duyurmadan ve durumu abartmadan, en hafif şekilde anlatmaya müsaade etmiştir. Yalnız oğlum, çok dikkat etmek lazım, eğer o kişi onu çözebilecekse anlatabilirsin.”

“ ‘A’mâl-i saliha’ nedir anneciğim?”

“O da ibadetler dahil Allah’ın hoşuna gidecek, insanı bir adım daha Allah’a yaklaştıracak olan her güzel davranıştır, yavrum. Namazını kılman, orucunu tutman, bir fakire yardım etmen, yiyeceğini, oyuncağını arkadaşlarınla paylaşman, büyüklerine saygılı olup sesini yükseltmemen, yalan söylememen. Bütün bunlar güzel davranışlardır.”

“Şimdi anlıyorum... Meğerse rüyamda sorunun cevabı gizliymiş!”

“Ne dedin oğlum?”

“Hani dün bir rüya gömüştüm ya anne, sabah da sana anlatmıştım.. bütün gücümle ve eşyalarımla yaptığım koca bir binayı dilimle yıkıyordum. Demek ki, geçen gün sınıftaki arkadaşlarla gıybet edince kendi yaptığım cennet evimi kendi dilimle yıkmış, bütün a’mâl-i salihamı silmiş oldum.. Fakat, ben kötü bir şey dememiştim ki, sadece dinlemiştim anne.

“Bak yavrum, Peygamberimiz buyuruyor ki, “Gıybeti dinleyen de onu yapan gibidir.”

Gıybetin Bedeli

“Yaa... Peki şimdi ben ne yapacağım anne? Yaptıklarımın hepsi boşa mı gitti yani, cennete gidemeyecek miyim?”

“Dur oğlum! Öyle hemen ümitsizliğe düşme. Allah çok merhametli. Bu günahından temizlenmenin bir yolu var.”

“N’olur söyle anne, bilmiyordum ve şimdi çok üzüldüm, ne yaparsam Allah beni affeder?”

“Her şeyden önce, yaptığına pişman olup tevbe edecek ve aynı günahı tekrar etmemeye çalışacaksın. Sonra gıybetini yaptığın kişinin yanına gidip, olup biteni anlatacak ve helallik isteyecek, pişmanlığını ona da belli edeceksin.”

“Peki ya arkadaşım kırılır da beni affetmezse?”

“Sen hakikaten pişman olur ve Allah’tan af dilersen, Allah da arkadaşının gönlünü yumuşatıverir. Tabiî bu Allah’a olan güvenine bağlı... Soracağın başka bir şey yoksa, namazını kıl, Allah’a tevbe et, yarın yapacak çok işin olacak.”

İşte böyle arkadaşlar, sizinle bir rüyamı ve onun açıklamasını paylaştım. Uzun lafın kısası:

Gıybet sanki bir ateş, sevapları yer bitirir,
Dinleyen kimseler de gıybet etmiş gibidir,
Siz siz olun o günaha girmeyin,
Cennet evinizi bir anda devirmeyin.

Düşmüşseniz bir kere onun alevlerine,
Her şey bitti demeyin, güvenin Rabbinize,
Koşun hiç beklemeden tevbe seccadenize,
Pişmanlıkla el açınca günah kalmaz geriye.

Arkadaşınız Talip Rıza :)

ANNEM CENNETİM BENİM

Bu hafta derslerime çok güzel çalıştım ve anneme yardım ettim. Annem de ödül olarak, cumartesi günü bizim apartmandaki arkadaşım Receplere oyun oynamaya gitmeme izin verdi. Gittiğimde evde Recep, dedesi ve bir buçuk yaşındaki kardeşi Mustafa vardı. Recep'in annesinin o gün önemli bir işi çıkmış. Annesi ondan kardeşine bakmasını istemiş. Eğer kardeşine güzelce bakarsa, istediği oyuncak arabayı alacağına dair söz vermiş. Başlangıçta bana çok kârlı bir alışveriş gibi gelmişti. Fakat, çok geçmeden bir bebeğe bakmanın hiç de kolay olmadığını gördüm. Çünkü, Recep'in kardeşi ya acıkıp huysuzlaşıyor ya ağlıyor ya da altını ıslatıyordu.

Dili Tutulan Oğul

Recep kardeşine sadece üç saat bakacaktı. Sonunda da istediği ödülü alacaktı. Buna rağmen oflaya puflaya geçen dakikalar onun için bitmek bilmiyordu. Recep'in dedesi kapıdan bizim bebekle ilgili şikâyetlerimizi dinlemiş olacak ki, "Anneleriniz de siz bebekken size böyle bakıyordu. Hâlâ da sizin işlerinizi yapıyorlar ama hiç şikâyet ettiklerini duymadım. Siz daha üç saat dayanamadınız!" dedi. Gerçekten haklıydı. Annem bana o kadar zamandır nasıl sabrediyordu? Hem de yüzünü hiç asmadan ve şikâyet etmeden... Recep'in dedesi, çok merhametli, çok şefkatli ve fedakâr oldukları için cennetin annelerin ayakları altında olduğunu söyledi. Bir de anneler çocuklarına haklarını

helal etmezse, çocukların cennete gidemeyeceğini öğreten bir olay anlattı:

Peygamber Efendimiz zamanında bir tane genç varmış, ölmek üzereymiş ama bir türlü kelime-i şehadet getiremiyormuş, sanki dili tutulmuş. “Lâ... Lâ...” deyip kalıyormuş. Gencin arkadaşları onun şehadet getiremeden, imansız olarak ölmesinden korkuyorlarmış. Birden akıllarına Peygamber Efendimiz gelmiş ve O’nu çağırmışlar. Peygamberimiz gence “Lâ ilâhe illallah, Muhammedün Rasûlullah” demesini söylemiş ama gencin yine de dili dönmüyormuş. Herkes çok şaşırmış. Çünkü Peygamber Efendimiz, ağaca, taşa, deveye emredince, onlar bile “Allah” derlermiş ama bu gencin bir türlü dili çözülmüyormuş. Peygamber Efendimiz “Bu gencin hiç kimsesi yok mu?” diye sormuş. Yaşlı bir annesi olduğunu öğrenince onu çağırmalarını istemiş ve anne gelince, ona oğluna hakkını helal edip etmediğini sormuş. Yaşlı teyze, oğlundan bahsedilir bahsedilmez ağlamaya başlamış ve oğlunun ona iyi davranmadığını, kendisine hep karşı geldiğini, onu çok üzdüğünü ve bu yüzden ona hakkını helal etmeyeceğini söylemiş. Peygamber Efendimiz de yaşlı teyzeye, eğer oğluna hakkını helal etmezse oğlunun ebediyyen cehennem alevleri içinde yanacağını söylemiş. Teyze bu sefer daha çok ağlamış, “helal ettim.. helal ettim..” diye inlemiş ve işte o an gencin dili çözülmüş, şehadet getirip vefat etmiş. Peygamberimiz de kendisini o gencin kurtulmasına vesile kılan Allah’a hamdetmiş.

İyi ki O Var!..

Kur’an’da Allah, anne-babaya “öff..” bile demememizi yasaklamış. Ben bunun ne demek olduğunu anlamadım ve Recep’in dedesine “Öff bile dememek ne demek?” diye sordum. Anne-babalarına karşı gelen, yaşlanınca onları döven, sokağa atan, derslerine çalışmayan, yalan söyleyen, annelerinin istediklerini yapmayıp onları üzenleri anlattı. Anneleri onlardan bir şey isteyince yüzünü asıp, “öff” diye sızlanarak iş yapanları örnek verdi. Şöyle devam etti; “İşte bunların hepsi kötü davranışlardır.

Anne-baba insanın en başta hürmet edeceği kimselerdir. Onlara hürmette kusur eden Allah'a karşı gelmiş sayılır, onları üzen er-geç üzülmeye mahkumdur. Yıllarca kendisine bakan, büyüten, para kazanıp getiren anne-babasına karşı vazifesini yerine getirmeyen çocuk, Kâinatı Yaratan, bize ayağımızı, gözümüzü, ailemizi, arkadaşlarımızı veren Allah'a karşı vazifelerini yapar mı hiç? Allah'ı seven kişi, başta anne-babasını mutlu etmeli, onlara sevgisini göstermelidir ki sonunda Allah da onu sevsin. Anne-babasına zarar veren zaten ülkesine de faydalı olamaz. İşte zarar içinde zarar..."

Peygamber Efendimiz altı yaşındayken, annesi vefat etmiş. Bizim sınıfta da anne-babası kazada ölen bir arkadaşımız var. Onları düşününce aslında elimdeki güzelliklerin kıymetini bilemediğimi, onlar için Allah'a gerektiği gibi teşekkür edemediğimi anladım. O an annemi ne kadar sevdiğimi, özlediğimi fark ettim. Eve gider gitmez annemin yanaklarını öpecektim. Birden "Ya annem olmasaydı!" diye düşündüm. Annem yaptıklarının karşılığında benden hiçbir şey beklemiyordu. Hep benim iyiliğimi düşünüyor, ileride yalnız başıma kalırsam kendi kendime işlerimi yapabilmemi istiyordu. Önceleri erkekler ev işi yapmaz diye anneme karşı çıkıyordum, ama bundan sonra bulaşıkları yıkamaya bile yardım edeceğim, yeter ki annem bana hakkını helal etsin ve benim yüzümden o teyze gibi ağlamasın.

En Hayırlı Evlat

O akşam eve dönüp dediklerimi yaptım ve sonra annemden izin alıp odama kitap okumaya gittim. Okuduğum bir hikayede, çarşıdan elleri poşetlerle dolu olarak dönmekte olan annelerin hepsi, kendi çocuklarının maharetlerini övüp övüp duruyorlar ve çok güzel şeyler yapan çocuklardan bahsediyorlardı. Çocukların birisi çok güzel şarkı söylüyormuş, öbürü çok güzel resim yapıyormuş, diğeri elleri üzerinde yürüyormuş. Annelerden bir tanesi ise sessizce dinliyor ama kendi çocuğu hakkında hiçbir şey söylemiyormuş. Ona da sormuşlar "Senin çocuğunun hiçbir

mahareti, kabiliyeti ve üstün bir yanı yok mu?” diye. Kadın yine hiçbir şey söyleyememiş. Evlerinin bulunduğu sokağa geldiklerinde, herkesin çocuğu sokakta kendi maharetini sergiliyormuş; kimisi şarkı söylüyor, kimisi resim yapıyor, kimisi de ellerinin üstünde yürüyormuş. Yorgunluktan elleri ve belleri kopan anneler, çocuklarına bakarken, çocukları da onlara uzaktan el sallayıp oyunlarına devam etmişler. Kendisine çocuğunun mahareti sorulan kadının oğlu ise, annesini görür görmez çok sevdiği oyunu bile bırakıp koşarak annesinin yanına gelmiş, “Hoşgeldin anneciğim!” deyip annesinin elinden poşetlerin yarısını almış. O sokakta oturan yaşlı bir amca varmış, ona hangi çocuk daha becerikli, daha iyi diye sormuşlar. Amca da annesine yardım eden çocuğu göstererek, “Şimdi oyunu bırakıp annesine yardım eden, yarın vatanı için de her şeyini feda edebilir. Zaten Peygamber Efendimiz de annelere hizmet etmeyi emretmiş. Bu yüzden, bu çocukların en iyisi ve en beceriklisi annesine yardım etmek için koşan şu çocuktur.” demiş.

İşte böyle arkadaşlar; ben bu duygularla yatmaya hazırlanıyordum ki canım anneciğim geliverdi yanıma; bir taraftan, o yumuşacık ve pamukçuk elleriyle saçlarımı sıvazlarken, diğer yandan da bahar güneşi gibi aydın yüzüyle tebessümler saçarak bir öpücük kondurdu yanağıma ve şöyle dedi kulağıma:

Has bahçenin bal arısı

Sevgilerin en durusu

Bir kez istese yavrusu

Yüreğini verir anne...

Ben de atıldım annemin kollarına ve karşılık verdim ona:

İnsan kendi yaşamayınca anlayamıyor,

Bebeğe bir saat bakmak bile zorlardan zor.

Anneciğim, n’olur hakkını helal et bana,

Borcumu ödeyemem canımı versem sana.

Gece karanlığında odamı aydınlatan ve içimi ısıtan melek yüzlü annem kapıyı kapatırken ben de başımı yastığa mutluluk içinde bırakıverdim. Uykuya dalacağım âna kadar da içimden size şunları söylemeyi geçirdim:

Ödenmez asla hakkı annelerin,

Gelin artık kıymetlerini bilin.

“Anne seni çok seviyorum.” deyin,

Bundan sonra onları hiç üzmeyin.

Arkadaşınız Talip Rıza :)

EĞER YALANIM VARSA...

Geçtiğimiz hafta din kültürü öğretmenimiz sınıfa gelip her zamanki gibi bize selam verdikten sonra masasının başına geçti. Sınıf yoklaması bitince de tahtaya o günkü dersimizin konusunu yazdı; “Doğruluk ve Yalan” Sonra bize dönüp, bu kelimelerin ne anlama geldiğini, onlar hakkında ne bildiğimizi sordu. Hepimiz yalanın kötü, doğruluğun da güzel olduğunu biliyorduk.

Bize hiç yalan söyleyip söylemediğimizi sordu. Herkes gibi ben de düşündüm; bazı zor durumlardan sıyrılmak için başvurduğum yalanlar geldi aklıma. Fakat, herkesin içinde onları anlatmak istemedim ve “Ben yalancı değilim, öğretmenim.” dedim. Aslında bu cümlem de tam bir yalandı. Bazı arkadaşlarım daha önceki bazı yalanlarından örnekler verdiler; öğretmenimiz de onlara doğru konuşmadıkları zaman ne hissettiklerini sordu. O an belki hepimiz aynı şeyleri düşünüyorduk: Zor durumda kalınca sanki en uygun olan şey yalan söylemekmiş gibi geliyordu bize, ama sonradan o yalanın kalbimizde bir yılana dönüştüğünü ve orada büyüyüp yuva yaparak bizi içten içe kemirdiğini fark edemiyorduk.

Allah Yalancıları Sevmez

Öğretmenimiz Allah’ın yalancıları sevmediğini belirttikten sonra şöyle devam etti:

“Doğruluk, yalan ve ikiyüzlülükten uzak durmak demektir. Allah’a imandan sonra dinimizin en çok önem verdiği şeylerden biri doğruluk-dürüstlüktür. Bakın çocuklar, Allah bizim her yap-

tığımızı, içimizden geçirdiklerimizi, gizli bıraktığımız veya açığa vurduğumuz niyetlerimizi, yani her şeyimizi ama her şeyimizi bilir.

Bir düşünün, Allah'ın en çok sevdikleri kimlerdir? Peygamberler değil mi? Peki, peygamberler hiç yalan söylemişler mi? Tabii ki hayır! Peygamberimizin lâkabını biliyor musunuz? Hepiniz birden "emin" diye bağırmak istiyorsunuz zannediyorum. Öyleyse, "emin" ne demektir? Hep doğru konuşan, kendisine güvenilen, kimseyi aldatmayan, gizli veya açık hiçbir zaman insanların zararına planlar yapmayan, verdiği sözde duran demektir değil mi? İşte Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de ömür boyu doğruluktan hiç ayrılmamış ve dost-düşman herkese güven vermiştir. Peygamberimiz'in düşmanları ona her türlü hakarette bulunmuş ama hiç 'yalancı' diyememişlerdir. Çünkü Peygamber Efendimiz, ne çocukken, ne büyüdüğünde, ne başı derde girdiğinde, ne de rahat içindeyken doğruluktan ayrılmıştır. Ayrıca, o bize doğruluğun sadece dille olmayacağını, sözleri niyet ve davranışlarla da desteklemek gerektiğini ve Allah'ın razı olduğu şekilde hareket etmenin lüzumunu öğretmiştir.

Düşünün bakalım; bir arkadaşınız size söz verse ve sözünde durmasa, dürüst davranmasa ve siz de bunu bilseniz onu sever misiniz? Güzel şeylerinizi onunla paylaşmak ister misiniz? O arkadaşınız güzel şeyleri hak eder mi, başkaları tarafından sevilir mi?"

Biz hep bir ağızdan "hayır" dedik. Öğretmenimiz devam etti:

"Allah'ı seviyor muyuz? Allah'ın da bizi sevmesini ve cennetine almasını istiyor muyuz?"

Bu sefer de hep birlikte "evet" diye bağırdık.

Öğretmenimiz; "Biz yalan söylersek Allah bizden memnun olur mu? Eğer Allah'ı sevdiğimizi zannediyor ama O'nu razı etmeye çalışmıyorsak O'nu gerçekten sevmiş oluyor muyuz? Gelin beraber Kur'an-ı Kerim'e, Peygamberimiz'in hayatına bakalım." dedi; her ders yanında getirdiği Kur'an-ı Kerim'den bir sayfa açtı ve bir ayet okudu:

"Her kim sözünü yerine getirir ve kötülükten sakınırsa bilsin ki Allah, sakınanları sever. Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğrularla beraber olun."

Her Günah Bir Diğerini Çağırır

Öğretmenimiz Peygamberimizin sözlerinden de örnekler verdi; Efendimiz demiş ki: "Müminde her özellik bulunabilir, yalnız yalan ve ihanet bulunamaz. Bir kimse namaz da kılsa, oruç da tutsa ve kendisini mü'min de sansa, eğer yalan söylüyorsa, verdiği sözü yerine getirmiyorsa, emaneti suistimal ediyorsa onda münafıklık alameti vardır." Bu işleri yapanlara ahirette, Peygamberimiz kefil olmayacakmış. O zaman anladım ki, yalan öyle dilde olup biten, küçük, sıradan bir şey değilmiş. Ben tam bunu düşünürken öğretmenimiz, "Bu konuda bildiğiniz veya duyduğunuz bir şey var mı?" diye sordu.

Annesi öğretmen olan Ahmet ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Annem, günahların tek başına insanın kalbinde yaşamak istemediğini ve muhakkak insana başka günahlar daha işlettirip kendisine yeni günah arkadaşları edindiğini anlatmıştı öğretmenim. Eğer yalan da bir günahsa, o da yalnız kalmamak için insana başka yalanlar söylettirecektir. Bir de annem günahların kalbde kara birer leke bıraktığını ve insanın kalbi karardıkça artık günahtan utanmaz, korkmaz olduğunu, bu yüzden de günahın en küçüğünden bile uzak durmamız gerektiğini söylemişti." Öğretmenimiz yüzünde bir gülümsemeyle Ahmet'in sözlerini tasdik etti:

"Evet Ahmet, annen çok doğru şeylerden bahsetmiş. Hani kötü bir koku tüm odaya yayılır ya, yalan da girdiği yeri kendisi gibi kötü yapar. Toplumun huzurunu kaçırır, insanları birbirine düşürür.

Peygamber Efendimizin şu sözünü duymuş muydunuz? "Müslüman elinden ve dilinden diğer Müslümanların emniyette olduğu, zarar görmediği kimsedir." Anladınız değil mi? Müslüman ne eliyle ne diliyle ne de fikriyle Müslüman kardeş-

lerine zarar verir. O emin bir insandır. Bir şeyi ödünç aldığında veya ona bir şey emanet edildiğinde hiç zarar vermeden sahibine ulaştırır. Söz verdiyse sözünü aynen yerine getirir. "Saat beşte geleceğim." dediyse bir dakika bile zamanını geçirmeden tam vaktinde orada olmaya çalışır. Kimsenin eşyasını izinsiz almaz. Bunları yaparken de sadece Allah memnun olsun, Allah onu daha çok sevsin diye yapar. Öğretmeni kızmasın diye, arkadaşları kötü düşünmesin ya da onu sevsinler diye değil...

Yalanın Mazereti Olmaz

Peki insan kötü olduğunu bile bile neden yalana başvurur?"

En önce ben parmak kaldırdığım için öğretmen bana izin verdi; "Bir çocuk kötü bir şey yapmışsa ve dayak yemekten korkuyorsa, karşısındaki kişi üzülecekse, başta söz vermişse ama sonradan pişman olmuşsa yalana başvurabilir öğretmenim. Hem bir filmde seyretmiştim, adam doğruyu söylerse onu öldüreceklerdi."

Sınıfımızda yemek yemeyi çok seven Şükrü sözümü kesip atladı: "Öğretmenim, çok kilo aldığım için annem akşamları bana bir şey yedirmiyor. Ben de geceleri açlıktan uyuyamıyorum. Kalkıp gizlice dolaptan yemekleri çıkartıp yiyorum. Tabii, annem yemeğin azaldığını anlayınca sabah bana 'sen mi yedin' diye soruyor. Ben de mecburen 'hayır' diyorum. Çünkü doğruyu itiraf etsem bu sefer de akşam yemek yediğim için kahvaltıda ekmek vermiyor. Açlıktan öleyim mi öğretmenim?" Bütün sınıf gülmeye başladı. Öğretmenimiz sınıfı susturup cevap verdi:

"Yüce Allah bize Kur'an-ı Kerim'de: 'Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin ki, Allah işlerinizi düzeltsin.' buyuruyor. Eğer biz başkalarından değil de Allah'tan korkar ve ne pahasına olursa olsun doğru olursak işlerimizi düzelteceğini vadediyor. Allah hiç sözünden cayar mı? Bununla ilgili bize örnek bir hikaye anlatabilecek birisi var mı içinizde?"

Eşkıyayı Yola Getiren Çocuk

Sınıfımızın en çalışkanı Ömer, hikâyeleri çok seviyordu. Bildiği bir tane hikâye varmış, bize anlatmak istedi.

“Öğretmenim ben bu olayı dedemden dinledim. Adını tam hatırlayamıyorum ama Abdullah Geyik gibi bir şeydi galiba, çok büyük birisi varmış. Dokuz yaşında iken annesinden izin alıp uzak yerdeki bir okula gitmiş. Giderken annesi oğlunun beline kırk altın bağlamış sonra da:

“Oğlum, sakın ne olursa olsun yalan söyleme.” diye nasihat etmiş. Abdullah da bir sürü büyük insanla okulun olduğu yere giderken eşkıya denilen kötü adamlar yollarını kesmiş. İnsanların bütün paralarını zorla almışlar. Tam gidecekleri zaman, eşkıyanın biri dalga geçmek için Abdullah’a:

“Senin neyin var?” diye sormuş. O da hiç korkmadan:

“Belimde kırk tane altınım var.” demiş. Soyguncular çocuğun öyle söylemesine çok şaşırmışlar. Çocuk haber vermese kimse altınları bulamayacakmış. Çete reisi:

“Evladım biz seni aramayacaktık. Sen niye ‘Bende altın var.’ dedin ve başını derde soktun?” dediğinde küçük çocuk:

“Ben Allah’a ve anneme hiç yalan söylemeyeceğime söz vermiştim. Ben yalan söylemem, Allah’tan korkarım!” demiş. Bu kadar küçük bir çocuktan bunu duyan soyguncular çok utanmışlar; bir daha aynı günahı işlemeyeceklerine söz verip Allah’a tevbe etmiş ve herkese paralarını geri vermişler. Tam hatırlamıyorum öğretmenim ama buna benzer bir şeydi.”

“Teşekkür ediyoruz Ömer. Hadiseyi aşağı yukarı doğru anlattın ama isimde biraz farklılık olmuş. Abdullah Geyik değil, Abdülkadir Geylânî olacaktı. Görüyorsunuz değil mi? Doğruluktan ayrılmayıp Allah’a güvenirsek, Allah işlerimizi düzeltmekle kalmıyor, başkalarına da iyi örnek olup kötülüklerini bıraktırmamıza bile yardımcı oluyor.”

"Öğretmenim, ama benim ninem hep bir şeye kızınca 'Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar!' deyip durur. Doğruluk böyle güzel bir şeyse neden doğruyu anlatan kovuluyor?"

"Çok önemli bir şey sordun Zehra. Doğruyu söylemek çok güzeldir ama bir o kadar da zordur. Çünkü bazen insanlar doğru olan şeyi duymak istemiyorlar, kendileri de çok kolayca yalan söyleyebildikleri için başkalarının doğru sözlerini kaldıramıyorlar. Allah bize özü-sözü doğru kişilerle beraber olmamızı emrediyor. Demek ki arkadaşlarımızın kimler olduğu çok önemli! Allah, dürüst ve güvenilir olmamız ve sürekli günah işleyen kimselerden uzak durmamız için dua etmeyi öğretiyor. Beş vakit namazımızda Fatiha suresini okutarak, "İhdinassırata'l-müstekîm - Allah'ım, bizi doğru yola ilet" diye dua etmemizi istiyor. Bizim de emin kimseler olmamız için, gayrete ve Allah'ın yardımına ihtiyacımız var."

Ders artık bitmek üzereydi. Allah'ın, yalancıları sevmediğini öğrenince çok üzülmüş ve çok korkmuştum. Çünkü, daha önce bir sürü yalanım vardı. Hatta dersin başında "Ben hiç yalan söylemem." deyişim de yalandı. Artık Allah beni sevmeyecek diye az daha ağlayacaktım.

Allah'ın beni tekrar sevmesi için bir şey yapamaz mıyım diye öğretmene sormaya karar verdim. Öğretmenimiz sorumdan çok memnun oldu. Eğer bir daha yalana başvurmamaya söz verir ve Allah'tan özür dileyip tevbe edersem Allah beni eskisinden bile çok sevebilirmiş. Öğretmenimiz bütün hatalar için bunun geçerli olduğunu anlattı. Sonrasında bize ödev verip dersi bitirdi. Hepimiz doğrulukla ilgili birer hikâye yazıp öğretmenimize gösterecektik. Ben de Ömer'le Zeynep'ten kalma hikâye kitaplarından birinde işte şunu buldum:

Doğruluğun Kerameti

Zalim bir vali varmış. Bu vali bir gün adamlarını göndererek Hasan Basri Hazretleri'ni yakalatmak istemiş. O da bir zamanlar

ders verdiği Habib adındaki öğrencisinin kulübesine gidip saklanmış. Valinin adamları gelmiş ve hışımla:

-Hasan Basri'yi gördün mü? diye sormuşlar. O gayet sakin:

-Evet, demiş.

-Nerede?

-İşte şu kulübemde...

Adamlar kulübeye dalmış, fakat bir türlü Hasan Basri Hazretleri'ni bulamamışlar. Dışarı çıkınca Habib'i tehdit edip:

-Ya şeyh, niçin yalan söylüyorsun, demişler. O cevap vermiş:

-Ben yalan söylemedim. Siz göremedinizse, benim suçum ne?

Tekrar girip aramışlar, fakat bulamamışlar. Onlar gidince, Hasan Basri Hazretleri:

-Ey Habib! Biliyorum ki Rabbim senin hürmetine beni onlara göstermedi. Fakat yerimi niçin söyledin, hocalık hakkı yok mudur, demiş. Habib mahcub bir şekilde:

-Hocam! Sizi bulamamaları benim hürmetime değil, doğru sözlülüğümüzdendir. Çünkü, ben hiç yalan söylemem ve bilirim ki, doğruların yardımcısı Allah'tır. Eğer yalan söyleseydim, sizi de beni de götürürlerdi, demiş.

İşte böyle arkadaşlar...

Tamam, acele etmeyin; biliyorum bir iki mısra da şiir beklediğinizi...

Ama doğru söyleyin, merak ettiniz değil mi bu haftaki nasibinizi..

Bir duayla sözlerimi bitirirken dilerim, unutmazsınız bu kardeşinizi..

Her yalan aslında tam bir "Yılan",
Sinsice kalbimizi ısıran,
Kıskanıp sevabımızı çalan,
Onu en çok kullanansa Şeytan...

Dürüst olanı Allah da sever halk da
Sen sen ol Şeytanın oyununa kanma
İslam ile yalan bir arada durmaz
Dilimizi ondan koru yâ Rabbena

Arkadaşınız Talip Rıza :)

AÇE'DEKİ KARDEŞLERİMİZ AÇKEN...

Okulların bir hafta önceden kapanması en çok biz öğrencilerin işine yaradı. Çok fazla ödevimiz de yok. Bundan iyi tatil mi olur? En son işlediğimiz din dersinde öğretmenimiz bizim bayramımızı kutlarken gerçek bir bayram yaşamak için insanın vicdanının da rahat olması gerektiğini söyledi. Bunun için de çevremizi araştırmamızı, bayramı ağlayarak geçirecek birileri varsa onlara yardım ederek biraz olsun onları güldürmemizi bize ödev olarak verdi. Tatil dönüşü yaptıklarımızı sınıfta anlatacağız ve öğretmenimiz de bütün yardım edenlere isim isim bir hafta özel dua edecek. Başkalarını sevindirmek zaten sevap, bir de öğretmenimizin duasını kazanacağız.

Okulların açılmasına daha iki hafta var ama ben nedense ödevlerimi bitirmeden rahat edemiyorum. Karne aldığımız akşam, anneme komşularımızdan ihtiyaç sahibi, sıkıntılı birilerinin olup olmadığını sordum. Tam o esnada televizyonda akşam haberlerinde Güney Asya'daki kardeşlerimizi, annesiz babasız kalan çocukları gördüm. Hemen öğretmenimizin söyledikleri geldi aklıma. Babama onlara nasıl yardım edebileceğimizi sordum, o da "Biz üzerimize düşen görevi yerine getirmeye çalıştık, yardım fonuna bir miktar para yatırdık oğlum, için rahat etsin." dedi. Babamla annem yardım etmişler, ama onların yaptığı şeyler beni sorumluluktan kurtarır mı?! O gece erkenden yatağıma yattım. Zihnimde bir çözüm yolu ararken uyuyuvermişim.

Onlar Her Şeylerini Verdi!..

Bizim evin önünde çok güzel bir ağaç ve o ağacın altında da bir bank var. Orada oturup kitap okumayı çok seviyorum. Ertesi gün kahvaltıdan sonra annemden izin alıp yanımda bir kitapla yine oraya gittim. Hikaye kitabının arka kapağında yardım etmenin güzellikleriyle ilgili sözler vardı. Belki ödevime de faydası olur düşüncesiyle o kitabı seçmiştim. Kitapta Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) cömertliğinden, kendisinden birisi bir şey istediğinde onu muhakkak bulup o kişiye vermeye çalıştığından, gerekirse söz verip borçlandığından bahsediyordu: "Evet Nebîler Sultanı ancak bir Peygamberde olabilecek kadar cömertti ve bu cömertliğini Allah'ı insanlara anlatmakta kullanırdı."

Bütün bunları okuyunca; "Fakat ben evsiz-barksızlara nasıl yardım edebilirim? Kumbaramda azıcık param var. Bayram harçlıklarımı da verebilirim ama onlara yetmez ki! Benim vereceğim birkaç lirayla mı gülecekler?" diye içimdem geçirdim. Tabii böyle düşünmemin onlara hiçbir faydası olmadığını biliyordum. Oradaki kardeşlerimiz aç susuzken kendimi hiçbir şeyini vermek istemeyen ve bunun için bahaneler uyduran cimri kimseler gibi hissediyordum ama bir çıkış yolu da bulamıyordum.

"Heey, duymuyor musun? Sana söylüyorum Talip! Karadeniz'de gemilerin mi battı? Kara kara ne düşünüyorsun böyle?" Öyle dalmışım ki Recep'in yanıma geldiğini bile görmemişim. Onu fark edince "Tsunami felaketinde anne-babasını kaybeden kardeşlerimiz için ne yapabiliriz diye düşünüyordum. Senin paran var mı?" dedim. Bir an Recep'in durumunun da benimkinden farklı olmadığını düşündüm ama okuduklarım hâlâ aklımı kurcalıyordu;

"Ya Recep baksana ne yazıyor! Hazreti Aişe kendi kıyafeti yamalı olduğu halde insanlara sadaka verirmiş."

"Aişe kim Talip, kimden bahsediyorsun?"

“Sen de amma cahilsin be Recep! Peygamberimizin hanımı, biz Müslümanların annesi...”

“Biz ondan daha zenginiz desene!”

“Yahu, Hz. Aişe o kadar sıkıntıda olmasına rağmen başkalarına yardım edebiliyorsa biz niye etmeyelim ki?”

Satılık Oyuncaklar

O sırada aklıma sıkıntımızı çözebilecek bir fikir geldi. Benim param tek başına az ama arkadaşlarımınkiyle birleşirse çok olabilir... Hem bir sürü de oyuncağım var, gerekirse onlardan bazılarını satıp parasını ihtiyacı olanlara verebilirim... Fikrimi hemen Recep’le paylaştım. Biz böyle konuşurken mahallemizin çikolatacı dedesi arkamızdan bizi dinliyormuş.

“Aferin çocuklar, çok önemli bir yaranın tedavisi için kararlar alıyorsunuz.” dedi Mehmet Dede.

Oyuncakları satma fikrini pek beğenmeyen Recep, yine de vicdanını rahatlatmak için yardım etmeye karar verdi. “Evde sevmediğim bazı oyuncaklarım var, ben de onları satabilirim.” Recep’in böyle söylemesine üzülen Mehmet Dede söze karıştı ve:

“Akıllı Recep’im! Bir iyilik yapmak istiyorsun ama bir şeyde eksiklik var. Yüce Allah Kur’an-ı Kerim’de bize “Sevdiğiniz şeylerden harcamadıkça gerçek iyiliğe ulaşamazsınız.” buyuruyor. Bize her şeyi lutfeden Allah’tan başımız sıkıştığında yardım istiyorsak, öncelikle bizim başkalarına yardım etmeyi bilmemiz lazım, öyle değil mi?”

“Galiba haklısın Mehmet Dede, ben de sevdiğim oyuncaklardan bazılarını satacağım. Ama mahalledeki bütün arkadaşlarla bir araya gelip bütün oyuncaklarımızı satsak, ondan elde ettiğimiz paraları ve bayram harçlıklarımızı birleştirsek gerçekten Güney Asya’dakilerin işine yarar mı? Hem bu kadarcık yardım Allah’ın bizi sevmesi için yeter mi?”

Mehmet Dede yüzünde sıcak bir tebessümle Recep'in başını okşayarak şöyle dedi:

"Güzel yürekli Recep'im! Peygamber Efendimiz bir hadisinde 'Az sadaka çok belayı defeder.' buyurur. Yapılan yardımın, verilen sadakanın miktarından ziyade iyi niyetlerle ve imkânlar çerçevesinde yapılması önemlidir. Hazineleri sonsuz Allah, senin içten gelerek yaptığın azıcık yardımı öyle bir bereketlendirir ki, hayalinde bile göremeyeceğin kadar işe yarar."

Cennete En Yakın Olanlar

O'nun bu sözleri benim aklımda da bazı soru işaretleri uyandırdı:

"Mehmet Dede, Allah bu kadar zengin, hazinelerin asıl sahibi, isterse herkesi zengin yapabilir. Peki niye yapmıyor? Öğretmenimiz Allah'ın çok merhametli olduğunu söylüyor..."

"Öğretmenin çok doğru söylemiş Talip. Fakat bu dünya imtihan dünyası. Allah kimisine biraz fazla mal verir ve o malı diğer kardeşleriyle paylaşıp paylaşmayacağına bakar. Eğer o kimse şükreden ve ihtiyaç sahipleriyle malını paylaşan, cömert birisiyse imtihanı kazanır. Cenab-ı Hak kimilerine de az mal verir ve sabredip etmeyeceğine bakar. Eğer o kişi sabreder, şikâyet etmezse, o da imtihanı kazanır ve birçok mükâfatı hak etmiş olur. Hem biz bu dünyaya gelmek için kime ne verdik de neyin hesabını soruyoruz? Allah lütfetti ve bize bu hediyeleri verdi. Niye bana az ona çok hediye verdin diye sorgulamaya hakkımız var mı? Hediyenin cinsi ve miktarı sorgulanmaz, sadece verene teşekkür edilir, kıymeti bilinir."

"Hiç öyle düşünmemiştim Mehmet Dede! Zaten bir sürü hata yapıyorum, bir de o tarz bir soru sordum diye, Allah artık beni sevmeyecek mi?"

"Bak yavrum! Peygamber Efendimiz başka bir hadisinde "Bir hurma da olsa Allah yolunda sadaka olarak verin. Çünkü o, bir açın açlığını giderir ve suyun ateşi söndürmesi gibi günahı

söndürür.” buyuruyor. Eee... Demek ki sadaka vermenin tam zamanı... “Cömert; Allah’a, cennete ve insanlara yakın, cehenneme uzaktır. Cimri ise; Allah’a, cennete ve insanlara uzak, cehenneme yakındır. Veren el, alan elden hayırlıdır.” demiyor mu Efendimiz!..”

Fıkraları çok seven Recep bizi güldürmek için konuyla alâkalı bir fıkra anlatmak istedi;

“Nasreddin Hoca’nın mahallesinde çok cimri birisi varmış. Bir gün nehre düşmüş, yüzme de bilmediği için suyun içinde çırpınmaya başlamış. Köylüler hemen koşup gelmişler, “Elini ver, elini ver.” diye bağırmışlar. Ama adam bir türlü elini uzatmıyormuş. Az kalsın boğulacakmış! Hoca durumu anlayıp, “Yahu o vermeyi bilmez, ‘elimi al’ diye bağırsanıza!” demiş. Onlar da Hocanın dediği gibi yapmışlar; o zaman adam hemen elini uzatmış ve köylülerin yardımıyla kurtulmuş.”

Cimrilik Bir Hastalıktır

Biz hararetli hararetli konuşmamıza devam ederken çevremiz bir hayli kalabalıklaşmıştı. Fıkrayı duyan herkes gülerken Mehmet Dede fıkradaki adamın haline acıyarak:

“Cimrilik de bir hastalıktır çocuklar. Birisi elindeki malından başkalarına yardım etmeyi düşününce, insanın cennete gitmesini istemeyen ezeli düşmanı şeytan hemen telaşlanır ve insana o hayırlı işi yaptırmamak için binbir türlü şüpheyi insanın aklına getirir. Zaten, Allahu Teâlâ bizleri şu ayetle uyarıyor; “Şeytan sizi fakirlikle korkutur ve size cimriliği telkin eder. Allah ise size katından bir mağfiret ve bir lütuf vadeder. Allah her şeyi ihata eden ve her şeyi bilendir.” İnsanın zaaflarını çok iyi bilen şeytan her köşe başında bekler. Bir şey yapılması gerektiğinde “Sana ne! Keyfine bak! Rahatını neden bozuyorsun?” der. Bir şey verilmesi gerektiğinde “Otur oturduğun yerde, o para sana lazım! Hem sana lazım olan eşyalarını başkalarına verirsen sen ne yapacaksın? Hiç başkaları sana yardım ettiler mi?” der. Bir büyüğümüz

"Hayırlı işlerin muzır mânileri çoktur." der. Gerçekten de öyledir, birileri hayırlı bir şey yapmak istediğinde Şeytan mâni olmak için hiç akla gelmedik engeller çıkartıp insanları caydırmaya çalışır. Ama hakiki müminler bu tuzaklara düşmez, eninde sonunda o hayrı yerine getirirler."

Bu sözlerden sonra hemen hepimiz yardım etmeye karar vermiştik ama ortada bir mesele vardı;

"Peki oyuncaklarımızı nasıl ve nerede satacağız Mehmet Dede?"

"Benim pazarcı bir arkadaşım var. Bu niyetinizi ona anlatırsak tezgahının bir bölümünü size ayırabilir. Oyuncakları satış amacınızı da kocaman bir kâğıda yazıp onu da insanlara gösterirseniz, pek çok kişi size yardımcı olmak için onları satın alacaktır. Yalnız bu akşam namazınızı kıldıktan sonra Allah'a dua edip, bu hayırlı işte Allah'ın yardımını isteyin!"

Etrafımız bu kadar kalabalıklaşmışken ve konunun da en can alıcı yerindeyken, ben de planımızı herkese bir kere daha duyurmak istedim;

"Arkadaşlar! Biz Recep'le bütün oyuncaklarımızı satacağız, bayram harçlıklarımızla kumbaramızdaki paralarımızı birleştirip Güney Asya'daki kardeşlerimize göndereceğiz. Eğer siz de bu sevaba ortak olmak istiyorsanız, hep birlikte yardıma koşabiliriz." Oradaki herkes yardım etmek istediğini söyleyerek söz verdi. Bizim gayretimizden çok mutlu olan Mehmet Dede, her zaman elinde taşıdığı poşetinden o çok sevdiğimiz çikolataları çıkarıp;

"Şimdi bunları hak ettiniz!" diyerek bizlere dağıttı.

O günün akşamında aldığımız kararı annemlere de anlattım. Çok sevindiler ve bana sarılıp yanağımdan öptüler. Bana yardımcı olacaklarını söylediler.

Konumuzla alâkalı okuduğum bir hikâyeyi de sizinle paylaşmak istiyorum. Çoğunuz biliyorsunuzdur ama dua olur...

Çoluk Çocuğu Aç Kalan İşçi ile Dilenci

“Fakir bir işçi, bir gün işinden çıkartılır. Bunun üzerine başka da hiçbir gelir kaynağı olmadığı için çoluk-çocuğu ardı ardına üç gün aç ve susuz kalır. İşçinin hanımı; “Bey, görmüyor musun? Açlıktan yavrularımızın yüzleri sarardı. Şu benim gelinlik günlerinden kalma başörtümü götür sat; ne kadar tutuyorsa bazı şeyler al getir de hele bir kereliğine şu yavrucağızların karnını doyuralım; sonraki günler için de, kulların rızkını veren Allah (celle celâluhu) kerimdir; muhakkak bize de hayırlı bir kapı açar.”

Adam üzülerek hanımının evlilik hatırasını 10 liraya satar. Aldığı para ile yiyecek satın almaya giderken yolun üstünde bir dilenciye rastlar; adam “Allah rızası ve peygamber aşkı için boş geçmeyiniz. Allah’ın hoşnutluğunu kazanmak karşılığında bana yardım etmek isteyen yok mu? Dünyada hiçbir şeyi olmayan, kelimenin tam manasıyla muhtaç bir kimseyim.” diyerek yalvarmaktadır.

Adam kendilerinin de ihtiyacı olmasına rağmen, onun daha da zor durumda kaldığını düşünerek parayı zavallı dilenciye verir. Eli boş eve dönmekten ise utanmaktadır; adam ümitsiz bir halde ve hep önüne bakarak kapıdan içeri girince hanımı şaşırır kalır. Adam her şeyi olduğu gibi anlatır, kadın durumu öğrenince üstün bir sabır göstererek kocasına şöyle der: “Başörtünün parasını madem ki Allah yolunda verdin; O ulu ve zengindir; dilediği anda bize karşılığını vermek gücüne fazlasıyla sahiptir. Sen yine en iyisini yaptın; bakalım önümüze hangi kapı açılacak?”

Sabahleyin kadın, kocasına bu defa baba evinden getirdiği bir duvar saatini verir, “Şimdi de bunu satmaya götür ve karşılığında eline geçen para ile eve yiyecek getir.” der. Ertesi gün adam, çarşının her tarafını gezerek saati satmaya çalışır. Fakat hiçbir müşteri bulamaz. En sonunda yolda gördüğü balıkçıya, iki balık karşılığında saati vererek evine döner. Kocasının elinde balıkları gören kadın, hemen içlerini temizlemek üzere mutfağa girer. Az

sonra gördükleri karşısında şaşkına dönerek kocasını çağırır. Balıklardan birinin karnından parlak ve iri bir inci çıkmıştır.

Adam inciyi alır; bir kuyumcuya koşar. Kuyumcu incinin eşsiz bir mücevher olduğunu, kendilerine sattığı takdirde, karşılığında 14000 lira ödemeye hazır olduğunu söyler. Çok şaşıran adam inciyi satarak evine yönelir. Artık sıkıntılar son bulmuş, Allah onlara nimet kapılarını açmıştır. Bütün ev neşeyle dolar ve hepsi bir ağızdan kederlerini gideren Allah'a sonsuz şükürler ederler."

Sevgili arkadaşlar,

Biz söz verdiğimiz gibi oyuncaklarımızı birer birer sattık; müşterilerimiz iki kat para verdiler; bunu yardım için yaptığımızı öğrenince her şey umduğumuzdan da güzel oldu. Mahalledeki komşularımızla yüklü miktarda para topladık ve Güney Asya'ya gönderdik. İnşallah, Rabbimiz gönderdiklerimizi bereketlendirir ve böylece ihtiyaç sahibi kimse kalmaz.

Din kültürü ödevimiz aynı zamanda bir kulluk borcumuzmuş, artık içim daha rahat, çok huzurluyum... Artık öyle inanıyorum ki:

Cimri, malı kabre götürecek sanır
Cömert her daim Allah'ına sığınır,
Verilen de alınan da imtihandır
Bu dünyanın bir de ahireti vardır.

Peygamberimiz der ki; "Değildir bizden
Kendi tok yatan kişi, komşusu açken"
Vazgeçemiyoruz bir türlü maldan mülkten,
Hiç olmazsa dualar etsek gönülden.

Arkadaşınız Talip Rıza :)

O’NUN ADIYLA...

Güzel bir karne tatilinin ardından, büyük bir hızla derslere başladık. Tabii ki her hızlı günün sonunda bir sürü öğrenci evlerine enerjisi bitmiş, uyku saati öne alınmış, yatağına uzanmak için can atarak dönüyor. Babam bazen eve geldiğinde “Sanki üzerimden kamyon geçti, çok yorgunum hanım.” derdi. Şimdi onu daha iyi anlıyorum.

O akşam sanki benim de üzerimden kamyon geçmiş gibiydi. Fakat ne kadar yorgun olursam olayım okul dönüşünde akşam yemeği için babamı beklerken muhakkak televizyonun karşısına geçer, Yeşil Oba’yı seyrederim. O gün de televizyonu seyrederek oyalanırken, anneciğimin o güzel elleriyle yaptığı enfes yemeklerin bir o kadar da güzel kokusunu aldıkça sabırsızlanıyordum. Sonunda babam geldi, ellerimizi yıkayıp sofraya oturur oturmaz yemeğimi yemeye başladım ve;

“Ellerine sağlık anneciğim, yemekler çok güzel olmuş!” dedim. Annem;

“Afiyet olsun yavrum, ama bir şey unutmadın mı?” dedi.

Unutulmaması Gereken

Okuldan gelince üstümü değiştirdim, babam gelince ona “Hoşgeldin babacığım!” dedim, ellerimi yıkadım, masanın sol başındaki sandalyeme oturdum, kaşık sağ elimde, anneme de yemekler için teşekkür ettim. ‘Eee... Neyi unuttum ki diye düşündüm.’ ve ‘Hayır anneciğim.’ deyip yemeğe devam ettim.

Benden başka kimse yemek yemiyordu. Sanki herkes bana bakıyormuş gibi hissettim, ama çok acıkmıştım, pek umursamıyordum. Yemekten sonra hemen ödevlerimi yapıp yatmak istiyordum. Uykum çoktan gelmeye başlamıştı bile. Ben bunları planlarken annem babama bir soru sordu:

"Bey, insan yemeği yerken çok yorulur mu?" Babam da;

"Eee... Hanım kolay iş mi? Tabii ki çok yorulur. Yemeği ağzına götüreceksin, ağzındaki lokmayı çiğnemek için tükürük salgılayıp dilini bir o yana bir bu yana döndüreceksin. Sonra yemek akciğerine düşmesin diye boğazındaki yutakla nefes borusunun girişini kapatıp yemek borusunun yolunu açık bırakacaksın. Daracık boruya yemek gelince kaydırak değil ki hemen midene düşsün, hemen boruyu içerde bir öyle bir böyle hareket ettireceksin. Bu sefer işin daha zor, midende bıçak yok, alet edevat yok, hemen bazı sıvıları salgılaman gerek. Eritebildiğini onunla eritip, karaciğere, damarlara, bağırsağa göndereceksin. Bununla da bitmiyor..." derken annem dayanamadı;

"Ne yani? Bu işlerin hepsini herkes kendisi mi yapıyor ki yorulsun? Gördün mü oğlum? Ben bunların böyle olduğunu bile bilmiyordum. Nasıl yapabilirim ki?" Ben de;

"Bunları biz nasıl yapalım? Siz bana öğretmediniz mi her şeyi Allah'ın yarattığını, O izin vermese hiçbir şey yapamayacağımızı?" deyince annem bana ilk sorusunu hatırlattı:

"İşte bu yüzden 'bir şey unutmadın mı?' demiştim! Yemeğine başladığında bana 'Ellerine sağlık anneciğim!' dediğinde çok sevindim. Fakat bildiğin gibi, yapmak istediğimiz her işte bize yardım eden bir Yaradan'ımız var. Her ne kadar bu yemekleri ben yapmış gibi görünsem de sana o nimetleri asıl yedireni unutmaman gerek. Senin gibi akıllı, duyarlı ve vefalı bir çocuğa da bu yakışır, öyle değil mi?" En sonunda anladım galiba ve:

"Besmele çekmeyi mi unuttum? Bunun için mi bana sofraya oturduğumuzda 'Bir şey unutmadın mı?' diye sormuştun?"

dedim. Annem de babam da tebessüm ederek ‘evet’ der gibi kafalarını salladılar.

“Bana besmele çekmeyi çok küçükken öğretmiştiniz. Sadece yemek yiyoruz, ama bu namaz gibi bir ibadet değil! Besmeleyi unutsam ne olur ki?” Babam cevap verdi:

“Yemekler soğuyacak, oğlum. Haydi şimdi besmele çekip yemeklerimizi yiyelim, çay içerken kaldığımız yerden devam eder, soruna da cevap veririz olur mu?” Verecekleri cevabı merak ediyordum. Bu kadar büyütülecek ne vardı anlamıyordum.

Hediyeyi Gönderenin Hakkı

Akşamları evde özel bir çay saatimiz var, o saatte evde televizyon açılmaz, herkes gün boyu yaptıklarını anlatır, aklımıza takılan bir şey varsa onları ailece konuşuruz. Çay içmeyi sevmesem de o saatte çayın tadı bile güzelleşir sanki. Yemeklerimizi yedikten sonra annem çayları dağıtırken ben de gözümü babamdan ayırmıyor, ne zaman konuşmaya başlayacağını merak ediyordum. Tam konuyu hatırlatacakken babam benden önce davranıp söze başladı;

“Oğlum, sen bayramda bana bir hediye vermek istesen, kendi ellerinle bir gömlek diksen ve üzerine çok güzel bir resim çizsen, ona güzel kokular sürsen, ütülesen, paketlesen üzerine de kendi sözlerinle bir not yazsan, sonra da bana ulaştırması için annene versen ve o da o armağanı bana getirse, benim ne yapmam lazım?” hemen cevap verdim:

“Bana ve anneme teşekkür etmen lazım!”

“Fakat ben seni hediyeyi hazırlarken görmedim, sadece annenin bana onu verdiğini biliyorum, sadece ona teşekkür etsem olmaz mı?”

“Hayır olmaz, çünkü hediyenin üzerine bir not yazmışım, oradan onu benim gönderdiğimi anlayabilirsin.”

“Haklısın oğlum. Başta bir kerecik sana teşekkür etsem ama gömleği her giydiğimde aklıma sadece annen gelse yine haksızlık

yapmış olmaz mıyım?” Ben başımla babamı onaylayınca annem sözü devraldı:

“İşte dünyadaki bütün nimetler Allah’ın bize verdiği birer hediyedir. İnsanlar sadece onları taşıyıp bize ulaştırırlar. Ama nedense biz hediyeyi hazırlayıp göndereni unutur, sadece getirene teşekkür ederiz. Zaten büyük yanlışlar hep küçük ihmallerle başlar. Daha sonra büyük günahları bile küçümseriz Allah korusun!”

Her Şey “Bismillah” Diyor

Babamın sözlerinden sonra, artık meseleyi daha iyi anlamıştım ama hâlâ bilmediklerim vardı;

“Besmele çekmek bu kadar önemli mi? Daha ‘Bismillahirrahmânirrâhim’in manasını bile bilmiyorum.”

Annem sıkıntımı anlamıştı;

“Haklısın oğlum, sana daha önce öğretmek istemiştik ama belki kavrayamazsın diye erteledik anlatmayı, fakat şimdi görüyorum ki, hata etmişiz. Zararın neresinden dönülürse kârdır, öyle değil mi? Bismillahirrahmânirrâhim, ‘Dünyada bütün varlıkları merhametiyle rızıklandıran, ahirette de yalnız mü’minlere acıyıp merhamet eden Allah’ın adıyla başlarım.’ demektir. Bismillah her hayrın başıdır; sadece ibadetlerimizde ya da yemek yerken hatırlamayız, her işimize onunla başlarız. Aslında en sıradan olanından en karmaşığına, en tehlikelisinden en selametlisine varana kadar her işimizin başında o sihirli sözcüğü söylediğimizde o hareketimiz ibadete dönüşür. Eve girerken, evden çıkarken, yemek yaparken, yerken, evi temizlerken, okula giderken, ders çalışırken, sınavdayken, oyun oynarken, yatarken, uyanırken.. aklına gelebilecek her zaman ve her yerde söyleriz. O, Kur’an’ın bir özeti gibidir. Her okuduğumuzda sevap kazanırız. Âciz ve zayıf bir insan olarak, Allah’ın gücü ve kudretine sığınırız. Başladığımız o işin nasıl sonuçlanacağını, bizim için hayırlı olup olmadığını, başımıza nelerin geleceğini bilemiyoruz ve her şeyi bilen, gören, her şeye gücü yeten Kudret-i Sonsuz’a gizli bir dua

etmiş oluyoruz. Muhakkak kapısını çalanları boş çevirmeyen Allah, böylece, şeytanın aldatmacalarına karşı o işimiz bitene kadar bizi koruyor. Yoksa bu zayıf halimizle bunca işi kendimiz yapabilir miydik?"

Annemin çayı soğumuştu. O, çayını tazelerken babam konuyu biraz açtı;

"Sadece biz değil kâinattaki her şey bismillah der. Dağ, taş, bitki, tohum, kuş, kuzu..."

İnanamadım; "Her şey bismillah diyorsa, neden biz duymuyoruz baba?"

"Söylenileni anlamak için her zaman duymak gerekmez, bazen görebilir veya kalbimizde hissedebilir, bazen de aklımızla o sonuca varabiliriz. Çevremize baktığımızda varlıkların boylarından büyük işleri başarmalarından anlıyoruz ki, kâinattaki her şey 'Bismillah' diyerek Allah'ın yardımını alıyor. Minicik tohum, içinde kocaman bir ağacı taşıyor; otlar, iplik gibi incecik köküyle taşları deliyor; meyve ağaçları, çamurlu suyu içiyor bize şeker gibi tatlı meyveleri veriyor. Bunları aklı, gücü, kuvveti olmayan o minik tohum, nazik ot, kocaman ağaç planlayabilir ve yapabilir miydi? Aklı olan biz insanlar bile yediklerimizi öğütürken kendimiz kontrol edemiyoruz!"

Sormadan yapamadım; "Peki aklı olmayan o bitkiler bismillah demeyi nereden öğreniyorlar babacığım?"

"Her varlık kendi hal diliyle bunu söyler. Bilgisayar gibi programlanmışlardır ve bu programın dışına çıkamazlar. Biz insanlar ise her gün yeni şeyler öğrenip sürekli programlarımızı "update" ederek/güncelleyerek kulluğumuzun hakkını vermek için yaratılmışız, kendi kararımız ve isteğimizle doğru olan davranışları sergilersek sonunda da mükâfat alacağız."

"Fakat her işe başlarken Besmele çekmek çok zor geliyor bana, unutabilirim." deyince, annem şefkatle başımı okşayarak; "Bu beden Allah'ın; her şeyi O'nun yardımıyla yapıyoruz. Her saniye alıp verdiğimiz nefeslerin karşılığını vermeye kalkışsak bu

hesabın altında eziliriz. Hele ilk doğduğumuz andan şu zamana kadarki borçlarımızı hesaplamaya kalksak asla baş edemeyiz. Öyleyse, Allah bize verdiği bu nimetlerin karşılığında ne istiyor?”

Annemin sorusuna karşılık başımı olumsuz şekilde sallayarak cevabı bilmediğimi işaret ettim. Annem kendisi cevap verdi:

“Her işimize başlarken besmele çekerek Allah’ı anmamızı, işimizi yaparken her nimetin Allah’tan olduğunu düşünmemizi, işimizin sonunda da ‘Elhamdülillah’ diyerek Allah’a hamdetmemizi istiyor. Çok kârlı bir alışveriş öyle değil mi?”

Bu sırada babam elinde bir kitapla geldi:

“Size besmelenin faziletiyle alâkalı bir hikaye okumak istiyorum. Konumuzu toparlama adına iyi olur inşallah.”

Saliha bir kadının, münafık ve cahil bir kocası vardı. Bu kadın “Bismillahirrahmanirrahim” diye besmele çekmeden, hiçbir işine başlamazdı. Kocası, onun bu haline kızar, kadıncağıza yapmadığı eziyeti bırakmazdı. O saliha kadın ise, kocasının eza ve cefalarına sabreder ve onun doğru yola gelmesi için Allah’a dua ederdi.

Bir gün, adam iyice öfkelenmişti. Karısına yapacağı eziyet ve kötülük için bir bahane arıyor ve kendi kendine:

“Şuna bir oyun çevireyim de görsün; bakalım onu rezil olmaktan kim kurtaracak?” diye söylenip duruyordu. Başkalarına açıkça söyleyemediği inkârcılığı, artık bütün çirkinliğiyle, içini doldurup taşmıştı.

Hanımını çağırdı, ona bir kese altın vererek:

“Bunu iyi sakla!..” diye tembih etti. Kadın da kocasının emri üzerine hemen gitti, besmeleyi çekerek keseyi iyice sakladı. Bu arada kocası onu gizlice takip ediyordu. Sonra karısının haberi olmadan keseyi, karısının sakladığı yerden aldı. İçindeki altınları boşaltarak, keseyi derin bir kuyuya attı. Aradan çok geçmeden karısını çağırdı ve:

“Sana verdiğim bir kese altını hemen getir.” dedi.

Kadın koştu; keseyi sakladığı yere, “Bismillahirrahmanirrahim” diyerek elini uzattı.

Tam o anda, Allah Teâlâ’nın emriyle, kese içindeki altınlarla beraber kadının sakladığı yere konuvermişti. Islanan keseden su damlıyordu. Kadın kesenin neden ıslak olduğunu anlayamadı ama o haliyle keseyi kocasına getirdi. Adam içi altınla dolu keseyi görünce çok şaşırdı ve karısına karşı tavırlarından dolayı çok pişman oldu.

Sonra karısına,

“Sana çok zulmettim, çok canını yaktım, beni affet!” diye yalvarmaya başladı. Allah’a tevbe ve istiğfar etti. İbadetlerine bağlı bir insan oldu. O saliha kadın ise:

“Ya Rabbi! Sana şükürler olsun ki, duamı kabul edip kocamı salihlerden eyledin.” diye şükrediyordu.

Evet arkadaşlar,

Demek ki:

Bismillah der her zaman dağlar dereler,
Ağaçlar, kuşlar sürekli O’nu söyler,
Her varlık İlâhî rahmeti heceler,
O’nun adıyla gelir günler, geceler.

Ey insan, sensin varlıkların incisi,
Besmeleyse sözlerinin birincisi.
Onunla bulunur Hakk’ın himayesi..
Ve aşılır dağların o en yücesi.

Arkadaşınız Talip Rıza :)

ARTIK KİMSEYİ KISKANMAYACAĞIM!...

Babam, televizyonda bir sürü kötü program olduğunu, bundan dolayı da onların bazılarını seyredemeyeceğimizi anlatmıştı. Biz de neleri izleyebileceğimize ailece karar verdik. Tabii ödevlerimizi bitirmiş olmak en önemli şartıydı babamın. Perşembe akşamları, hataların insanı en sonunda nereye götüreceğini her hafta farklı insanların hayatlarından örnekler vererek öğreten bir film vardı. Ben de onu kaçırmamak için, okuldan döner dönmez ödevlerimi bitirdim.

Büyük Buluşma

Bir hafta boyunca merakla bekleyip başlama anını iple çektiğim dizi nihayet başladı, kıskanç bir genç kızın hayat hikâyesiydi bu haftanın konusu. Babam, kızın yaptıklarını gördükçe sürekli "Allah'ım bizi hasetçilerin şerrinden koru, Allah'ım bizi çevresindekileri çekemeyen kıskanç kimselerden eyleme!" diyerek dua ediyordu. Kıskançlığın ne olduğunu biliyordum da "hasetçi"nin manasını anlamamıştım. Babama soracaktım ama hem babamı dinleyip hem de televizyonu seyredemeyeceğim için filmden sonra sormaya karar verdim.

Filmdeki kız insanların mutluluğunu, başarılarını çekemiyordu. Bir sürü insana zarar verdikten sonra da öldü ve bunların hesabını vereceği, vicdanıyla yüzleşeceği yere gitti. Bir ömür yapıp ettiği amellerle, hakkını yediği kimselerle karşı karşıya geldi; hayatında iz bırakan herkesle ve her şeyle bir kere daha bir araya geldi; bu tam bir "büyük buluşma"ydı. Hiç kimsenin

yalan söyleyemediği o yerde, yaptıklarının her birini teker teker itiraf etti ve dünyaya geri dönüp hatalarını telafi etmek için bir şans istedi. Artık geriye dönüş olmadığını öğrenince de çaresizlik içinde hıçkırıklara boğuldu. Fakat, pişman olsa da artık çok geç kalmıştı; çünkü, öldükten sonraki pişmanlıkların ve temennilerin ötede hiçbir faydası olmuyordu.

İzlediğim filmler beni her zaman çok etkiler. Oradaki insanlarla kendimi kıyaslarım, onlar gibi olup olmadığıma bakarım; iyi hareketleri kendime örnek alıp, kötü davranışları yapmamaya karar veririm. Bu sefer de "Acaba o kızın yaptıklarını yaptım mı, insanları kıskanıp onlara zarar verdim mi?" diye düşünürken uyuyakalmışım.

Rüyamda öğretmen olduğumu gördüm. Öğrencilerim bana haset ne demek diye soruyorlardı; ama ben onlara bir türlü cevap veremiyordum. Manasını bilemediğimi söylemek de zor geliyordu. En sonunda "Bilmiyorum." derken uyandım. Bir soruya bile cevap veremeyince terlemiştim. Acaba ahirette sorulan sorulara nasıl cevap verecektim. Sabah oldu zannetmiştim, meğerse kanepenin üzerinde beş dakika uyuklamışım ve rüyayı da orada görmüşüm. Uyanır uyanmaz babama sordum; "Hasetçi ne demek, babacığım?"

Bir Kalb Hastalığı: Haset

"Hasetçi, kendisinden başkasının güzelliklere sahip olmasını çekemeyen, onlardaki güzelliklerin yok olmasını isteyecek ve bundan da mutlu olacak kadar diğer insanları kıskanan kimseye denir oğlum. Filmden dolayı mı sordun?"

"Evet babacığım! Bir insan başkasının zarar görmesinden nasıl mutlu olabilir ki? Düşmanı değil, o insan ona hiçbir şey yapmamış. Anlayamıyorum baba..."

"Haklısın Talip! Anlamak çok güç. Fakat buna bir hastalık olarak bakarsak daha iyi anlayabiliriz sanırım. "

"Nasıl bir hastalık baba?"

"İnsan sadece bedenden ibaret değil. Onun göremediğimiz daha pek çok yanı var; aklı, ruhu, vicdanı gibi... İnsanın midesi nasıl acıkırsa, ruhu da gıdaya ihtiyaç duyar; bedeni hastalandığı gibi, ruhu da hastalanır, yaralanır."

"İnsan isteyerek hasta olmaz ki baba! Eğer haset de bir hastalıksa insanın sorumlu olmaması gerekmez mi?"

"Bu dünya bir imtihan yeridir, oğlum. Ahirette verilecek ebedi mükâfatların ya da cezaların hak edileceği bir imtihan yeri. Tabii her sınavın soruları, zorlukları olacaktır. Testlerde şıklar olur da sen onlardan birini seçersin ya, işte Allah da insanları birbirinden farklı yaratarak önlerine bir sürü şık koymuş ve şeytanın oyunlarına kanmamaları için de uyarmış onları. Allah her insana bazı özellikler vermiştir. Bedenimize eli tutmak, ayağı yürümek, gözü görmek için; ruhumuza da sevmeyi Allah'a yöneltmemiz, nefreti kötülükler ve şeytana karşı hissetmemiz, hırsı da zorluklar karşısında yılmamamız için yerleştirmiş. Elinle yürümeye kalkışsan elini incitirsin, aynen öyle de 'hırs'ı ibadetleri yerine getirmek, şeytanla mücadele etmek için değil de dünyadaki malı mülkü kazanmak için kullanırsan ruhunu hasta edersin. Onu vaktinde tedavi etmezsen de hastalığın ilerler, kanser gibi ruhunun her tarafına yayılır, sağlam olan uzuvlarını da işe yaramaz hale getirir. Görüldüğü gibi manevi hastalıkların sebebi insanın kötü kullanımlarıdır. Bundan dolayı insan, manevi hastalıklarından sorumlu tutulur."

Hırs ve Kıskançlık Ateşi

"Hırs ile hasedin ne gibi bir bağlantısı var baba?"

"Dünya, insanın bütün isteklerini karşılayamayacak kadar küçük bir yerdir! Bu dünyada elindekiyle yetinmesini bilmeyen ve hırsla daha fazlasını isteyen insan, bunların hepsine ulaşamaz ve çevresindeki insanların sahip olduklarını kıskanmaya başlar. Aslında o kimsenin de sahip olduğu bir sürü güzellik vardır, ama elindeki güzellikleri görmek yerine başkalarına bakıp kıskanmayı tercih eder ve kendinde olmayan güzelliklerden dolayı da hep

şikâyette bulunur. Bu kanaatsizliğini tedavi etmez ve hırsından vazgeçmezse, hastalığı daha da ilerleyerek hasede dönüşür ve insanların elindeki şeylerin onlarda değil de sadece kendisinde olmasını arzu eder. Gerekirse onlara sahip olmak için hilelere ve zorbalıklara başvurur. Zaten, pek çok hırsızlık ve cinayet kanaatsizliğin sonucudur."

Babamın bu sözlerini dinlerken aklıma bir başka soru takıldı:

"Dünyada bazı güzellikleri istemenin ne zararı olabilir ki? Ben yüksek not almayı, kar yağmasını, okulların tatil olmasını ve arkadaşlarımla kar topu oynamayı istiyorum. Şimdi ben kötü bir şey mi yapmış oluyorum?"

Soruma annem cevap verdi:

"Dünyevî bazı şeyleri istemekte bir kötülük yoktur, ama dengeyi şaşırıp, bunlarda hırs göstermek ve hep memnuniyetsiz davranmak insanı bataklığa sürükler. Bu konuda Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hadisinde; 'İnsanın iki vadi dolusu altını olsa, mutlaka bir üçüncüsünü ister. Onun gözünü ve mala karşı açlığını ancak toprak doyurur. Şu kadar var ki, Allah tevbe edenleri affeder.' buyuruyor. Okuduğum bir kitapta da, hırsın nimeti nasıl kaçırdığından bahsediliyordu. Nimetler, hırs gösteren insanları sevmez ve o insanlardan kaçarmış. Hem elindeki dünyevî şeyleri sürekli az gören bir kul, Allah'a şükretmeyi de bilmez. Sürekli, durumu iyi kimselerle kendisini kıyaslayıp, halinden şikâyet eden insan Allah'a bir çeşit isyan etmiş olduğu için cezalandırılır ve bazen elindeki her şey alınır."

Annemin cevabı beni biraz endişelendirmişti:

"Peki güzelliklere sahip olmanın hiçbir yolu yok mu anne?" Annem o tatlı eliyle başımı okşarken bir yandan da sorumu cevapladı:

"Bize her şeyi veren Allah olduğu için, dua ederek Allah'tan istememiz gerekiyor. Bazen istediğimiz şeyler bizim için hayırlı olmayabilir. Bunu da Allah'tan başkası bilemez. Bundan dola-

yı da Allah'ın her zaman bizim iyiliğimizi istediğini bilmeli ve O'ndan her zaman bizim için hayırlı olan şeyleri istemeliyiz. Eğer elimizdekileri yeterli görmezsek Allah'a yeterince güvenmiyoruz demektir. Bazen filmlerde de gösteriyorlar, fakir bir çocuk zengin olmayı çok istiyor, hatta bu konuda o kadar hırs gösteriyor ki kötü işlere bile kalkışabiliyor. Sonunda zengin oluyor ama o kadar paraya sahip olunca hepten şaşırıp daha da büyük belaların içine düşebiliyor. Zaten insanı mutlu eden zenginlik değildir; nice fakirler vardır ki, bir lokma ekmek kazanınca Allah Teâlâ'ya şükreder ve zenginlerin halini düşünmez bile. Nice zenginler de vardır ki, milyarlarına birkaç milyar daha ekleyemediği için üzüntü içindedir. Elindekilerle yetinmenin faydalarından birini bize gösteren bir hadis-i şerifte, Peygamber Efendimiz, 'Kim Allah'ın verdiği az rızka razı olursa, Allah da onun az ameline razı olur.' buyuruyor."

Babam, annemden bir bardak daha çay isteyip sözü devraldı:

"Bu kıskançlık ve haset, ilk insan Hazreti Adem'den beri var olan hastalıklardır. Haset şeytanla ortaya çıkmıştır ve şeytan, insanı çekemeyerek Allah'ın emrine karşı gelmiştir. İnsanların cennete gidememeleri için elinden geleni yapacağına, insanları çeşitli tuzaklarıyla kandıracağına söz vermiştir ve hâlâ bu sözünde durmakta, sürekli bizimle uğraşmaktadır."

Babam anneme çay için teşekkür ederken annem de başka bir örnek verdi:

"Yûsuf aleyhisselâmı, öz kardeşleri kıskanmış ve kuyuya atmışlardı. Kıskançlık insana kardeşini bile kuyuya attırıyor, görüyorsun değil mi oğlum? Peygamber Efendimiz bir hadislerinde "Sakın haset etmeyiniz! Zîrâ haset, ateşin odunu yediği gibi sevapları ve iyilikleri yer bitirir." buyuruyor. Hırs insanın gözünü kör eder ve doğruyla yanlışı ayırt edemeyecek hale getirir onu."

"Haset de gıybet gibi iyilikleri, sevapları silip götüren bir hastalık demek ki değil mi babacığım? Peki, Hazreti Adem'den bugüne kadar bu biliniyorsa, niye engel olunmuyor? Bir tedavisi yok mu?"

Kıskançlığın Çaresi

Babam yüzünde bir tebessümle cevap verdi:

“Olmaz mı oğlum? Tabii ki var. İlk önce istediğimiz şeyi niye istediğimizi düşünmemiz lazım. Başkalarında olup bizde olmayanlara bakacağımıza, elimizde olanların güzelliğini fark etmemiz ve elimizdekilerin bize fazla fazla yeteceğine inanarak şükretmemiz gerekir. Buna ‘kanaat’ denir. Kanaat ilacını kullanmamıza rağmen şeytan hâlâ bizimle uğraşıyorsa, bu sefer de dünyanın kısa olduğunu ve bir gün öleceğimizi hatırlamak şart. Zira insan ahirette her şeyin hesabını vereceğini her an hatırlasa, Allah’ın emanet olarak bağışladığı nimetlerden hesaba çekilme korkusuyla bile dehşete kapılır, şaşırır ve yeni şeyler istemekten vazgeçer. Çevremizdeki zengin olarak kabul ettiğimiz insanlar da aslında hiçbir şeye sahip değil, onlardaki şeyler de onlara ödünç olarak verilmiş. Her an Allah onları geri isteyebilir. Öyleyse biz neyi kıskanıyor, dünyadaki geçici şeyler için niye hırs gösteriyoruz ki? Ahiret için hırslı davransak daha mantıklı olmaz mı? Orada bize hiç bitmeyecek hazineler verilecek, orası dururken buradaki geçici nimetler için yarışılır mı?”

Babamın sözünü kesmek istemiyordum ama merakımı yenemedim:

“Ahiret için hırslı olmak da sevapları silmez mi?”

Babam cevap verdi:

“Bir hadiste Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor; ‘Yalnız iki kişiye gıpta edilir. Biri, Allah’ın, mal verip hak yolunda harcamaya muvaffak kıldığı kişi; diğeri de, Allah’ın, kendisine verdiği ilimle amel eden ve onu başkasına da öğreten (yani ilmini paylaşan) kimsedir.’ Gıpta, hasedin ahiret için yapılan ve iyi olan şeklidir. Allah’ın rızasına ulaştıracak davranışlara, örnek şahsiyetler olan peygamberlerin ve Allah dostlarının hallerine gıpta edilir. Fakat, Allah sadece kendini düşünen bencil insanları sevmez. Bir başka hadiste ‘Bir Müslüman, kendisi için

istediği bir iyiliği, başka bir Müslüman kardeşi için de istemedikçe gerçekten iman etmiş olmaz.' buyruluyor."

Annem gözleri biraz yaşarmış olarak söz aldı:

"Zaten dinimizin en güzel yönlerinden birisi de bu. Mutluluksa hep beraber, rahatlıksa hep beraber, yemekse hep beraber, cennete gitmekse hep beraber... Başkası ağlarken, bir Müslüman gülemez. Onun sıkıntısını gidermek için yol araştırır. Hiçbir şeye gücü yetmezse, Kimsesizlerin Kimsesi olan Allah'a dua eder ve o ağlayan kişiyi güldürmesini ister. O filmdeki çocuk Allah'ı gerçekten sevseydi, ahirete inansaydı, zerre kadar iyilik yapanın iyiliğinin, zerre kadar kötülük yapanın da kötülüğünün hesabını vereceğini bilseydi, değil haset edip başkalarına zarar vermek, kıskanmayı bile büyük günah sayar ve ondan kurtulmaya çalışırdı. Neylersin ki, insan kendisinin hiç ölmeyeceğini zannederek hep hataya düşüp günahlar işliyor. Rabbim bizi, başkalarını dünya için kıskanmaktan ve hasetçilerin şerlerinden korusun."

Babamla ikimiz "Amin!" diyerek annemin duasına katıldık. Saat çok geç olmuştu, ertesi gün de erken kalkmamız gerekiyordu. Konuşmamızı bu duayla tamamlamış olduk.

Farkında olmadan yaptığım hataları ve onların hangi hastalıklara dönüştüğünü öğrendikçe daha çok okumam ve kendimi düzeltmem gerektiğine karar veriyorum. Önceleri, arkadaşlarımın oyuncaklarını, kıyafetlerini, aldıkları güzel notları görünce içten içe "Keşke benim de böyle şeylerim olsaydı!" derdim ve böyle düşünmenin kalbimde, ruhumda yaralar açacağını hiç düşünmezdim. Yanılmışım, acaba bilmeden yaptığım daha ne kadar hatam var?

Daha çok okumalı ve öğrendiklerimi güzel şekilde uygulamalıyım. Zira kimin ne zaman hesap vermek üzere bu dünyayı terkedeceği ve bir ömür boyu yapıp ettiklerini sırtlanarak mahşer meydanına gideceği belli değil?

Arkadaşınız Talip Rıza :)

EVİMİZİN ÖNÜNDEKİ NEHİR

Geçen kar tatilinde komşumuz Receplere Ankara'dan misafir geldi. Onlarda beş gün kalıp, şehrimizi gezdiler. Tatil günlerinde, sabah erkenden üstümüzü çok kalın giyinip sokağa çıkıyorduk. Recep'in aynı yaştaki misafir arkadaşı Cem de bizimle beraber oynuyordu. Eve bir tek karnımızı doyurmak için girip tekrar sokağa dönüyorduk.

Bizim sokağın hemen aşağısında kocaman bir cami var, upuzun da iki tane minaresi var; oraya çıksam, sanki minarenin ucundan gökyüzüne dokunabilecekmişim gibi geliyor bana. Sokakta kartopu oynadığımız ikinci gün, kendimizi oyuna öyle bir kaptırmıştık acıktığımızı bile fark edememiştik. Tam öğle namazı vaktinde minareden ezan sesi yükselince ben oynamayı bırakıp ezanı dinlemek istedim. Recep benim ezan dinlemeyi ne kadar çok sevdiğimi bildiği için hiç garipsememişti, ama Cem bir anlam veremedi ve niye durduğumu sordu.

Neden Cevap Veremedim?

"Dedem bir gün 'Elinizdekilerin kıymetini bilmezseniz, onları kaybedebilirsiniz; bu yüzden elinizden alınmadan kıymetini iyi bilin!' demişti. Ben de başka ülkelerde ezanın dinlenemediğini ve insanların ezan sesine çok hasret kaldıklarını öğrenince, ezanın kıymetini bilmezsek belki biz de dinleyemeyiz diye korktum. O gün bu gündür ezan okununca ezanı dinler ve Allah'a dua ederim." dedim.

Anlattıklarım Cem'e çok ilginç gelmiş olacak ki, şaşkınlıkla beni dinledi ve:

"Ezan okunmasa ne çıkar ki? Bence o kadar önemli değil, hem de çok ses yapıyor. Zaten ben insanların niye ibadet ettiklerini de anlayamıyorum. Mesela, orucun sağlığa faydası olduğunu duymuştum, ama namazın ne yararı var? Günde beş defa işini, oyununu bırakıp insan niye namaz kılsın ki?" dedi. Ben de dilim döndüğünce ibadet hakkında ne biliyorsam anlatmaya çalıştım. Fakat namazla ilgili sorularına cevap veremedim. Kendime o kadar çok kızdım ki! "Allah bizim ibadetimize muhtaç mı?" diye sorunca sadece:

"Allah hiçbir şeye muhtaç değildir, her şeyi O yarattı. Onun her şeye gücü yeter. O bizim için emretti ibadet etmeyi, ibadetlerin çok faydası vardır." diyebildim. Neredeyse ağlayacaktım, kendimi zor tuttum. Allah'ı çok sevdiğimi söylüyordum ama sorularına bir türlü cevap veremiyordum. Daha sonra acıktığımı bahane ederek eve kaçtım.

Eve girdiğimde canım o kadar sıkkındı ki, daha girer girmez annem "Ne oldu yavrum?" diye sordu. Önce anlatmak istemedim. Sonunda kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Cem'le aramızda geçenleri anlattım. Annem her zamanki mütebessim ve iç ferahlatan çehresiyle bana bakıp, üzülmememi, bundan sonra daha fazla kitap okumamı söyledi.

Benim arkadaşlarım hiç böyle şeyler söylemezlerdi. Ama Cem biraz farklı bir çocuktu. Okullarında din kültürü hocası yokmuş, din kültürü dersine sınıf öğretmenleri geliyormuş. Fakat ne sınıf öğretmenleri ne de annesi Cem'in sorularına cevap verebiliyormuş. Bir kere bir filmde böyle sorular sorulduğunu duymuş, ondan sonra da hep merak etmiş cevaplarını. Ben okuldaki din kültürü hocamızdan öğrenebilirdim belki ama Cemler o zamana kadar giderler diye endişe ediyordum. Bütün soruların cevabını o gitmeden öğrenmeliydim. Bir ümitle, hepsini anneme sordum, annem de:

"Oğlum, akşam baban gelince çay saatimizde bunları uzun uzun konuşalım, olur mu? Üst kattaki Süheyla Teyzen hastalanmış onun için yemek hazırlayıp hemen götürmem lazım. İş yaparken tam anlatamayabilirim, aceleye getirmeden akşam ayrıntılı bir şekilde konuşalım." dedi mütebessim bir edayla ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Biraz rahatlamıştım. En azından akşam konuşup her şeyi öğrenebilecektim.

İbadete Kimin İhtiyacı Var?

Akşam çay saatini iple çektim. Annem, babama o gün olanları anlatmış. Ben sormadan babam elini omzuma koyup konuya girdi:

"Gel bakalım oğlum! Annen bugün başından geçenleri bana anlattı. İstersen önce, ibadete kimin ihtiyacı olduğu sorusundan başlayalım. Şimdi sen söyle bakalım; sana bir öğretmenin her gün hediye alsa, başını okşasa, sıkıntılarını giderse ama her gün, hatta günde birkaç defa, ne yaparsın?" Hemen cevap verdim:

"Çok mutlu olurum, gider teşekkür ederim, ben de ona bazı sürprizler yapmak isterim." Babam duymak istediğini bulmuş gibi:

"Peki, öğretmeninin senin hediyene, teşekkürüne ihtiyacı var mıdır? Sen ondan istemediğin ve hatta bazen yaramazlıklar yaptığın halde sana pek çok ikramlarda bulunuyorsa, senden bir çıkarı olduğu için midir?" Ben kafamı hayır manasında salladım, babamsa sözlerine devam etti:

"Öğretmenin senin teşekkürün ve hediyene ihtiyaç duymadığı halde ona niye teşekkür edersin?"

"Bana o kadar iyilik yapan birisine karşılık olarak bir şey yapma lüzumunu hissederim. Yapamazsam çok üzülürüm."

"Çok güzel, aslında soruna kendin cevap verdin. Ailemiz, sağlığımız, nefesimiz gibi binlerce güzelliği bize kim veriyor? Yediğimiz yemekleri, onların değişik organlarımızla öğütülüp vücudumuz için gereken gıda olmasını ve bize lazım olan her

şeyin çevremizde bulunmasını kim sağlıyor? Allah, öyle değil mi?”

Ben “evet” dercesine kafamı sallayınca babam sözlerine şöyle devam etti:

Çobanın Allah’a Teşekkürü

“Bir çobanın hikâyesini okumuştum ortaokuldayken. Çobana küçüklüğünden beri hiçbir şey öğretmemişler, okuma yazmayı öğrenemememiş; kâinatı Allah’ın yarattığından bile haberi yokmuş; sadece koyunlarını otlatıp kaval çalarmış. Çoban kırlarda dolaşırken, ağaçları, meyveleri kimin yaptığını merak etmiş, yıllarca düşüne düşüne en sonunda çok yüce bir Zât’ın onları yarattığını aklıyla bulmuş ama insanlarla pek görüşmediği için kimseye o Zât’la ilgili bir şey soramıyormuş. En sonunda ona o kadar güzel meyveleri, ağaçları, çiçekleri gönderen Zât’a teşekkür etmek istemiş ama nasıl yapacağını bilemiyormuş. İçindeki teşekkür etme duygusu o kadar büyümüş ki, kendini tutamamış, yere yatmış, kalkmış, mutluluktan olduğu yerde dönmüş, yuvarlanmış, secdeye kapanır gibi hareketler yapmış. Yine kendince teşekkür ettiği bir gün din adamları çobanın bulunduğu yerden geçiyorlarmış ve onu öyle görünce ne yaptığını sormuşlar; çoban bütün meyveleri, güzellikleri verene teşekkür ettiğini söyleyince, onlar da ‘Bütün kâinatı yaratan Allah bize teşekkür etmenin yollarını öğretmiş, onların en kapsamlısı da namazdır. Biz de sana namazı nasıl kılacağını anlatalım.’ dedikten sonra çobana namazı ve başka bazı ibadetleri öğretmişler.

Bunlardan da anlaşılacağı gibi, ibadetlere bizim ihtiyacımız vardır, Allah’ın değil. Belki şöyle bir örnek konuyu daha iyi açıklayabilir; güneş insanlara ışık ve ısı verirken insanlardan bunun karşılığında ne bekler? Dünya insanları sırtında gezdirirken onlardan bir yardım ister mi?”

Annem o sırada elinde bir kitapla gelip orada çok ilgisini çektiğini söylediği bir yeri bize okumak istedi:

“Bir doktor lütuf ve merhametiyle fakir kimseleri ücretsiz tedavi etse, ilaçlarını verse, ‘Bu doktorun ne çıkarı var da fakirleri bedavaya muayene edip ilaçlarını veriyor?’ denilmez. Ancak teşekkür edilir, zira doktorun fakirlerden ne beklentisi olabilir ki? İşte Allah Teâlâ da bu kâinatı lütfuyla bize hizmetkâr yaptığı gibi, ibadeti de yine lütfuyla emrediyor ki insanlar huzurlu yaşasın. Tıpkı bir makinayı icat eden kişinin makinanın bozulmaması için nasıl kullanılacağını bir kullanım kılavuzunda yazması gibi...”

Allah’ın bize ve hiçbir şeye ihtiyaç duymadığını anlamıştım ama daha öğrenmem gereken çok şey vardı...

Huzur Kaynağı: Namaz

“Namazın Allah’a teşekkür etme biçimlerinden biri olduğunu anladım; fakat, başka bir faydası yok mu baba?”

“Daha önce insanın sadece vücuttan ibaret olmadığından, akıl, ruh, kalb gibi yapılarının da varlığından bahsetmiştik hatırlarsan. İşte vücudumuz için su neyse, ruhumuz için de namaz odur. Su içen insanın ferahlaması gibi namaz da ruhumuzu ferahlatır. İnsana huzur verir. Namaz her şeyden önce insanın Allah’la irtibatını sağlar. İnsan sadece yemek, içmek, uyumak, eğlenmek, çalışmak için yaratılmamış. İnsanın Rabbini tanıma ve O’na kulluk edip emirlerinden dışarı çıkmama gibi vazifeleri var. Ama başka işlere dalınca asıl vazifesini unutan insan, namazla günde beş defa Allah’la irtibatını tazeler. Her namazında ‘Rabbim verdiğin bütün nimetler için sana hamdederim, bir gün bu dünyada yaptığımız her şey için Sana hesap vereceğiz. Senden yardım istiyoruz Allah’ım, bu dünyada yapmamız gereken işlerimizde bize yardım et ve en sonunda da Senin güzel nimetler verdiğin kimselerle beraber eyle bizi!’ diyerek Allah’a dua eder. Bu, insana müthiş derecede huzur verir.”

Babam çayından bir yudum daha alırken annem sözü devraldı:

“Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde ‘Beş vakit namaz, herhangi birinizin evinin önünden akan ve günde beş defa yıkandığı suyu bol bir nehre benzer. Allah, beş vakit namaz sayesinde günahları temizler.’ buyuruyor. Demek ki namazın faydalarından biri de insanı günahlarından temizlemekmiş. Bir de her gün Allah’ın huzuruna gelip O’ndan yardım isteyen bir kul kolay kolay günah işleyemez. Namaz böylece insanın geçmiş günahlarını temizlemekle kalmıyor, onun yeni bir günah işlemesine de engel oluyor. Tabii bunun için namazı çok sevmek ve onu en güzel şekilde eda etme noktasında hassasiyet de gereklidir. Namazdaki her bir hareketin ayrı ayrı özellikleri, manaları vardır. Her birini hakkıyla yerine getirmek gereklidir. Peygamber Efendimiz ‘Her namazınızı veda namazı gibi kılın.’ buyuruyor. Hani bize ömrün çok az kaldı, bu son namazın deseler o namazı özene bezene kılarız ya, işte her namazımızın öyle olması gerekiyor.”

Hayatın ve Ötelerin Nuru

Aklıma okuduğum bir şey gelmişti, onu sorma ihtiyacı hissettim:

“Baba, insan ölünce ilk sorulacak şey namazlarıymış doğru mu?”

“Evet, çok doğru oğlum, çok güzel bir soru sordun. Namaz bir mü’mini bir kafirden ayıran en önemli özellik olarak anlatılıyor dinimizde. Peygamber Efendimiz, ahirette müminleri abdest alırken suyu değdirdikleri yerin parlaklığından ve namazda alınlarında oluşan secde izlerinden tanıyacak ve onlara özel muamelede bulunacaktır. Namaz, müminin en güzel özelliğidir ve onun önemini, bir insana öldüğünde sorulacak sorularla alâkalı olan şu hadis-i şeriften de anlayabiliriz; ‘İlk defa sorulacak şey namazdır, namazınız tastamam ise kurtulursunuz.’ Namaz müminin miracıdır; yani ona, Allah’a yükselten asansör de denilebilir. Yüz katlı bir apartmanın en üst katına çıkmak için merdivenleri mi kullanırsın, yoksa asansörü mü?”

“Asansör varken o kadar kat yürüyerek çıkılır mı baba?”

Annem namazla ilgili başka bir konudan daha bahsetmak istediğini söyleyerek;

“Kâinattaki bütün varlıklardan çok daha özel olarak yaratılmış insanoğlunun namazı sadece kendisiyle de alâkalı değildir. Hani başbakan bir okulu ziyarete gelse, ona bir çiçek verilir; o çiçeği de bütün öğrenciler adına okulun en çalışkan öğrencisi verir ya, insan da bu kâinatın en çalışkan talebesi gibidir. Allah’a ibadet ederken, bütün bitkilerin, hayvanların ibadetlerini de Allah’a sunar.”

“Baba, namazı çok seviyorum ama bazen oyunumu bırakıp namaz kılmakta zorlanıyorum. Günde beş defa, hem de ömrümün sonuna kadar yapacağımı düşününce hepten zor geliyor.”

“Oğlum senin içinden geçen o sözleri şeytan sana söylettiriyor. Bir insan eğer her gün aynı şeyi yapmaktan bıkacak olsa en önce yemekten, içmekten, uyumaktan bıkardı. Şeytan insanın namazla çıktığı mertebeleri bildiği için ona namazı zor gösterip, insanı namazdan uzaklaştırmaya çalışıyor. Allah bize namaz kılmayı emretmiş ve sonunda da ebedi bir cennet vereceğini söylemiş. Ben sana karnende güzel notlar olursa bir hediye vadediyorum, sen de kırılıp yok olabilecek ya da hemen bozulabilecek o hediye için bir sürü çalışıyorsun. Cennet gibi hiç eksilmeyecek, bitmeyecek ve nimetlerine zarar gelmeyecek bir hediye için, 24 saat olan bir günün sadece bir saatini Allah’a vermeye ve O’nun emrettiği şeyi yapmaya değmez mi? Hem bazen insanın sıkıntılı zamanlarında ve isteksizce kıldığı namaz daha makbul olabilir Allah katında. İnsan mutluyken ve içinden geliyorken birçok şeyi rahatlıkla yapabilir, ama sıkıntısına ve isteksizliğine rağmen sadece Allah için ibadet ederse, bundan dolayı daha çok sevap kazanabilir.”

Annem bir şey daha ekleyerek konuşmamızı tamamladı:

“Yalnız unutmamamız gereken bir şey daha var ki, bir Müslüman ibadetleri kendisine faydası olduğu için değil, sadece ve sadece Allah emrettiği için yapar. Bununla beraber, yaptığı

ibadetlerden bir kısım faydalar görüyorsa onlar da Allah'ın ayrı bir lütfudur. Fakat bir mü'min, Allah'ın emirlerini sorgulamadan kabul etmesiyle ve Allah'a teslimiyetiyle diğer insanlardan ayrılır."

"Daha Yaşım Küçük!.."

Sevgili anneciğim ve kıymetli babacığımdan dinlediğim bu çok güzel bilgilerden sonra artık bu konuyla ilgili aklıma takılan soru kalmamıştı. Zaten saat de epey geç olmuş ve uykum gelmişti. Yine güzel şeyler öğrenerek tamamladığımız bir gün daha bize nasip ettiği için Allah'a hamdederek odama gitmek istiyordum ama "Küçük yaşta ibadet etmeye ne gerek var?" diyenler için seçtiğim bir hikayeyi de sizinle paylaşmadan uyuyamayacağımı biliyordum. Sizi Allah'a emanet ediyor ve namazlarımın hakkını verebilmem için dualarınızı bekliyorum.

İşte hikâyem:

Çok çalışkan bir öğrenciydi. Derslerine çok güzel çalışır, arkadaşlarıyla hiç kavga etmez, kimseyi kırmamak için özen gösterirdi. Okuldan eve geldikten sonra gücü yettiği kadar annesine yardım ederdi. Futbol oynamayı da pek severdi. Bunlarla beraber namaza karşı büyük ilgisi, sevgisi, hassasiyeti vardı. Hangi şartlarda olursa olsun, ezan okunduğunu duyunca, yaptığı işi bırakır, hemen camiye koşar, abdest alır, namazını kılardı.

Yine arkadaşlarıyla futbol oynadıkları bir gün, ezan sesini duyar duymaz arkadaşlarından müsaade isteyip camiye gidecekti ki içlerinden biri; "Seni hep camiye giderken görüyorum. Biz daha çok genç değil miyiz? Bizim oynayıp, eğlenmemiz gerekmez mi? Bizim köyde herkes namaza yaşlanınca başlar." dedi.

Arkadaşından bu sözleri hiç beklemiyordu; üzüntüsünü ele veren bir ses tonuyla, "Sen gençken ölenleri duymadın mı? Ne zamana kadar yaşayacağını nereden biliyorsun? Allah bize namaz kılmamızı emretmiş. Ya namazlarımızı kılamadan hesap vermek üzere öbür dünyaya gidersek?" diye cevap verdi.

Arkadaşı hiç umursamadan dalga geçmeye devam etti; “Geç bunları, gençken ölen kimi gördün? Sen git kıl namazını, ben yaşlanınca kılacağım.” Arkadaşının bu sözlerine üzülen genç yine nezaketini bozmadan müsaade isteyip camiye gitti.

Aradan birkaç hafta geçmişti ki, mahallelerinde bir kalabalık gördü genç. Beraber futbol oynadığı, “Ben yaşlanınca namaz kılacağım!” diyen arkadaşı bir tabutun içinde musalla taşına doğru götürülüyordu. Ne yazık ki camiye kendi ayaklarıyla girmeyi planladığı zamana kadar yaşayamamıştı, bütün borçlarıyla hesap vermeye gidiyordu...

Arkadaşınız Talip Rıza :)

ASANSÖRDEN HİÇ İNMEYİN!..

Geçen hafta bir vefat haberi dolayısıyla çok üzüldük, hatta ağladık. Teyzemin oğlu Furkan, benden bir buçuk yaş küçüktü. Bir süredir hastaydı, hastanede de yatmıştı; birden rahatsızlığı arttı, sonunda da bize kötü haberi geldi.

İki hafta önce okuduğum hikâyenin ardından erken yaşta gelen bu ölüm haberi, hikâyelerin aslında hayatımıza ayna tuttuğu, içlerinde muhakkak bizden bir parça taşıdığı fikrini uyandırdı bende. Hafta sonu olduğu, ödevlerimi de bitirdiğim için annemler beni de götürdüler teyzemlerin yaşadığı şehre. Bize dört saatlik uzaklıkta oturuyorlardı. Oraya gittiğimizde herkesi çok üzgün gördüm. Teyzemlerle bayramlarda ve yaz tatillerinde görüşürdük. Geçtiğimiz yaz tatilinde üç dört aile yaylaya çıkmıştık. Kendimizce değişik oyunlar bulmaya çalışırdık. Oyunlar genellikle koşmaya, güce bağlı olur ya, bazen de aklımızı, düşünme kabiliyetimizi geliştirmek için, etrafımızdaki her şeyi seyredip inceleyerek onlar üzerinde düşünme yarışması yapardık. En ilginç fikri bulan, çevremizdekiler arasında bağlantı kurup en güzel sonuca varan kişi, diğerlerine ne isterse yaptırabiliyordu. Annem “tefekkür” diyor bu oyuna.

Furkan’ın Ardından

Bir keresinde yine tefekkür oyununu oynarken çevremizde ağaçlar, böcekler, kuşlar vardı. Bir çalılığın yakınında ise ölü bir yılan görmüştük. Böyle bir ortamdaki oyunumuzun sonunda Furkan düşüncelerini anlatırken;

“Ya biz de bu yılan gibi hep yerde sürünseydik, hiç ayağa kalkamasaydık veya şu ağaç gibi dimdik dursaydık da hiçbir yerimizi bükemeseydik, hareket edemeseydik? Geçende bizim caminin imamı, ‘Namaz Allah’ın verdiği nimetleri fark edip insanın Allah’a daha güzel şükretmesini sağlar.’ demişti. Onu şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Namazda ayakta dururken ağaçları, eğilip rükuya ve secdeye gidince yerde sürünenleri, hareket ederken de kımıldayamayan felçli insanları hatırlayabilir ve böylece sıradan gibi görünen hareketleri yapabilmenin bile ne kadar büyük bir hediye olduğunu düşünerek Allah’a teşekkür edebiliriz.” dedi.

Hepimiz farklı şeyler söylemiştik ama oyunu kazanan Furkan olmuş ve diğer dört kişiye bulaşıkları yıkatmıştı. Kaç saat mutfaktan çıkamamıştık. Bu oyuna en çok annelerimiz sevinmişti. Biraz ağır cezalar verse de yine de çok güzel bir arkadaştı Furkan. İlk defa bir cenaze namazı kıldım. Sonra mezarlığa gittim. Ölümü hiç bu kadar yakından hissetmemiştim. Dikkat etmeden yaptığım hatalarıma mı, teyzemlerin yaslı haline mi, yoksa Furkan’dan ayrıldığıma mı üzüleyim bilemedim; hâlâ çok farklı duygular içerisindeyim. Allah’tan ahiret var da, sevdiklerimizle orada buluşabileceğiz. Yoksa insan nasıl katlanır böyle ayrılıklara?

“Kaza Edersiniz Abi!”

Aynı günün akşamı eve dönmemiz gerekiyordu. En son otobüs akşam namazı vaktinden önceydi. Abdestlerimizi alıp evden çıktık ve kısa bir süre sonra da otobüsümüze bindik. Henüz bir saat geçmişti ki hava iyice karardı. Babam muavine ne zaman mola vereceklerini sordu. O da, mola yerine varmamıza daha bir saatlik yol olduğunu söyledi. Babam akşam namazının çıkmasına çok az vakit kaldığından, bir benzincide on dakikalığına durmalarını istedi. Muavin abi de şoför amcaya haber verdi. Fakat, o bu isteğimizi kabul etmedi. Babam çok sinirlendi, namaz vaktinin geçeceğini bir kere daha hatırlattı. Muavin de “Kaza edersiniz abi!” deyince babam dayanamadı: “Çocuğun tuvalete gitmesi

lazım desem mecburen dururdunuz. Ama bize yalan yakışmaz. İlk benzincide durun, biz ineceğiz!..” dedi.

Bir türlü anlam veremiyordum. Benzincide nasıl otobüs bulacaktık, hem yolculuğumuz bitince namazımızı kaza etsek ne olurdu ki? Anneme sordum; o da; “Eve gidince hatırlat da bu konuda konuşalım.” dedi. Gerçekten de otobüsten indik, abdest aldık, uygun bir yerde namazımızı kıldık. Babamın neşesi yerine gelmişti. Bana en güzelinden birkaç tane çikolata bile aldı. Ben “Eve nasıl döneceğiz baba?” diye sorunca:

“Namaz vazifemizi yerine getirdik ya gerisi kolay; elbet Allah bize bir yol gösterir!” dedi.

Babamın namazına çok düşkün olduğunu bilirdim de namaz kılmak için otobüsten ineceğini tahmin etmezdim. Fakat, aradan beş dakika bile geçmemişti ki, babamın bir arkadaşı minibüsüne benzin almak için bizim olduğumuz yerde durdu. Babamla kucaklaştılar, biraz hasret giderdiler. Babam durumumuzu anlatınca, o amca da bizim şehre gittiğini, arabasının boş olduğunu ve kendisine yolda arkadaşlık etmemizin kendisini çok sevindireceğini söyledi. Allah, babamı yalancı çıkarmamıştı. Minibüsün içinde televizyon bile vardı. Film seyrede seyrede yolculuk yaptık.

Eve vardığımızda saat epey geç olmuştu, yatsı namazlarımızı kılıp yatağa giderken zihnim ertesi gün babama soracağım konularla doluydu.

Pazar sabahları kahvaltımız çok güzel oluyordu. Fakat, bu seferki biraz buruktu. Furkan bir türlü aklımızdan çıkmıyordu. Bir ara babama yolculuğumuzla ilgili kafama takılan bazı mevzuları ne zaman konuşabileceğimizi sordum. Saat 9’da oturma odasında buluşmak üzere sözleştik. Hep dakiktir zaten babam. Ne zaman, ne için söz vermişse muhakkak tam vaktinde yerine getirir. Bu sefer de öyle olmuştu. Oturur oturmaz sorularıma başladım:

“Babacığım, geçende annemle birlikte ibadetlerin ne kadar önemli olduğundan bahsetmiştiniz ama dün namaz için otobüs-

ten inmemiz şart mıydı? Neden eve gelip kaza etmedik akşam namazımızı? Biz eğlenmiyorduk ki, yolculuktaydık. Bir de böyle zamanlarda da kaza edemeyeceksek, ne zaman kaza edeceğiz?" Ben, art arda sorularımı sıralayınca babam dayanamadı:

Savaşta Bile Namaz Kazaya Bırakılmıyorsa...

"Kızgın tenceredeki patlayan mısır gibisin oğlum. Peş peşe sordun sorularını. Bilseydim kalem kâğıtla gelir, tek tek not alırdım söylediklerini. Ben bunların hepsini nasıl aklımda tutayım? Cevaplamayı unuttuğum sorun olursa mutlaka hatırlat olur mu?"

"Hangisiyle başlayacağımı bilemedim, hepsini toptan sorayım dedim, nasılsa sen önemli olanı bilirsin."

Babam besmele çekip başladı konuşmaya:

"Namazı kaza etmek ne demek oğlum?"

"Vaktinde kılınmayan namazı daha sonra kılmak, telafi etmek demektir." Babamın yüzünde üzgün bir ifade beliriverdi:

"Gerçekten telafi edilmiş olur mu sence oğlum? Düşün bir kere; birkaç gün okula gitmesen ve sonra da cumartesi, pazar günleri gidip boş sınıfta otursan kaçırdığın derslerini telafi etmiş olur musun? Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde "İkindi namazını kaçıran bir kişi bir afette bütün çoluk çocuğunu kaybetmiş gibidir." buyuruyor. Namazın asıl kıymetini anlamış olanlar bir vakit namazlarının kazaya kalmasından bile ciddi ürpermişlerdir. Onlardan birisi olan Arvasi hazretleri "Bir vakit namazımı kaybetmektense dünyaları kaybetmeyi tercih ederim." demiştir. Son zamanlarda nedense namaz konusunda bir vurdumduymazlık var. Namaz sanki önemsiz bir ibadetmiş ve yapılsa da yapılmasa da olurmuş gibi bakıyor bazı insanlar. Hâlbuki bir mü'min için imandan sonraki en önemli vazife namazdır. Bir insanın Allah katındaki büyüklüğü namazıyla ölçülür. Her eksik namaz, Müslüman'ın Müslümanlığında bir gedik açıyor demektir. Bunu böylece bilmek ve buna inanmak lazım. Namazı kazaya bırakma

iznine gelince, bu da çok yanlış anlaşılmış, bazıları tarafından da suistimal edilmiş. Biz büyükler bu konuda iyi örnek olamıyor, aynı zamanda da dinimizi senin gibi sevimli çocuklarımıza doğru şekilde anlatamıyoruz. Namaz öyle bir ibadettir ki, Peygamber Efendimiz sahabe efendilerimizle beraber savaşta bile namazı terk etmemişlerdir. Hangi durum vardır ki savaştan daha zor olsun. Ölmekle burun buruna gelen askerler dahi namazı kazaya bırakamıyorlar. Abdest alamayanın teyemmümle, oturamayacak kadar hasta olan birinin de yattığı yerden, başıyla ima ederek namazını kılması gerekiyor. Gelelim dünkü yolculuğumuza. Söyle bakalım oğlum; gerçekten dün namazı bırakacak kadar çok zor bir durumda mıydık?"

Babamın yüzüne bakamadım bile, sadece hayır manasında başımı sallamakla yetindim. Çünkü, onu dinleyince namazı hafife aldığımı fark etmiştim. Savaştan daha zor bir durum olabilir miydi? Tabiî ki hayır. Fakat, Kur'an'da savaş anında nasıl namaz kılınacağı bile tarif ediliyormuş. Babam sözlerine devam etti:

"Namaz ancak ölümle biten bir vazifedir. Namaz insana, onu hep koruyan, dualarını cevaplayan, içinden geçenleri bilen, her yaptığını gören Yüce bir Yaratıcı'nın gözetiminde olduğunu hissettirir. Böylece insan kötü davranışlardan uzak durmaya çalışır. Bazen günaha girse de namaz sayesinde hatasını hemen anlayıp tevbe eder. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hadisinde 'Her kim bir namazı unutur veya ondan gaflet edip uyuyakalırsa, onu hatırladığında hemen kılsın. Onun bundan başka kefareti yoktur...' buyuruyor."

Babamın sözlerini bir soruyla bölüverdim:

"Baba, bazen namaz kılmak insan çok zor geliyor. Niçin oluyor bu?"

Namaz Yolundaki Engeller

"Namaz iyi bir mü'minle tam inanamamış bir insanın farkını belirler. Mü'minler namaza koşarlarken vicdanlarında haz duyarlar ya da en azından vazife yapıyor olmanın tadını alırlar;

diğerleri ise genelde namaz kılmaz, ara sıra cemaate katıldıklarında da namazı bir angarya gibi görürler. Hakiki mü'minler namaz kılarken içlerine gaflet tohumu düşürmemeye çalışırlar ama öbürleri 'Namaz bitse de gitsem.' diye düşünürler. Allah Rasulü 'Münafıklara en ağır gelen namaz sabah ve yatsı namazlarıdır.' buyuruyor. Namaz insanı Allah'a en hızlı yaklaştıran araçtır; geçende de söylemiştim, asansör gibi. Kul, Allah'a yaklaştıkça şeytan sıkıntıdan çatlar ve insanı namazdan uzaklaştırmak için yollar araştırır. Önce namaz kılarken esnetmeye, aklına başka şeyler getirmeye, namazdan sonra da dua etmeden kaldırmaya çalışır. Daha sonraları da namazı geç kıldırtmak için oyunu, televizyonu daha güzel gösterir, 'Şunu yap, sonra kılarsın' dedirtir. Bunu da başarırsa namazı çok zor ve sıkıcı bir ibadet gibi hissettirmek için uğraşır. Anlayacağın, o da şeytanın bir oyunu. İçine öyle bir isteksizlik geldiğinde şeytanın seninle uğraştığını hatırla ve onu yen. O zaman daha büyük sevap kazanırsın. Zaten bir insan vazifesini yerine getirince müthiş huzur duyar, lezzet alır. Ebedi bir cenneti istiyoruz, ama onu kazanmak için günde yapmamız gereken en önemli şeylerden birisi, topu topu bir saat namaz kılmak. Ayrıca, eğer namazı duya duya kılar, geçiştirmemeye çalışırsak, her namaz arasında geçen saatlerimiz bile ibadete dönüşebilir."

"Baba, geçen sene camide bir amca birisine, 'Namazı öyle kılacağına hiç kılma daha iyi!' demişti. O günden sonra bazen benim içime de öyle bir his geliyor, bu sefer namaz kılmak istemiyor canım."

Yumuşak bir ses tonuyla konuşan babamın sesi yine sertleşmişti:

"Hiç kimse başkalarının namazına dışarıdan bakıp, 'Kılmasan daha iyi olur.' diyemez. O, dış görünüş itibariyle hızlı kılıyor olabilir, ama biz bilemeyiz; belki o kadar ihlaslı kılıyordur ki, o namazıyla Allah'ın en sevdiği kullardan biri oluyordur. Biz diğer insanlar için hep iyi şeyler düşünmeli asla su-i zan etmemeliyiz. Ama kendi namazımıza gelince hep eksiklerimizi bulup düzelt-

meye çalışmalı, Allah'tan bu konuda da yardım istemeliyiz. Namazda eksiklerim var diye namaz terk edilir mi? Dudağında çıkan yara için yemek yemeyi bırakmak gibi bir şey bu. Hem bir elma çekirdeğinde kocaman elma ağacının plan ve programı bulunduğu gibi bizden birinin namazında da –hatta o namazı tam hissetmesek bile– büyük bir velinin namazından bir parça ve bir nur bulunur. O namazla da en azından vazife yapılmış olur."

Babama teşekkür edip namazlarım konusunda daha hassas olma sözü verdim.

Babamla anneme olan hayranlığım her geçen gün daha da artıyor. Bu kadar şeyi nereden biliyorlar acaba? Gerçi babamı sık sık kitap okurken görüyorum. Ben de onun gibi çok şey bilmek ve hayatımda uygulamak istiyorum.

Bana da dua edin olmaz mı; ben de dinimi güzel öğreneyim ve bildiklerimi hayatıma taşıyarak, onlarla amel ederek iyi bir Müslüman, güzel bir insan olayım.

Arkadaşınız Talip Rıza :)